NETTA MUSKETT

Se sparg norii

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Laura Dane stătea ascunsă de palmierii înalți, importați anume cu acea ocazie, și privea spre peisajul luminat de lună al nopții de iunie, odihnindu-se câteva momente după tot tumultul serii, iar soțul ei, venind s-o caute ca întotdeauna când lipsea câtva timp, o luă de mână. Laura întoarse capul spre el, zâmbind, și-i strânse degetele într-ale ei.

– Ești obosită, iubito?

– Puțin... Oricum, e un mare succes... adăugă ea, cu un ușor oftat.

– Dar...?

Laura se dădu puțin la o parte, făcându-i loc să intre în ambrazura ferestrei.

– Vezi și tu ceea ce văd eu?

Carla, unica lor fiică, stătea cocoțată pe marginea bazinului de piatră unde încă mai trăiau urmașii peștelui de aur din

copilăria ei, dar nu la ei se uita. Era atentă numai la bărbatul care o chemase în grădină – spera că numai și numai într-un anumit scop.

Pe fața lui Edward Dane se iviră mai multe emoții contradictorii.

– Derek Hanley, spuse el îngândurat. Atât de curând?

Soția lui zâmbi, dar era în continuare abătută.

– Are douăzeci și unu de ani. E petrecerea ei de împlinire a majoratului, ai uitat? Avem noroc c-am ținut-o în frâu până acum, când fetele se mărită încă în scutece. Iar Derek... e un băiat bun.

– A, da... da... N-am nimic împotriva lui, decât că până acum nu pare să se descurce prea grozav cu slujba. O să treacă ceva timp până să fie în stare să întrețină o soție – deși Carla noastră nu are nevoie să fie întreținută de nimeni. Oricum, n-aș lăsa asta să-i stea în cale, dacă aș fi sigur că e o căsătorie potrivită pentru ea.

– Și nu ești sigur, așa e, Edward?

– Nu știu... Tu ce părere ai? O dată sau de două ori, am crezut că Richard Moyce...

Ezită.

– Ricky? A, n-aș crede, iar Carla e ultima fată din lume care să-și dorească să trăiască la țară. Derek e mult mai pe gustul ei. O să se hotărască ea, indiferent ce părere avem noi.

După care, când o văzură pe Carla înălțându-se pe vârfuri pentru a-l săruta de rămas-bun pe tânărul cu care nu prea

erau de acord și lăsându-se în brațele lui în timp ce-l cuprindea la rândul ei, întoarseră capetele. Știau că nu se săruta cu oricine. Povestea era serioasă.

Derek Hanley arăta ca un vis de adolescentă. Era înalt și mlădios, cu părul negru lins apăsat, într-un efort zadarnic de a-i ascunde ondulațiile, și cu pielea bronzată, contrastând cu ochii albaștri în care acum se citea că se gândea numai la ea.

Așa și era firesc, căci în lumina lunii de iunie, Carla arăta încântător. Ovalul pal al feței ei, pe care soarele și vântul nu-l afectau niciodată, era în umbră, dar în ochi îi sclipeau stele, iar șuvițele de păr blond, lucind argintii în lumina lunii, îi formau o aureolă în jurul capului. Zveltă și suplă, cu brațele goale ieșind din rochia albă cu fir argintiu, bărbia ei surprinzător de hotărâtă se repezea înainte, conturând frumoasa linie a profilului de la frunte până la gât, spre pieptul tânăr, cu curbe feciorelnice. Era o bucurie pentru ochi și, știa, mai cu seamă pentru ochiul lui Derek Hanley.

Ceea ce, având în vedere că se hotărâse să se mărite cu el, era cu atât mai bine.

* * *

– Vino să facem o plimbare, îi propusese el, după ce dansul luase sfârșit.

Deși era cam surprinsă, Carla nu arătă.

– Știi că e aproape două?

– Atunci, să ieșim doar în grădină. În fond, ce e timpul? Un reper artificial, făcut pentru ca viața omului să fie mai comodă, nu mai îngrădită.

Carla râse.

– Ce vorbe mari! Bine, atunci doar o mică plimbare.

Și când Derek o luă de mână, avu senzația că-i treceau flăcări prin degete.

Derek îi simți tensiunea nervoasă. Ce fată drăgălașă și adorabilă era!

Dintr-o dată, își aminti cum se urâseră și se dușmăniseră când Carla avusese zece ani, iar el cu unul sau doi mai mult. Îi spusese că mirosea urât și că nu se spăla pe gât, iar el o legase de un copac cu cozile, lăsând-o să se zbată acolo, în chinuri.

Acum râse – și, când ajunseră la bazinul cu pești de aur, Carla își smulse mâna dintr-a lui, privindu-l cu o expresie provocatoare. Atingerea lui o făcea să se topească, aproape, iar el râdea și nimic mai mult!

– De ce? îl întrebă, pe jumătate furioasă.

– Îmi aminteam ziua când te-am legat cu cozile de copac. Erai o puștoaică mică și afurisită, cu niște maniere îngrozitoare.

– Iar tu erai un bătăuș revoltător! replică ea.

Râseră amândoi, după care se cuprinseră în brațe și râsul le pieri de pe fețe. Buzele li se întâlniră, iar lumea, care începuse să se clatine, se opri vrăjită preț de-o clipă.

– Să nu-mi dai drumul, îi ceru Carla în șoaptă.

– Niciodată, răspunse el și o sărută din nou – pe buze, pe păr, pe ochii închiși, pe gât, pe curba delicată a sânului, și din nou pe buze.

Apoi, cu un mic fior, Carla se desprinse din brațele lui.

– Cred că e îngrozitor de târziu. Părinții mei au să facă o criză, spuse ea, într-un efort hotărât de a readuce lucrurile la normal.

Un moment, lui Derek îi apăru în minte, cu un șoc tulburător, altă față, brunetă, spre deosebire de Carla care era blondă, o față matură, cu experiență, care știa toate întrebările și toate răspunsurile – dar îi era inacccesibilă. Știa acest lucru, îl acceptase, iar acum avea în brațe cea mai dezirabilă și iubitoare fată din lume.

– Nu cred c-au să se supere. Doar știu despre noi, iubito, nu-i așa?

Carla îl privi cu ochi plini de dragoste, încredere și fericire.

– Ce să știe? întrebă ea, într-o șoaptă sufocată.

– Că ne iubim. Că vreau să mă însor cu tine. Vrei și tu?

Îl cuprinse din nou cu brațele, dăruindu-i buzele ei și, o dată cu ele, dulceața iubirii curate și tinerești, a primei iubiri.

– O, da, iubitul meu, da! Te iubesc atât de mult, atât de mult te iubesc...! Aș fi murit dacă nu mă cereai de soție, dar acum vreau să trăiesc veșnic!

Îi vorbea cu vocea sunându-i înăbușit, printre buzele lipite de ale lui.

– Jur c-am să te fac fericită. Niciodată nu vei regreta, șopti Derek, alungându-și din minte acea imagine inaccesibilă.

Carla ridică fața. Avea obrajii ușor îmbujorați și gura tremurătoare.

– Să regret? Să regret că sunt în paradis? Inima vieții mele, mai sărută-mă o dată, și pe urmă hai să mergem la părinții mei și să le spunem. Dar numai lor, în seara asta! N-aș putea să mă ascund de ei și cred că vor dori să anunțe, dar până atunci să rămână secret, bine?

– Cum vrei tu, păpușă. Crezi c-or să aibă ceva împotrivă? întrebă el stânjenit, știind că soții Dane puteau avea obiecții ca el să fie viitorul soț al fiicei lor iubite. Deși avea doar douăzeci și patru de ani, fusese un băiat cam „de viață“ și până acum nu arătase nici un zel deosebit pentru cariera lui de contabil. Căzuse recent la examene și încă mai trăia din alocația de la tatăl tău. Deși ideea era să devină partener și, în cele din urmă, patron al vechii firme de contabilitate Parker and Hanley – Parker fiind de mult decedat – tatăl lui insista ca mai întâi să se instruiască la altă firmă și să-și ia examenele.

Trebuia să recunoască faptul că, pe moment, nu se putea compara cu Carla Dane, al cărei tată era un avocat pledant de succes, destinat să poarte peruca și roba de judecător la o vârstă neobișnuit de timpurie. În foarte scurt timp, urma să facă pasul următor, spre a deveni Jurist Regal.

Derek avea minte și talent, dar până acum nu și le folosise, plăcându-i prea mult viața ușoară și popularitatea, mai ales în rândul femeilor.

Carla, însă, îi alungă orice temeri.

– Să se împotrivească? De ce ar face-o? Dintotdeauna au ținut la tine și îndrăznesc să spun că știu ce simt pentru tine și-mi permit întotdeauna orice, în limite rezonabile! Haide, iubitule, să mergem. Îmi pare rău că întrerup momentul ăsta de farmec, dar e prea multă fericire pentru o singură zi, nu cred că mai suport. Simt că explodez, și apoi, și mâine e o zi. Mă duci să luăm masa în oraș?

– N-ai să vrei să dormi toată ziua? o tachină el.

– Am senzația că niciodată n-am să mai dorm! În viața mea nu m-am mai simțit atât de trează, atât de vie...! Sună-mă pe la douăsprezece. O, iubitule, *iubitule,* îți mulțumesc pentru că mă dorești și pentru că ești tu însuți!

– Carla... te superi dacă nu mai intru în casă cu tine? N-ai putea să le spui doar tu? Mi-e foarte frică de tatăl tău și de ceea ce va spune.

Carla râse.

– Ți-e frică de tata?! Serios? N-are pe el roba și peruca, să știi, și n-o să se uite la tine ca și cum ai fi un inculpat în boxa acuzaților!

– Știu, dar tot așa am să mă simt – cu el și ca judecător, și ca procuror!

Din nou, Carla râse.

– Ai să vezi. După ce-l îmbunez eu, o să fie avocatul apărării. Oricum, dacă preferi să-i spun singură, n-am nimic împotrivă. Sună-mă pe la douăsprezece și-am să-ți anunț sentința, deși cred că va fi pe viață!

Îl sărută scurt, în grabă, și porni spre casă, întorcându-se să-i mai facă o dată cu mâna, fericită, înainte de a dispărea.

Derek porni încet spre mașina lui, singura care mai rămăsese pe alee, un autoturism sport nu prea respectabil, pe care-l primise cadou la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani și la volanul căruia reușise, cumva, să rămână viu și nevătămat.

Deci, asta era. Se logodise cu Carla Dane. Cel puțin așa bănuia, căci știa că era capabilă să-și convingă părinții dacă dorea ceva cu adevărat, și nu avea nici o îndoială că-l dorea – pe el, Derek Hanley.

O iubea. Putea un bărbat să nu iubească în mai multe feluri? O iubea pe Carla cu atât mai mult cu cât în viața lui existase și Shirley!

Shirley.

Simplul gând îl făcu să se încordeze, cu chipul arătos încruntându-i-se.

Shirley.

Involuntar, porni pe drumul familiar care ducea spre casa ei, apoi coti brusc în altă direcție. Era aproape ziuă, dar poate că se întorcea de la o petrecere. Mereu venea acasă la cele mai imposibile ore!

Dorea cu disperare s-o vadă, să-i spună despre Carla și să pună capăt nebuniei dintre ei. Întotdeauna știuseră că trebuia să se termine.

Când ajunse acasă, știa că părinții lui dormeau de mult, așa că urcă tiptil până în camerele lui de la ultimul etaj și se închise în salonul pe care și-l aranjase ca studiou unde ridică receptorul din furcă.

După un timp, îi auzi vocea somnoroasă și surprinsă.

– Shirley, Derek sunt. Trebuie să te văd.

Râsul ei scăzut, senzual, făcu să-l străbată un tremur. Părea să fie chiar lângă el, în camera lui.

– Acum ce mai e? Ai idee cât e ceasul, scumpule?

– Știu ce oră e. Te-am trezit?

– Moțăiam numai. Sunt cam buimacă. Am luat niște pastile.

– Aș fi preferat să nu le iei.

– Iubitule, fără ele nu pot să închid un ochi, iar când zac trează în pat, mă gândesc la toate boroboațele pe care le-am făcut, inclusiv tu, și deși nu mă deranjează să te visez, nu suport să stau trează singură și să mă gândesc la tine!

– Când te pot vedea?

– În dimineața asta nu, păpușel. Îmi vine maseuza la douăsprezece, și după aia sunt pur și simplu moartă – delicios de moartă. După-amiază, să zicem? Pe la vreo patru? La locul obișnuit, pentru ceai? Sau preferi să vii aici? Milton e la Paris – cu afaceri, sau cel puțin așa zice el! adăugă ea, cu un nou chicotit gutural, ciudat de atrăgător.

Derek strânse pumnul până când unghiile i se înfipseră în carne.

– Nu, n-am să vin. Ne întâlnim la locul obișnuit, mai spuse el scurt și închise telefonul, intrând apoi în dormitor.

Se gândi la Carla, impunându-și să devină reală pentru el, iar Shirley să rămână doar o fantomă a trecutului. Urma să se însoare cu Carla. După întâlnirea de a doua zi, n-avea s-o mai revadă pe Shirley, ea încetând să mai existe pentru el.

Urma să se însoare cu Carla, iubirea lui mică și dulce, dragostea lui.

* * *

Carla auzi ultima mașină plecând, după care ușa de la dormitorul părinților ei se deschise și rămase astfel. Știa că o așteptau.

Când auziră ușa închizându-se, se întoarseră spre ea, zâmbitori.

Carla întinse câte o mână spre fiecare.

– Sunt atât de fericită! le spuse, uitându-se de la unul la altul cu ochii dintr-o dată încețoșați. Știți ce mi s-a întâmplat astă seară? Am vrut ca voi să știți primii, înaintea oricui altcuiva. Derek și cu mine ne-am logodit. O, mămico... tăticule...

Îi sărută pe amândoi.

– ...sunteți fericiți pentru mine?

– Dacă tu ești fericită, iubito, altceva nu ne dorim, răspunse mama ei cu o voce cam nesigură.

Tatăl ei, însă, o privea ușor încruntat.

Era un bărbat arătos, cu un chip rafinat și inteligent, dar de la mama ei moștenise Carla frumusețea, deși se amesteca și cu puterea tatălui său.

– Tânărului nu i-a trecut prin minte să mă întrebe pe mine mai întâi? întrebă el cu falsă severitate.

Carla râse.

– Mai face cineva așa ceva, în zilele noastre? A vrut să vină cu mine ca să vă spunem amândoi, dar nu l-am lăsat...

Abia după ce rosti aceste cuvinte, își dădu seama că de fapt se întâmplase invers. Totuși, ce conta?

– Am vrut să vă spun eu însămi, după ce plecau toți. Sunteți fericiți pentru mine, nu-i așa?

– Cum spunea și mama ta, principalul e ca tu să fii fericită, dar... o să aibă din ce să te întrețină?

– În stilul cu care m-am obișnuit? râse Carla. Probabil că nu, dar tu și mama, când v-ați căsătorit, câți bani ați avut? Întâmplător, știu – cam patru peni și jumătate, în timp ce tu așteptai să fii numit apărător din oficiu, pe gratis!

Tatăl ei zâmbi.

– Da, așa a fost, dar ne-am descurcat și, cel puțin, n-am apelat nici la tatăl meu, nici la al ei, ca să ne întrețină. Ți-aș mai reaminti și că amândoi aveam cu câțiva ani mai mult decât tu și Derek. Totuși, mai aveți timp destul până să fie cazul să vă gândiți la căsătorie.

– Tăticule, am douăzeci și unu de ani, iar Derek are douăzeci și patru. O mulțime de oameni se căsătoresc încă și mai tineri!

– Da – și până ajung la vârsta ta de-acum, divorțează.

Carla se încruntă ușor.

– Nu vei încerca să ne oprești, totuși, nu-i așa? Credeam că-ți place Derek.

– Ne place, interveni mama ei. Ne e foarte drag, știm că vă cunoașteți de mult și ar trebui să fiți conștienți ce faceți. Numai că... ei bine... am dori să-l vedeam într-o poziție puțin mai stabilă, înainte de a vă gândi la căsătorie.

Carla se hotărî să abată discuția într-o direcție mai sigură.

– Ei, abia ne-am logodit, încă nici n-am început să ne gândim la date și alte amănunte, declară ea veselă. Totuși, vreau să fiți mulțumiți. Sunteți, nu-i așa? întrebă, uitându-se rugător de la unul la altul.

– Ei, o să vedem cum merge, răspunse Edward Dane.

– Dar ne lăsați măcar să ne logodim?

– Din moment ce se pare că ați și făcut-o deja, nu prea mai are rost să ne întrebăm dacă vă lăsăm sau nu, nu-i așa? replică el sec.

Carla îl îmbrățișă.

– Îți mulțumesc, scumpul meu tătic! Vii să-mi urezi noapte bună, mămico?

Iar când mama ei zâmbi și dădu din cap, se strecură în camera ei.

– Presupun că suntem mulțumiți, nu? întrebă Laura Dane, oftând, în timp ce începea să se dezbrace.

Rochia ei de catifea bleumarin, croită abil spre a ascunde faptul că-și pierduse silueta zveltă de altădată, era foarte bine aleasă pentru acea ocazie, potrivită perfect pentru soția unui avocat care încetase de mult să-și mai aștepte clienții. În timp

ce-și scotea unul dintre inele, îl ținu în palmă, privindu-l cu drag. Diamantul nu era foarte mare, nici măcar deosebit de valoros, dar nu l-ar fi dat nici pentru Bijuteriile Coroanei.

– Azi se împlinesc douăzeci și unu de ani, spuse ea încet. Îți mai amintești cum îmi tot arătam mâna, ca să-l vadă toată lumea? Și că nici nu ți-ai putut permite să-l plătești?

Edward chicoti.

– Eram hotărât să ți-l cumpăr, dar dacă acel Johns n-ar fi câștigat la curse imediat după ce-l apărasem pe gratis, n-aș fi fost în stare. Cele douăzeci de lire sterline pe care mi le-a trimis cadou din câștig au făcut totul! Noroc că nu m-au transformat și pe mine în jucător.

– Ăsta-i unul dintre motivele pentru care ești împotriva lui Derek, Edward?

– Caii înceți și femeile iuți? Nu știu, și n-am nimic împotriva lui, dar...

– Dar găsești că nu e destul de bun pentru Carla noastră? zâmbi Laura. Totuși, îl iubește, și cunoaștem familia Hanley de ani de zile, iar dacă-i lăsăm să se logodească, se va potoli. Doar nu vor să se căsătorească în următoarele cinci minute, și-i vei da și o alocație, nu-i așa?

– Nu știu ce să zic. Depinde de felul cum se va îndrepta – dar, cum spui, avem timp destul să ne gândim. Te duci la ea să-i urezi noapte bună?

– Doar pentru un minut.

– Ei... să nu întârzii prea mult.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu să râdă, simțindu-se din nou tânără – tânără, iubită și dorită, după aproape douăzeci și cinci de ani de căsnicie.

* * *

Carla, în capot, stătea pe canapeaua de sub fereastră, privind în grădină.

– Nu-i așa că miroase divin noaptea? comentă ea. Și e o noapte atât de specială, numai cântecul privighetorii mai lipsește. O, mămico, sunt atât de fericită... atât de fericită!

Laura i se alătură la fereastră. Se cuprinseră în brațe, sărutându-se.

– Mă bucur pentru tine, iubito. Ești sigură de el, nu-i așa? Sigură că e cel potrivit?

– O, da, da! Cred că dintotdeauna ne-am iubit, deși în copilărie ne certam și ne băteam tot timpul! Dar ești atât de obosită, iubito! Du-te la culcare. Derek va veni la masă, probabil, și se spune că orice tânăr se uită bine la mama iubitei lui, ca să vadă cum va arăta și ea peste douăzeci de ani, așa că nu vreau să arăți ca o babă! o tachină ea, îmbrățișând-o drăgăstos.

Rămasă singură, Carla se așeză pe pervazul ferestrei, apoi se uită în jos. Dedesubt se afla acoperișul garajului, de unde se putea sări ușor în cireșul de alături. O făcuse atât de des în copilărie – oare mai era în stare? Ar fi fost pentru ultima oară, căci ca fată logodită nu mai putea continua cu asemenea năzbâtii copilărești.

Râzând încet, se urcă pe pervaz, apoi sări, aterizând în patru labe pe acoperișul garajului. Acum trebuia să ajungă în cireș, dar unele dintre crengile vechi fuseseră tăiate, așa că nu avu de ce să se agațe și căzu, din fericire fără să se lovească, pe pământul afânat de jos.

Un moment, rămase culcată acolo, trăgându-și respirația – după care tresări, cu un țipăt înăbușit.

Lângă ea se afla piciorul unui bărbat!

– Ce Dumnezeu...? începu Carla, începând să se ridice în picioare, alarmată.

Apoi, cu un enorm sentiment de ușurare, îl recunoscu.

Era Ricky Moyce, care rămăsese la ei peste noapte, ca să nu facă tot drumul lung până la ferma lui din Dorset.

– A...! Tu erai, Ricky. Credeam că era un hoț!

Ricky zâmbi nesigur.

Îl cunoștea de ani de zile, de când bunica ei se mutase într-o casă din sat. O vizitase de multe ori și se împrietenise cu tânărul fermier care, la timpul cuvenit, avea să devină proprietarul pământului pe care-l lucra. Ricky Moyce avea aproape treizeci de ani și era un om serios, de nădejde, poate puțin cam prea sobru, dar bun de pus la rană pentru cei care-l cunoșteau.

Doamna Easton, mama Laurei Dane, era infirmă și prea bătrână ca să fi putut veni la petrecere, dar îl trimisese pe Ricky din partea ei, iar soții Dane îl primiseră cu mare plăcere.

Carla se scutură de țărână, observând cu regret că i se rupsese capotul, apoi îi zâmbi prietenos, copilărește.

– Care-i ideea? o întrebă el. De ce nu folosești ușile?

Îl luă de braț și-l trase după ea în grădină, deși la ora aceea n-avea cine să-i vadă.

– Nici o idee anume, decât că mi s-a făcut dor să-mi mai folosesc o dată ieșirile din copilărie, înainte de a lăsa totul în urmă.

– Tot cățărată într-un copac erai și când te-am văzut prima oară. Îți mai aduci aminte?

Carla râse, dând din cap.

– Da, mă speriasem de taur, și m-am cocoțat în măr!

– Iar taurul era bătrâna Betsy, care-și trăia liniștită bătrânețile pe pajiște, chicoti el.

Cât de bine își amintea! Ea avea zece ani, iar el nouăsprezece – un băiat înalt și voinic, cu păr castaniu-roșcat și ochi cenușii amuzați, privind-o pe fetița speriată, cu picioarele strânse sub fusta scurtă de bumbac, în timp ce se ținea strâns de o creangă, deasupra coarnelor ridicate ale bătrânei Betsy!

– O, salvează-mă, salvează-mă! țipase Carla la vederea lui, iar Ricky o expediase pe Besty cu o palmă prietenoasă pe crupa cărnoasă, tocmai când Carla căzuse în brațele lui, agățându-i-se de gât, recunoscătoare.

Venise să lucreze la ferma unchiului său când rămăsese orfan, și o dusese pe Carla în casă, unde-i dăduse lapte și chifle, înainte de a o duce înapoi la bunica ei.

Carla nu se jena să apară în capot în fața lui. O văzuse în tot felul de ținute, inclusiv un costum de baie, și-i era ca un frate mai mare căruia îi destăinuia toate problemele ei.

Totuși, nu se repezi să-i spună despre logodnă. Era o veste prea nouă, prea magică, poate prea sacră, ca s-o dea cu una cu două – chiar și față de Ricky. Voia să mai păstreze secretul un timp, așa că începură să vorbească despre petrecere.

– Am fost atât de încântați când ai apărut! îi spuse ea. Desigur, ne-a părut rău că bunica n-a putut veni, dar i-ar fi fost foarte greu, cu artrita ei. Cum se descurcă vacile fără tine? îl întrebă, cu un zâmbet malițios, știind ce fermier harnic și conștiincios era.

– Acum, că unchiul Jason mi-a dat ferma pe mână, avem un văcar foarte bun și două văcărițe, și pot lăsa totul în grija lor, pentru scurt timp. Totuși, va trebui să plec cu primul tren de dimineață. Voi înființa o cireadă de vaci Jersey, tocmai am cumpărat prima vacă gestantă și vreau s-o duc personal acolo. Cred că nici chiar tu nu te-ai putea speria de o Jersey!

Carla râse.

– Eram așa de neștiutoare, nu? Până și de găini mă cam temeam, când veneau să cotcodăcească pe la picioarele mele. Acum le găsesc destul de drăgălașe. De fapt, chiar cred că aș putea fi o țărancă adevărată, ce zici? Îmi place foarte mult să stau la bunica, iar sătenii sunt așa de drăguți... Nu se zbuciumă atâta, ca londonezii... Mereu au timp să stea la taclale și toți își știu problemele unii altora.

Ricky se opri brusc, între tufele de trandafiri cu care se mândrea tatăl ei.

– Carla...

Tonul tulburat pe care-i rostise numele îi reteză râsul dintr-o dată. Îl privi cu ochi mari.

– Carla, vreau să-ți spun ceva... Trebuie să-ți spun, deși nu voisem s-o fac atât de curând. E ceva atât de simplu... dar foarte important pentru mine. Te iubesc și vreau să te iau de soție. Ce ai de spus?

Fața Carlei se înroși ca focul, apoi păli din nou. O, numai asta nu! Detesta să facă rău cuiva, iar acum trebuia să-l rănească tocmai pe dragul de Ricky!

– O... Ricky! șopti ea.

– Te-am luat prea repede? Ne cunoaștem de ani de zile, dar când ai căzut din copacul acela în brațele mele, parc-ai fi nimerit drept în inima mea, deși am avut nevoie de timp ca să-mi dau seama. Pe urmă, a trebuit să aștept până să am ceva de oferit, dar unchiul mi-a spus clar că-mi va da ferma, când mă hotărăsc să mă însor. E o fermă bună, cum știi, iar el vrea să se mute într-o casă mai mică, unde să aibă doar o grădiniță și niște găini. Nu sunt bogat, Carla, dar voi fi un fermier rezonabil de prosper și-ți pot asigura o viață fericită. Ce zici?

Carla îl ascultase buimăcită, fără să-l întrerupă, căci nici nu știa ce să răspundă. Acum trebuia să spună ceva, căci Ricky o privea cu o expresie cum nu mai văzuse niciodată pe chipul lui aspru și cam colțuros, cu ochii cenușii întunecați de intensitatea emoțiilor.

– O, Ricky... *dragul* meu Ricky... aș fi vrut să nu spui asta, reuși ea să îngaime în cele din urmă, cu ochii umplându-i-se de lacrimi și mâna încă într-a lui.

Chipul lui Ricky se schimbă, iar lumina din privire i se stinse.

– Vrei să spui că nu ții la mine în felul acela?

– Nu... da... adică... of, Ricky, sunt logodită cu altcineva. Cu Derek. Astă seară ne-am hotărât. Îmi pare rău... atât de rău... Nu m-am gândit la tine, și nici... nici n-am știut că aveai pentru mine asemenea sentimente.

– Îl iubești, Carla?

Dădu din cap.

– Îl iubesc mult, atât de mult... murmură ea, cu un suspin gâtuit.

Ricky îi luă și cealaltă mână într-ale lui și i le strânse pe amândouă la piept, vorbindu-i cu o expresie blândă și înțelegătoare:

– Sărăcuța de tine, nu fi necăjită. Un bărbat trebuie să treacă peste așa ceva. Hanley e cel norocos. Sper că vei fi foarte fericită, și că va ști ce fel de soție și-a ales.

– Ricky, nu sunt vrednică. Sunt o fată atât de obișnuită, nici foarte deșteaptă, nici... nimic... De ce mă dorești, și de ce mă dorește Derek? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Ricky zâmbi.

– Fiindcă te iubim, draga mea, iar pentru noi nu ești deloc o ființă obișnuită. Ești... doar Carla. Pot să te sărut, măcar o dată?

Carla dădu din cap, iar el o sărută ușor, blând, tandru, fără patimă, deși la atingerea buzelor ei pasiunea îi năpădi toată ființa, făcându-l să se retragă imediat și să-i elibereze mâinile.

– Mai bine intră în casă, draga mea, îi spuse el. S-a făcut foarte târziu.

– Cum... tu cum ai să intri, Ricky?

– Am ieșit pe ușa laterală și am lăsat-o descuiată. Intră și tu tot pe-acolo, deși cred că voiai să te cațeri și acum tot până la fereastră, nu?

– Nici nu m-am gândit, recunoscu ea. E o noapte atât de minunată, și...

– Și nu suportai să te desparți de ziua aceasta fericită? completă el cu blândețe. Iar eu ți-am stricat-o, nu-i așa?

– Te rog, nu spune asta, Ricky. Am mințile zăpăcite complet... sunt foarte mândră că mă dorești, dar îmi pare rău... atât de rău îmi pare...

– Nu-ți face griji, draga mea. O să-mi treacă. Nu pot fi eu primul bărbat pe care a trebuit să-l refuzi, și cred că am supraviețuit destul de bine, adăugă Ricky, cu ușoară autoironie. Mă tem, totuși, că frumoasa ta zi s-a sfârșit. Ascultă!

Auziră bătând ceasul din turla bisericii. Era ora trei.

Se întâmplaseră atât de multe în numai o oră? Douăzeci și unu de ani, atâtea ore, și dintr-o dată, una singură schimbase totul. Carla se înfioră.

– Ți-e frig, nu-i așa? Intră mai repede și vâră-te în pat, dacă nu vrei să-ți curgă nasul mâine!

Deschise ușa fără nici un zgomot, iar Carla se întoarse spre el, cu o expresie aproape disperată – dar Ricky o împinse blând în casă și închise ușa, rămânând în grădină.

Lacrimile care amenințau de atâta timp o orbiră, și se furișă până sus în camera ei, unde adormi plângând – nu de fericire pentru ea și Derek, ci distrusă de suferința lui Ricky.

Capitolul 2

– Ei bine, asta e. A fost distractiv atâta cât a durat, nu?

În vocea răgușită a lui Shirley Dyxon, cu fascinația ei stranie, se simțea un calm studiat, iar ochii verzi cenușii îi erau complet netulburați.

Derek nu intenționase să se ducă la ea acasă, dar Shirley venise cu un taxi la ceainăria mică unde se întâlniseră atât de des, iar apoi Derek o dusese acasă cu mașina lui și, văzând-o cum intra în lift fără să întoarcă măcar capul, fusese nevoit s-o urmeze.

Dar, o dată ce ajunsese în apartament, își regretase amarnic slăbiciunea. Mai bine s-ar fi despărțit de ea jos, scurt și fără complicații.

Shirley nu răspunsese nimic când Derek îi explicase ezitant, la ceai, despre Carla. Vorbise numai despre alte lucruri, dar acum, când erau singuri, fără alți martori în jur, revenise la vechiul subiect.

– Ai știut dintotdeauna că trebuia să se termine, Shirley, spuse el, aprinzându-și cu degete nesigure o țigară.

– Dar, dar nu m-am așteptat să se întâmple așa... sau atât de repede.

Nu-l privea. Nu avea destulă încredere în sine însăși ca s-o facă. Știa că urma să-l iubească întotdeauna. Dar el...? El și acea Carla?

– Atunci, cum credeai că avea să se întâmple? întrebă el, înăsprindu-și intenționat glasul. Să rămân agățat de tine până murea Milton, sau până te plictiseai de mine?

– Numai unul dintre aceste două lucruri e inevitabil, dar din păcate riscă să se cam amâne.

– Numai tu ești de vină. Ar fi trebuit să divorțezi de el când ți-am spus eu, anul trecut.

– Știi bine că ar fi refuzat un divorț simplu și rapid, și n-am fi putut fi niciodată siguri ce aflase despre noi doi. Și unde-am fi ajuns?

Avea dreptate. Milton Dyxon era un om bogat, capabil să angajze cei mai bun avocați de divorțuri din țară, și niciodată nu fuseseră siguri dacă aflase sau nu despre acel weekend pe care-l petrecuseră la Paris. Sau despre altele.

– Dacă-l părăseai, ar fi fost obligat să divorțeze de tine, se încăpățână Derek.

– Nici de asta nu pot fi sigură – și atunci, din ce-am fi trăit? Tatăl tău ți-ar fi întors spatele. Chiar tu mi-ai spus. Dragostea într-o căsuță prăpădită poate fi romantică, în teorie, dar de unde bani pentru mâncare, sau măcar pentru chirie? Nici unul

dintre noi n-ar fi suportat sărăcia, și cât ar fi supraviețuit dragostea, cu lupul la ușă? Nu, dragul meu. Cred că ăsta e singurul sfârșit posibil, dar... O, Derek...!

Dintr-o dată, calmul i se risipi, iar brațele ei îl cuprinseră brusc. Își lăsă gura peste a lui, cu pasiune, după care Derek o cuprinse în brațe, aproape involuntar, în timp ce și patima lui se întețea.

– Shirley... iubito... iubita mea... murmură, cu buzele lipite de ale ei.

– Nu încă... Nu acum... șopti ea. Nu te pot lăsa să pleci. Încă nu te-ai căsătorit cu ea... Încă mai ești al meu. Și eu întotdeauna voi fi a ta, mereu, toată viața. Iubește-mă, Derek...! Chiar dacă până la urmă tot va trebui să te pierd, nu acum... te rog, nu acum...!

* * *

Derek luase prânzul în Hampstead, la familia Dane, după care rămăsese cu Carla în chioșcul de vară din grădină. Așezat cu ea pe genunchi, era mult prea conștient de dulceața și inocența ei, de dragostea curată pe care i-o purta, feciorelnică și neîntinată.

Când plecase la întâlnirea cu Shirley, sub pretextul unei probleme de afaceri, îi fusese ușor să-și jure în sinea lui că acum urma să se despartă de femeia frumoasă și elegantă care de un an de zile îl ținea în mrejele ei, fără aproape nici o speranță de împlinire reală.

Și totuși, acum pusese iar stăpânire pe el, iar simțurile lui răspundeau atât de intens, încât nu mai putea s-o părăsească „nu încă... nu acum...“, cum îl implorase ea.

Îi desfăcu fermoarul rochiei, iar teaca de mătase alunecă de pe trupul ei. Mâinile lui Derek îi căutară sânii, sub sutienul care-i acoperea.

– De ce-ți pui toate chestiile astea pe tine? întrebă el, cu glasul răgușit.

Râzând, Shirley se duse în dormitor. Nu era nevoie să se uite, ca să vadă că o urma. Știa că, măcar pentru moment, îl câștigase înapoi.

După aceea, Derek se desprinse de ea și rămase așezat pe marginea patului, cu capul în mâini.

– Nu trebuia să fac asta...

– Ce anume? întrebă Shirley. Să faci dragoste cu mine, sau să te logodești cu ea?

Tonul ei era amuzat, dar se simțea în el și puțină teamă.

– Asta, repetă Derek. Am să mă căsătoresc cu Carla. O iubesc.

– N-o iubești nici pe departe la fel de mult ca pe mine. Dacă te căsătorești cu ea, întotdeauna va rămâne pe locul doi, pentru că numai pe mine mă vei iubi cu adevărat. Mă vei dori tot timpul. N-ai să mă poți uita niciodată.

– Ba da. Și am să te uit. E tot ce-și poate dori un bărbat. O fată bună, dulce, inocentă...

– Da, are toate calitățile care mie îmi lipsesc, dar tot pe mine mă dorești.

Pe fața ei se ivise acel zâmbet ironic și ispititor care întotdeauna îl scosese din minți.

Derek se ridică precipitat și intră în baia alăturată, unde făcu un duș, parcă încercând zadarnic să se spele de amintirea ei. Apoi se îmbrăcă și trecu în salon, unde după un timp veni și Shirley, înfășurată într-un șal mare de șifon care nu ascundea nimic. Își aprinse o țigară și ieși pe terasa-grădină, unde paravanul de plante cățărătoare și arbuști în jardiniere o ascundea de vederile celor din blocul de vizavi. Averea lui Milton Dyxon făcuse posibilă chiar și amenajarea unui mic bazin, dar nu îndeajuns de adânc sau întins pentru înot. Era doar un capriciu pentru Shirley, pentru ca Milton să-i poată admira trupul plutind alene în apă.

La acest gând, Derek scrâșni din dinți. Gras și bătrân, Milton Dyxon îi părea un potentat oriental cu cadâna favorită din harem, și știa în adâncul inimii că Shirley îl suporta numai datorită luxului cu care o înconjura. Fusese abia trecută de douăzeci de ani când se măritase cu el, iar el avusese încă de-atunci peste cincizeci. Acum, Shirley avea treizeci și cinci de ani, iar Milton, trecut de șaizeci, încă o mai ținea în mâna lui grasă și lacomă, parcă având ca deviză: „Eu ce am, țin!“

Derek o urmă pe terasă, dar când o văzu scoțându-și șalul și pregătindu-se să intre în apă, întinse o mână ca s-o oprească.

– Nu, spuse el tăios. N-aș suporta.

– Dar, iubitule, de ce? M-ai văzut de multe ori aici.

– Știu, dar niciodată nu mi-a plăcut. Știu de ce a fost făcută piscina asta și pentru plăcerea cui, și mă ia cu greață.

Încet, Shirley își trase iar șifonul pe trup și se așeză pe banca de piatră de lângă bazin, făcându-i semn să vină lângă ea.

– O țigară, iubitule. Pe-ale mele le-am aruncat.

Derek scoase tabachera din buzunar, aprinse o țigară și i-o puse între buze.

– Știi că ăsta e sfârșitul, Shirley, nu-i așa? întrebă el încet, fără s-o privească.

– Dacă ești hotărât să te căsătorești cu Carla fără s-o iubești, da...

– O iubesc, și sunt hotărât să-i fiu un soț bun și s-o fac fericită.

– Copii?

– Da, își dorește.

Shirley râse amar, oripilat.

– Deci, ai s-o lași să facă din tine un animal domestic, înconjurat de plozi, cratițe și tigăi, plecând la birou în fiecare dimineață cu pălăria și umbrela și întorcându-te în fiecare seară la focul din șemineul familiei și în patul conjugal cast. *Tu,* Derek?

Râse din nou.

– Sper să nu vorbești în somn. Până acum n-ai făcut-o, deși n-ar fi contat. Nu ți-aș fi reproșat nimic. Totuși, să ai grijă când floricica ta se va culca alături, nu care cumva să-ți amintești tocmai atunci anumite lucruri. Mai ții minte? Weekendul acela la Paris, când n-am putut să ne ridicăm din pat, deși ne făcuserăm atâtea planuri? O să-mi fie un dor îngrozitor de tine, iubitul meu!

Cu mișcări grele, Derek se ridică în picioare.

– Trebuie să plec, Shirley, mormăi el, evitând în continuare s-o privească.

– Da, încuviință ea – și nu ridică privirea până când auzi ușa de la intrare închizându-se.

Atunci, strângându-și șalul pe trup, intră în casă.

Singura aventură care contase pentru ea fusese aceea cu Derek Hanley, iar acum, că sosise clipa despărțirii, intensitatea suferinței o surprindea.

* * *

A doua zi, ziarele anunțară logodna, iar Shirley îi trimise un mesaj de felicitare, scurt și tăios, pe care Derek îl rupse cu furie.

În seara aceea, urma să ia cina cu familia Dane, apoi să se ducă la dans cu Carla.

– Iubitule, îi spuse ea imediat ce se așezară, te superi dacă în loc de dans mergem cu mămica și tăticul la spectacolul de balet? Au o lojă rezervată și uitasem complet, când ne-am făcut programul pentru seara asta. Au spus că putem să facem ce ne place nouă dar... mă vor pierde curând.

Evident, Derek acceptă imediat, deși baletul îl plictisea și ar fi preferat să danseze cu Carla.

– E „Prințesa adormită“, cu Fonteyn, spuse ea. Știu că nu-ți prea place baletul, dar măcar vei putea înțelege povestea, iar Fonteyn dansează divin. Știi, e după „Frumoasa

din pădurea adormită". Cred că Pavlova a fost cea care a insitat să-i schimbe titlul, spunând că nicăieri nu era vorba de frumusețe.

Apoi se întoarse spre părinții ei, care tocmai se așezaseră și ei la masă.

– Venim cu voi la balet, iubiților. Derek n-are nimic împotrivă și, după ce o vede pe Fonteyn, s-ar putea să fac din el un adevărat iubitor de balet!

Ca să-i facă o plăcere Carlei, Derek simulă interesul în timpul primului act, iar în pauză, tocmai citea programul, când o auzi pe Carla spunând dezgustată:

– Ia privește, iubitule. Nesimțita aia din loja de vizavi se uită drept la noi!

– Și o pisică are voie să se uite la un rege, răspunse zâmbind Derek.

Dar zâmbetul i se șterse de pe buze și roși până-n vârful urechilor, când o văzu vizavi pe Shirley, îmbrăcată magnific și strălucind toată de diamante. Alături stătea un bătrân gras – soțul ei.

– Jignești pisicile! Uite ce vulgară e, cu toate diamantele alea, și cred că ăla de-alături e soțul ei. Doar n-ar fi fost atât de neobrăzată încât să-și etaleze așa amanții prin lume!

– Carla, iubito, întrebă doamna Dane, de unde știi tu cine e?

– Îi apare des poza în reviste, și mi-a povestit despre ea Maggie Daver. Servitoarea ei îl cunoaște pe șoferul doamnei Dyxon.

– Carla! Asculți bârfe de-ale servitorilor? protestă doamna Dane.

– Ei, mămico, știi că oamenii vorbesc și oricine își poate da sema că o femeie frumoasă ca ea nu putea să se mărite cu bătrânul ăla gras decât pentru bani, având în schimb amanți cu nemiluita.

– Destul, Carla! o mustră sever Laura Dane, în același timp în care și Derek protesta cu aprindere:

– Nu-ți poți permite să spui așa ceva despre o persoană pe care nici măcar n-o cunoști!

– Iertați-mă, iubiților, râse Carla. Vă deranjează cu ceva? Că pe ea, n-aș crede. În situația ei...

– De ce să mă deranjeze? întrebă mai prudent Derek. Dar detest să aud femeile ponegrindu-se între ele, și cum spune și mama ta, sunt doar bârfe de-ale servitorilor. Ce ciocolată preferi?

Profitând de apariția omului de la bufet, Carla fu bucuroasă să abandoneze subiectul Shirley Dyxon, care provocase reacții atât de neașteptate.

La ieșirea din teatru, propuse să se ducă amândoi la un spectacol de cabaret.

– N-aș vrea ca ziua să se sfârșească încă. Viața e atât de frumoasă și nu pot fi de acord să pierd nici măcar un minut din ea, ducându-mă devreme la culcare pentru ca mâine să mă trezesc mai bătrână cu o zi. Voi doi, bătrâneilor, duceți-vă acasă cu mașina, Derek și cu mine luăm un taxi.

– Nu suntem chiar atât de bătrânei, râse tatăl ei. Totuși, cred că pentru noi a fost de-ajuns – ce zici, Laura?

– Absolut – dar să nu întârziați, iubito.

– Am s-o aduc acasă la o oră convenabilă, le promise Derek.

Și, după ce-i conduseră până la mașină, găsiră și ei un taxi, cu oarecare dificultate.

* * *

Plătind taxiul cu care o adusese pe Carla acasă, Derek porni pe jos spre locuința lui. Nu venise cu mașina și se bucura să facă mișcare, sperând ca oboseala fizică să-l ajute să adoarmă în cele din urmă, astfel încât să nu se mai gândească la Shirley.

Carla, vârându-se fericită în pat, cu visurile ei, își amintea ceea ce obișnuiau să spună colegele de la școala din Lausanne, unde-și terminase studiile. Bărbații reprezentau aproape singurul lor subiect de conversație iar programa analitică, oricât de abil deghizată, era concepută în unicul scop de a le face cât mai dezirabile ca soții.

„Indiferent cât de nebună ești după un bărbat, niciodată, niciodată să nu-l lași să afle, sau să bănuiască măcar. Lasă-l să se tot întrebe. Să nu fie niciodată sigur că te-a cucerit. O dată ce se întâmplă asta, l-ai pierdut.

Carla zâmbi în întuneric. Ce prostie! Cât de tinere și neștiutoare fuseseră! Aveau atâtea teorii despre dragoste, iar când aceasta apărea în sfârșit, venea ca o rafală de vânt năprasnic care spulbera toate ideile preconcepute. Cum ar fi

putut să-i ascundă lui Derek faptul că era nebună după el? Și de ce să-l lase să fie nesigur de ea? Îl iubea, o iubea și el, și aveau să se iubească la nesfârșit.

Și adormi, purtată de luntrea visurilor ei pe apele liniștite ale unei mări de fericire nemărginită.

* * *

Luna iunie fusese caniculară, iulie ploioasă, iar august era și mai rece și umedă. Până la căsătoria Carlei cu Derek mai era doar o lună.

Fusese o logodnă mult mai scurtă decât speraseră părinții ei, dar cedaseră în fața insistențelor Carlei și a împrejurărilor care păruseră să conspire spre a-i împlini dorința.

Pe primul loc printre acestea se afla faptul, destul de neașteptat, că Derek își luase primul examen asupra căruia insistase tatăl lui, înainte de a-i oferi un post în propria sa firmă. Apoi, doamna Hanley, care era de mult timp bolnavă, fusese sfătuită de medici să facă o lungă călătorie în țările calde, unde să rămână timp de cel puțin un an. Firma Parker and Hanley mai avea un partener – un om între două vârste, integru și cu experiență, iar James Hanley știa că putea lăsa cu deplină încredere compania pe mâinile lui Justin, care urma să-l instruiască pe Derek ca viitor succesor al tatălui său.

Cam în aceeași perioadă, o casă mică și fermecătoare din Highgate, proprietate a familiei Hanley, se eliberase, și le fusese oferită lui Derek și Carla ca dar de nuntă.

– Iubiților, își zorise Carla părinții, ar fi mult mai convenabil din toate punctele de vedere să ne căsătorim în septembrie. Una la mână, domnul și doamna Hanley vor dori să vină și ei la nunta lui Derek, și apoi nu putem lăsa casa aceea mică și drăguță să devină rece și igrasioasă peste iarnă.

Așa că, împotriva voinței lor, acceptaseră. Highgate se afla atât de aproape de Hampstead, încât aveau să fie aproape vecini.

– Avem timp destul să așteptăm să se schimbe vremea, spusese Carla, dar ar fi păcat ca ploaia să strice toate rochiile. Totuși, mie personal puțin îmi pasă. Oricum va fi cea mai frumoasă zi din viața mea!

– Cred că e minunat să fii atât de îndrăgostită și de fericită, domnișoară Carla, răspunsese cu tandrețe croitoareasa.

În mod tipic pentru ea, Carla insistase ca rochia de mireasă să-i fie croită de domnișoara Bosanquet, sau „Bosky", din copilăria ei, care-i făcuse prima rochie de petrecere.

– Da, este într-adevăr minunat! Nu mă deranjează să-ți destăinuiesc totul, Bosky dragă, dintotdeauna mi-ai știut toate secretele, nu-i așa? Mai ții minte cum plângeam când trebuia să plec înapoi la școală, și numai tu știai? M-ai consolat de-atâtea ori, și n-ai spus nimănui... Iar acum... Bosky...

– Ce este, draga mea?

Fața simplă a domnișoarei Bosanquet stătea ridicată cu adorație spre Carla, căreia tocmai îi ajusta tivul rochiei. Îi plăceau enorm toate acele mici confidențe și păstra cu strășnicie secretele.

– Bosky, m-am schimbat? Vreau să zic... de când m-am logodit... sunt altfel? Par mai... mai tăcută, mai bătrână...?

– E firesc să te simți puțin altfel, draga mea, dacă iei măritișul în serios. Așa se și cuvine. Nu mai cauți ceea ce-ți dorești, acum, că ai găsit-o – dragostea, vreau să zic...

Obrajii bătrânei domnișoare roșiră ușor. Bosky nu găsise niciodată dragostea.

Verișoara Carlei, Virginia Carr, care locuia la ei pentru câteva zile, o ocoli pe Carla cu o privire admirativă.

– Îți stă foarte bine, remarcă ea cu un oftat – căci deși era o frumusețe recunoscută, încerca la nesfârșit diverse formule dietetice, dar pur și simplu nu putea să nu se atingă de ciocolată și frișcă. E nedrept ca tu să ai parte de toate, fără nici un efort!

Carla, ieșind cu grijă din rochia de catifea ivorie, o îmbrățișă strâns.

– Ești o dulce, Virgie. Dar cu Ferdy cum rămâne? Știi că niciodată nu se uită după alte fete.

Virgie râse, roșind, apoi se uită la ceas.

– Dumnezeule, atât de târziu s-a făcut? Aveam întâlnire cu el la patru! Iubito, n-ai putea să suni după un taxi, până mă pregătesc?

Și se repezi afară, scoțându-și din mers peste cap rochia de bumbac.

După ce Virgie plecă valvârtej, Carla se îmbrăcă pentru întâlnirea cu Derek, în noua lor casă. Se bucură să ajungă acolo înaintea lui, ca s-o poată vizita în voie.

Inspectă cu mândrie chiuveta cea nouă de inox care aștepta să fie instalată în bucătărie, și locul unde urmau să pună aragazul electric. Mobila, pe care în cea mai mare parte o aleseseră deja, avea să fie livrată abia după plecarea în luna de miere, pe care și-o petreceau în Italia, și era primită cadou de la domnul Hanley, asemenea casei.

Doamna Dane îi dăruise fiicei sale un șirag de perle și o mie de lire sterline, la care urma să adauge o mică alocație, dar ambele perechi de cuscri se înțeleseseră ca tânăra pereche să stea pe propriile sale picioare, fără alt ajutor din partea părinților.

Când îl auzi pe Derek intrând în casă, Carla se repezi drept în brațele lui.

– Iubitule, în afară de faptul că încă n-avem mobilă, e exact așa cum trebuie! Tu vii acasă de la birou, iar eu, soțioara ta, te-aștept cu cina gata – atâta doar că nici cină nu e! Dar am adus niște sandvișuri și un termos cu ceai, așa că putem termina pe lumină alegerea tapetului. Vino să vezi mai întâi chiuveta, e superbă!

Agățată de brațul lui, îl conduse la bucătărie, dar Derek îi răspunse cam acru că nu-i putea pretinde să se entuziasmeze pentru o chiuvetă!

Cu toate eforturile ei, Carla nu reuși să-l bine-dispună, iar când își luară ceaiul și sandvișurile, așezați pe scară, îl întrebă direct:

– Iubitule, ce s-a întâmplat? Spune-mi ce e. Îmi dau seama că te îngrijorează ceva.

Era atât de fermecătoare în sinceritatea ei, că Derek o cuprinse cu un braț, aproape feroce.

– Te porți prea frumos cu mine. Nu merit. Nu mă mai iubi atât de mult, dragostea mea.

– Nu te iubesc decât cu toată ființa mea. Niciodată nu te-aș putea iubi mai puțin. Spune-mi ce te frământă.

– Nimic... absolut nimic... răspunse el încordat. Te superi dacă acum plec? Am... am întâlnire cu un client... în provincie. S-ar putea să rămân acolo o zi, două...

– O, iubitule, chiar așa? exclamă ea dezamăgită. Sper ca asta să nu se întâmple prea des, sau să pot veni și eu cu tine.

– Da... da, desigur...

Și, ridicându-se brusc, trecu în camera goală care avea să fie sufrageria, unde se rezemă de consolă.

Carla îl urmă încet.

– *Este* ceva în neregulă. Știu că așa e. Nu poți să-mi spui? Nu vrei, iubitule? Eu sunt Carla, mai știi?

– S-a... Am... Ar fi chiar atât de îngrozitor dacă... dacă am amâna un timp...? izbucni el dintr-o dată, deznădăjduit.

Îl privi lung, cu ochi mari.

– Să amânăm? Nunta? Dar de ce? întrebă ea, stupefiată. Nu cumva ești bolnav, Derek, nu-i așa?

– Nu, nimic de soiul ăsta, dar... o căsătorie e atât de... de finală, atât de zdrobitoare...

O clipă, Carla mai ezită, apoi izbucni în râs, ușurată. Va să zică, Bosky avusese dreptate când spusese că și pe miri îi apucau nevricalele în ultimul moment, nu numai pe mirese.

– Asta-i tot? întrebă ea. Ei bine, află că și mie mi-e îngrozitor de frică – nu că-ți voi fi soție, ci de nuntă și de toată tevatura. Fruntea sus, iubitule! îl încurajă, înălțându-se pe vârfuri ca să-l sărute. Ai s-o scoți la capăt – și te voi ajuta și eu, îți promit. Toate trec, chiar și o nuntă! Iar după aceea, vom fi căsătoriți pentru totdeauna!

Derek o strânse un moment în brațe, disperat, apoi îi dădu drumul.

– Trebuie să plec, Carla, murmură el. Ne vedem duminică.

Și, în clipa următoare, Carla rămase singură.

* * *

Când ajunse acasă, își găsi familia într-o stare de oarecare agitație. Laura Dane făcea o valiză, iar Edward vorbea la telefon, interesându-se de trenuri.

– Ce e? întrebă Carla.

Mama ei o privi neliniștită și îngrijorată.

– Bunica Dane, îi răspunse ea. Ne-au telegrafiat să venim și trebuie să mergem.

Părinții tatălui ei locuiau în nordul Scoției și, deși Laura nu-i iertase niciodată complet pentru atitudinea lor față de căsătoria ei cu Edward, timpul vindecase vechea rană.

– Vrei să spui că e pe moarte, mămico?

– Mă tem că s-ar putea, draga mea. Altfel, bunicul tău nu ne-ar fi chemat.

– Dar... dacă moare, ce facem cu nunta?

Laura o cuprinse cu un braț, strângând-o scurt.

– Orice s-ar întâmpla, n-o să se schimbe nimic. Tăticul n-ar vrea s-o amânăm, și nici bunicul tău, cred. Oricum, chiar dacă tăticul va veni abia în ultimul moment, eu am să mă întorc imediat ce pot. Cheam-o aici pe Lucy, ca să te ajute.

Lucy Moran era secretara lui Edward Dane, o femeie între două vârste, foarte capabilă și responsabilă, care ajuta la pregătirile pentru nuntă.

– Totuși, nu crezi c-ar fi mai bine s-o amânăm, mămico? întrebă Carla, care nici nu știa de ce făcea o asemenea propunere, dar de când vorbise cu Derek, în acea după-amiază, o stăpânea o teamă nedefinită.

– S-o amânăm? Prostii. Nici să nu te gândești. Vom veni amândoi la timp ca să fim cu tine, păpușă, așa că să nu-ți faci nici o grijă!

Mergeau cu trenul, ca să ajungă mai repede, iar Carla, după ce le ură drum bun, se așeză să-i scrie o scrisoare lungă și iubitoare lui Derek.

Abia după ce o termină își dădu seama că nu știa unde să i-o trimită.

Oricum, nu conta. Scriind-o, se ușurase, și nu mai avea nici o importanță dacă o trimitea sau nu.

Dar, a doua zi dimineață, primi o scrisoare de la el.

Sărută plicul, înainte de a-l deschide. Ce dulce era, că-i scrisese! Probabil să i-o scrisese în același timp cu ea!

Când îl deschise, însă, și văzu primele cuvinte, făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

„Dragă Carla...“

Așa începea. Doar atât.

„Dragă Carla“.

Inima i se opri în loc și simți un fior de gheață; scrisorile lui începuseră întotdeauna cu extravagațele oamenilor îndrăgostiți, nu doar cu „Dragă Carla“.

Un moment, literele i se împăienjeniseră înaintea ochilor, și nu mai putu citi, dar în cele din urmă făcu un efort să continue.

Dragă Carla,

Am încercat să-ți spun asta tot timpul, azi după-amiază când eram împreună, dar pur și simplu n-am avut curaj. N-aș fi suportat să văd expresia pe care o ai acum în ochi.

Nu mă pot însura cu tine, Carla. Puteți spune tot ce vreți despre mine, și tu și toți ceilalți, dar e mai bine s-o contramandăm acum, decât să fim nefericiți toată viața. Ar fi o greșeală îngrozitoare să ne căsătorim, pentru că iubesc o altă femeie. De foarte mult timp o iubesc, deși până acum o săptămână sau două nu nutream nici o speranță de căsătorie cu ea. Alătur scrisorii o tăietură din ziar, care te va face să înțelegi totul.

Cum să închei această scrisoare? Nu știu, așa că îți cer doar să mă ierți, dacă poți, și sper din toată inima să găsești cât mai curând pe altcineva, care să te iubească așa cum meriți.

Derek

Carla rămase năucită. Parcă s-ar fi prăbușit lumea în jurul ei. Într-un târziu, se aplecă și ridică tăietura din ziar, care căzuse pe jos.

MOARTEA SUBITĂ A UNUI MARE FINANCIAR

Decesul neașteptat, de tromboză coronariană, al lui Milton Dyxon, cunoscutul financiar, a fost anunțat aseară la domiciliul lui din Prince's Gate. Văduva...

Nu putu citi mai departe.

Dintr-o dată, înțelegea. Și-o amintea pe femeia cea frumoasă din loja de la teatru și graba cu care Derek îi luase apărarea.

Nu voia decât să scape, să se ascundă de ochii iscoditori și limbile bârfitoare ale tuturor celorlalți – și unde s-ar fi putut duce, dacă nu la bunica ei?

Îi trimise mamei sale o telegramă telefonată:

NUNTA ANULATĂ MERG LA BUNICA NU VENI AȘTEAPTĂ SCRISOARE CU DRAG CARLA

Apoi își îndesă câteva lucruri în valiză și ieși din casă înainte de sosirea lui Lucy Moran.

Capitolul 3

Doamna Easton nu-i întrerupse relatarea și, la sfârșit, nu făcu greșeala de a-i spune că Derek nu merita să plângă după el. Încă nu sosise momentul pentru asta. Degeaba ar fi încercat să convingă o fată cu inima zdrobită de un bărbat că nici unul nu merita așa ceva! Margaret Easton o știa prea bine. Avusese parte de lacrimi destule, în căsnicia ei.

În schimb, se ridică de pe scaun, punându-i o clipă mâna pe umăr.

– Ei, draga mea, n-are nici un rost să-ți spun că-mi pare rău, cum știi foarte bine. Vorbește-mi despre povestea asta când vrei și cât de mult vrei, dar pe moment avem multă treabă de făcut, iar ajutorul tău e o mană cerească pentru mine, căci tocmai pun fructele în borcane și mă pregătesc să fac dulcețurile. Mai întâi vom merge sus să-ți pregătim camera, după care poți să-mi culegi și prunele care au mai rămas. Oare de ce mereu cele mai bune cresc în vârf? Mă resemnasem să le

las acolo anul ăsta, căci bătrânele mele picioare nu mă mai pot urca pe scară. Sper că ți-ai adus niște haine de cățărat în copaci, da?

Pregătiră camera care fusese întotdeauna a Carlei, deși din când în când o ocupaseră și alte persoane. Apoi, Carla își luă pe ea pulovărul și pantalonii pe care și-i adusese, și tocmai ajunsese pe creanga de sus a unui prun, cu coșul legat de cingătoare, când auzi de jos un glas și tresări, gata să-și piardă echilibrul. Se agăță de creangă tocmai la timp, dar făcând acest lucru răsturnă scara.

– Iartă-mă dacă te-am speriat! N-am știut că erai tu! Credeam că e tânărul Rickaby, venit la furat.

– O, Ricky! Abia am reușit să mă țin! Cum Dumnezeu am să mai cobor, dacă nu pui scara la loc?

Ricky chicoti.

– Îți propun să te dai jos pe aceeași cale ca prima oară când ne-am cunoscut, răspunse el, zâmbind.

– Ar fi cel mai nedemn... Aaaa...!

Și, scăpând creanga din mâini, Carla căzu, aterizând drept în brațele lui.

Preț de-o fracțiune de secundă, Ricky o ținu în brațe, apoi îi dădu drumul.

– Demn sau nedemn, bine că eram aici.

– Dacă n-ai fi fost aici, n-aș fi căzut, iar scara ar fi rămas la locul ei, răspunse ea indignată.

În clipa următoare, izbucniră amândoi în râs, începând să adune prunele care se vărsaseră din coș.

– Mai bine lasă-mă pe mine că culeg restul, propuse Ricky.

Și, cât ai clipi, se cățără în copac și începu să arunce jos prunele coapte.

– Cred că astea au fost toate, spuse el în cele din urmă. Dă-te la o parte, să sar.

Chiar atunci, doamna Easton ieși din casă.

– Ricky? întrebă ea. Nu știam că erai aici.

– De ce nu mi-ai cerut mie să-ți culeg prunele? Am văzut scara și am venit să văd cine era.

– A, sunt destule, dacă vor și băieții. Sper că le-ai lăsat unele coapte, altfel pe toți are să-i apuce durerea de burtă. Desigur, nici n-aș fi visat să-ți cer să-ți pierzi vremea culegându-mi mie fructele, dar acum veniți în casă, amândoi. Am făcut macaroane cu brânză pentru cină și știți că întotdeauna fac cât s-ajungă la tot satul. Mai întâi, sosul iese prea gros, așa că mai adaug lapte, apoi brânza nu ajunge și, după ce mai adaug și alte macaroane, îmi ies destule ca să-mi ajungă câteva zile. Timmy și Bouncer nici nu se ating de ele!

Râseră cu toții, amintindu-și câte eforturi făcea cu acel fel de mâncare, și intrară în casă, unde Bouncer îi întâmpină dând din ciotul de coadă, cu un os mare și gras în bot. Era un câine fermecător de urât, de rasă nedefinită, dar avea o inimă de aur și nici un pic de moralitate. West Mains era plin de câini care semănau cu el ca niște veri.

În timpul cinei, pe care o luară în bucătărie, discutară despre prepararea dulcețurilor.

– Mai sunt foarte multe mure pe pajiștea de jos, Margaret, spuse Ricky.

Carla îl privi surprinsă, râse și-i răspunse că doamna Easton îl invitase să-i spună pe nume.

– Vezi, draga mea, adăugă bunica ei, au mai rămas atât de puțini oameni care să mă tutuiască. Până când poți sta? Sper ca măcar până la sfârșitul lui septembrie, pentru că atunci vom avea marea vânzare de la Sărbătoarea Recoltei. Tu nu mai vrei macaroane, Ricky? Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să le termin mai repede!

Carla fu scutită să răspundă la întrebare, dar știa că doamna Easton o spusese anume pentru ca Ricky să afle că nunta se contramandase. Văzuse deja că nu mai avea pe deget inelul de logodnă.

* * *

Tocmai se trezise și încă mai zăcea în pat, întrebându-se cum să înceapă o nouă zi, când o auzi pe doamna Easton urcând scara cu micul dejun și sări în picioare.

– Bunico, nu trebuia! o dojeni ea, luându-i tava din mâini. Eram gata să cobor.

– Prostii. Îmi face bine. Ți-am adus un ou brun pe care l-a făcut Betsy ieri, de parc-ar fi știut că urma să vii, niște pâinișoare din acelea de la Waite's, proaspăt scoase din cuptor – și marmeladă făcută de mine.

Carla privi abătută tava; de obicei, micul ei dejun consta dintr-o felie de pâine prăjită și o cafea.

– Nu pot să mănânc atâta, bunico! Am să mă-ngraș ca un porc!

– Aiurea. Nu ți-ar strica puțină carne pe oase. Sperietorile astea de ciori din zilele noastre mă scot din minți. O zdreanță

pe-un ciolan și o claie de păr deasupra – asta-i frumusețe la ele? Pe vremea mea, fetele aveau forme adevărate!

– Și noi avem, râse Carla, dar numai acolo unde trebuie.

– Niște slăbănoage! Uită-te la moda din revistele pe care mi le trimiți! Unde vor să le intre cina, în caz c-o mănâncă vreodată? Și acum, treci înapoi în pat și înfruptă-te, după care poți să te duci la cules de mure. Am pus merele la fiert, ca să nu aibă cocoloașe când adăugăm și murele. A, și să-i spui lui Ricky că mai am nevoie de o litră de lapte, dacă-l vezi.

Spre surprinderea și ușoara ei descumpănire, Carla mâncă aproape tot ce era pe tavă, apoi se îmbrăcă, își făcu patul și coborî la bucătărie, unde doamna Easton pregătea destulă mâncare pentru o armată care urma să debarce în Normandia. Luă coșul pe braț și, însoțită de Bouncer, plecă spre pajiștea unde Ricky spusese că erau murele.

Le culegea cu gesturi mecanice, gândindu-se la necazurile ei, când auzi pașii lui Ricky apropiindu-se.

– Prostuțo, nu era nevoie să te chinuiești așa, spuse el, luându-i coșul din mâinile pătate și zgâriate de spini. Stai jos și odihnește-te. Ți-am adus un termos cu ceai, iar apoi am să-ți umplu eu coșul.

– O, Ricky, un ceai! Ce drăguț ești!

– Întotdeauna prefer să beau ceai, nu cidru, ca restul lucrătorilor. Se urcă la cap, și nu pot să lucrez. Să sperăm că vremea o s-o țină tot așa, ca să terminăm pajiștea asta. Ar fi trebuit cosită acum o lună.

Carla râse.

– Aici vorbește cineva și despre altceva decât despre vreme și recoltă?

Un zâmbet se așternu încet pe chipul aspru al lui Ricky, cu ochi cenușii care păreau aproape albaștri în contrast cu pielea arsă de soare, gură mare, bărbie pătrată și un nas pe care și-l rupsese în copilărie, când voise să se facă boxer, până când îl oprise unchiul lui.

– A, da, mai vorbim și despre oi și vaci, despre prețurile de pe piață și altele asemenea, îi răspunse el, cu o lucire jucăușă în ochi.

– Ce interesant! Abia aștept să mai aud!

Ricky îi turnă ceai în capacul termosului și i-l oferi.

– Mai întâi bea-ți ceaiul, spuse el. Mă tem că va trebui să-l bei fără zahăr.

– E mai bine așa, pentru siluetă, deși lipsa de zahăr din ceai nu va avea mare efect, pe lângă tot ce mă obligă bunica să mănânc. E hotărâtă să mă îngrașe.

Privindu-i silueta zveltă, în bluză de bumbac și pantaloni, Ricky remarcă:

– Nu ți-ar strica. Ești prea slabă. Din ce cauză – de prea multă fericire?

Carlei îi pieri zâmbetul de pe buze. Ridică mâna, arătându-i degetul fără inel.

– Nu. Nunta s-a contramandat – și logodna, desigur.

Întotdeauna îi spusese lui Ricky totul. De ce să se ascundă de el tocmai acum?

– Am observat ieri. Vrei să-mi spui?

Carla dădu din cap.

– Derek s-a răzgândit, răspunse ea cu voce aspră. Vrea să se însoare cu alta.

– Bine că ți-a spus până n-a fost prea târziu, fu singurul lui comentariu.

– Cred că așa e. Totuși, a fost... a fost destul de șocant. De-asta am fugit la bunica. Mămica și tăticul sunt plecați, și oricum nu le-aș fi putut suporta compasiunea și înțelegerea. Încă n-au aflat decât că am anulat nunta și că sunt aici. Ce-am să le spun, Ricky? Ce-am să le spun tuturor? Că am fost părăsită aproape în fața altarului?

Ricky îi simți furia în voce, mai puternică decât tristețea și durerea.

– Nu sunt prea multe de spus, nu-i așa?

– Nu e *nimic* de spus. Nu-mi rămâne decât să suport, dar nu pot îndura gândul de a mă duce înapoi. Nu mă simt în stare să apar în fața lor, însă într-o zi va trebui s-o fac, iar atunci vor ști cu toții și au să fie atât de insuportabil de miloși cu mine, în timp ce vor râde pe la spate!

Deși nu spuse nimic, inima lui Ricky era plină de furie și de dispreț la adresa omului care o făcuse să sufere așa – pe ea, Carla, micuța lui Carla!

Deodată, fata se întoarse spre el.

– Ricky, m-ai cerut de soție. Îți mai amintești?

Pe fața și în vocea ei se simțea disperarea.

Ricky dădu din cap.

– Da, îmi amintesc.

– Ai vorbit serios? Pentru că, dacă așa e, poți să mă ceri din nou. Vrei?

Chipul lui deveni foarte grav, iar în ochi i se citi tulburarea.

– Te voi dori întotdeauna, știi asta. Dar cum să te cer în căsătorie acum?

Glasul îi era blând, iar Carla, încurajată, insistă:

– Poți, și vreau s-o faci. Nu-ți dai seama? Am venit aici ca să fiu aproape de tine, ca să mă pot logodi cu tine, și... și toți vor crede că eu am desfăcut logodna, nu Derek. A spus că pot inventa orice, și... și... te rog, cere-mă de soție, Ricky! Te rog! Nu spun că trebuie să te însori cu mine, doar să ne logodim, ca să... ca să salvăm aparențele!

Răspunsul lui întârzie atât de mult, încât Carla ridică din nou ochii, măriți de spaimă.

– Dacă te-aș cere în căsătorie, s-ar putea să merg până la capăt. La asta nu te-ai gândit, Carla?

– Nu... n-ai face-o, nu-i așa? Nici n-ai prea putea, chiar dacă ai dori-o.

– Promisiunile se mai și încalcă uneori, iar tatăl tău e un om bogat – mult mai bogat decât mine, răspunse el calm.

– O, Ricky...!

Îngrozită, Carla se cutremură.

– N-ai fi în stare să faci asta! Tu, Ricky?

Fu ușurată să-i vadă chipul destinzându-se într-un zâmbet tulbure, cu o lucire vagă în ochi.

– Știi că n-aș face-o. Înțeleg că propui să fie un anunț public, altfel n-ar avea nici un rost, nu?

– Eu... Da... Ricky, uită ce-am spus. A fost o prostie și o mare nedreptate față de tine.

– Și totuși... Vrei să te măriți cu mine, Carla?

– Nu vorbești serios!

– În viața mea n-am fost mai serios. Ce-o să-i spunem bunicii? Știe adevărul despre desfacerea logodnei?

– Da, și n-o să ne creadă niciodată, dacă o facem, recunoscu ea abătută.

– Așa e, trebuie să-i spunem adevărul și în legătură cu asta. Și ea va dori să salvezi aparențele. Dar părinții tăi?

– Of, nu știu... O vor considera o faptă îngrozitoare, nedreaptă la adresa ta.

– Atunci, lor n-o să le spunem. Le vom spune că dintr-o dată ai simțit că nu te puteai mărita cu Derek, fiindcă de fapt pe mine mă iubeai cu adevărat, dar eu nu te-am cerut decât după ce te logodiseși cu Derek – cum, de fapt, s-a și întâmplat în realitate.

– Crezi c-au să ne creadă? întrebă nervoasă Carla.

– Dacă te comporți destul de credibil, da, dar numai de tine depinde – pentru că eu, așa cum ți-am mai spus, te iubesc într-adevăr.

Carla rămase tăcută, știind că era cât pe ce să facă un lucru îngrozitor. Dar, în fond, Ricky îi stătuse întotdeauna alături și o ajutase să iasă din tot felul de impasuri, iar acesta era cel mai mare.

Înșurubând la loc capacul, Ricky vârî termosul în buzunar și se ridică în picioare, luând-o și pe ea de mâini și ajutând-o să se ridice la rândul ei.

– Deci, acum suntem logodiți, spuse el cu un zâmbet cald.

– O, Ricky, nu te pot lăsa s-o faci! murmură nefericită Carla.

El, însă, o luă în brațe și o strânse cu putere, sărutând-o îndelung.

– Gata, spuse, dându-i drumul. Asta a fost de ochii oamenilor care și-au terminat pauza de cidru și se întorc la combină. Până diseară, o să afle tot satul, așa că putem merge să le dăm vestea oficial.

Și, luând-o de mână, porni cu ea spre lucrătorii care își vedeau ostentativ de treburi.

– Burket, Joe, Coppin – faceți cunoștință cu domnișoara care tocmai a promis să-mi fie soție. Carla Dane, nepoata doamnei Easton – o știți, nu-i așa?

Muncitorii își scoaseră șepcile, cu zâmbete mânzești.

– Eu o duc pe domnișoara Dane acasă, și am să-l trimit pe Frost să vă dea o mână de ajutor. Să nu-mi stricați combina, că vă fac bucăți și v-arunc în ea!

Râseră cu toții, iar Ricky porni peste câmpie, continuând s-o țină pe Carla strâns de mână.

* * *

Doamna Easton era în poartă, așteptându-i.

– Mă bucur că ai adus-o înapoi, Ricky, tocmai am terminat cina. Nu vrei să mănânci și tu cu noi, acum că tot ești aici? Am făcut o friptură gustoasă, și plăcintă.

– N-ai tăiat vițelul cel gras? Așa se întâmpină fiul rătăcitor, nu? Margaret, ți-o prezint pe logodnica mea, declară el, cu o plecăciune.

Doamna Easton se uită uimită de la unul la altul, apoi izbucni în râs.

– Ei, n-ați pierdut vremea, trebuie să spun. Haideți în casă, se cuvine să sărbătorim. Scoate paharele, Carla, pe cele bune, și vom deschide ultima sticlă cu vin de coacăze – doar dacă nu cumva îl preferați pe cel de păpădie?

– Îl știu! chicoti Ricky. Un pahar, și cad sub masă – și trebuie să ajung înapoi pe tarlaua de zece acri, cât mai ține vremea bună. Ce părere ai?

Priviră un moment cerul, iar Carla se duse să scoată paharele. În timpul cinei, însă, nu mai comentară nimic, dar imediat ce Ricky plecă, doamna Easton se întoarse spre ea, cu întrebarea inevitabilă:

– Ia s-auzim. Ce înseamnă toate astea?

– Bunico, n-am vorbit serios. S-a întâmplat pur și simplu de la sine... răspunse Carla, fără a îndrăzni să-și privească bunica în ochi.

– Știe despre Derek? Știe *totul?*

Fata roși, înghițind în sec.

– Da, i-am spus. De-asta... de-asta s-a și întâmplat.

– Vrei să zici că Ricky ți-a venit în ajutor, ca să nu te faci de râs?

Neputând nici acum să privească ochii acuzatori ai bătrânei, Carla dădu din cap.

– Știi că ține la tine?

Același gest.

– E prea bun ca să-l folosești doar ca pe un obiect, adăugă tăios doamna Easton. Cred că găsește de cuviință să te lase să continui un timp jocul ăsta necurat, dar e ultimul om pe care

ar fi trebuit să-l alegi. Pot să-ți spun că o sperasem întotdeauna, dar nu în asemenea condiții. Înțeleg că nu vei merge până la a te mărita cu el, așa-i?

– N... nu... șopti Carla. Bunico... n-ai să-i spui mamei, îmi promiți?

– Ce anume, de ce te-ai logodit cu Ricky Moyce când îl iubeai pe Derek Hanley? Nu, am să-ți fac și eu jocul, Carla, din moment ce și Ricky pare să fie de acord – dar, cum spuneam, e prea bun pentru așa ceva – și pentru tine!

Și începu să strângă vasele, în timp ce Carla se retrăgea în camera ei, lăsând-o pentru prima dată să le spele singură.

* * *

Seara, când Ricky își făcu apariția din nou, nu păru surprins să găsească salonul plin de vizitatori. Când doamna Norris, o femeie cu reumatism care mergea cu baston, menționă că a doua zi avea drum la Salisbury, Ricky îi propuse s-o ia cu mașina lui.

– Carla și cu mine mergem să cumpărăm inelul, așa că ne va fi foarte ușor să vă ducem cu noi și să vă luăm la întoarcere, dacă nu stați prea mult.

– Inelul! exclamă Carla, fără să se poată stăpâni.

Ricky îi zâmbi cu o expresie strengărească.

– Desigur! O dată ce te-am cucerit, vreau să pun neîntârziat eticheta pe care scrie că ești a mea!

Râseră cu toții, deși Carla era cam crispată, iar când rămase singură cu Ricky, protestă imediat.

– Nu e nevoie să-mi cumperi nici un inel, Ricky! spuse ea, roșie la față.

– Altfel cum să ne logodim? întrebă el rece.

– Dar va fi... va fi de-ajuns orice. Și un inel vechi... dacă trebuie...

– Întâmplător, n-am nici un inel vechi, și cum e prima dată când mă logodesc, îmi va face plăcere să cumpăr unul, insistă Ricky, cu același zâmbet misterios.

– Atunci, să nu... să nu coste prea mult, continuă neputincioasă Carla.

– De ce nu, dacă eu o consider o investiție? Oricum, lasă totul în seama mea. O voi lua pe doamna Norris pe la unsprezece. E bine și pentru tine așa?

– Cred că da...

– Nu pari prea entuziasmată, totuși..

De teamă să nu spună că o logodnă nu era deloc o noutate pentru ea, Carla se grăbi să-i ureze noapte bună și urcă în camera ei. Doamna Easton îl conduse până la poartă, apoi intră în cameră tocmai când Carla se pregătea de culcare.

– Bunico, nu-l pot lăsa pe Ricky să-mi cumpere un inel! spuse ea disperată.

– Draga mea, ce altceva poate face? Nu te mai agita. Ferma merge bine, și are de unde să plătească.

– Mă simt atât de îngrozitor...

Bunica ei zâmbi amar.

– Nici nu e de mirare, dar acum, că ai făcut-o, Ricky n-o să-ți dea drumul cu una cu două, după cât îl cunosc.

– N-am să mă mărit cu el, bunico! declară Carla cu convingere.

– Poate că nu, dar numai noi trei știm asta. Mâine dimineață, va trebui să-i scrii mamei tale. A, apropo, a telefonat după-amiază, ca să-ți spună că doamna Dane se simte mai bine și vor ajunge acasă mâine sau sâmbătă. O să sune imediat ce sosește.

– Nici nu știu ce să-i spun în scrisoare...

– Nici eu nu știu, dar fă bine și găsește ceva de spus! A, și Ricky a mai adăugat că a trimis un anunț la ziarele din Londra, o să apară mâine.

– O, nu, bunico!

– E un om de acțiune, draga mea, și o dată ce a pus mâna pe coarnele plugului, nu se mai uită în urmă – deși acum, cu mecanizarea agriculturii, totul merge mai repede, și ajunge mult mai departe! adăugă ea, cu un chicotit sec.

– Cum am putut fi atât de proastăăă...? se văicări Carla, tânguitor.

– Toți ne punem întrebarea asta, din când în când. Noapte bună, copila mea.

* * *

O lăsară pe doamna Norris în mijlocul centrului comercial, unde îi rugase s-o aducă, apoi Ricky începu să caute un loc de parcare.

– Poate ar fi mai bine să lăsăm mașina la Royal, unde putem mânca și de prânz. Îți convine așa? întrebă el, fără să aștepte răspunsul, iar Carla își dădu seama din nou că-și

schimbase substanțial atitudinea, de când se „logodiseră". Era la fel de bun și plin de considerație, dar acum se purta ca un stăpân, și-i inspira o teamă nervoasă. Întotdeauna îl putuse juca pe degete. Dintr-o dată, Ricky devenise ca un zid de piatră în fața căruia nu avea nici o putere.

La fel se comportă și la cumpărarea inelului.

– Mai ții minte ce ți-am spus? O consider o investiție. N-a scris cineva o carte intitulată „Diamantele sunt eterne"? S-a făcut și un film, parcă...

Bijutierul, cel mai bun din Salisbury, o privi cu o curiozitate prietenoasă, iar Ricky făcu prezentările:

– Dumneaei este domnișoara Dane, logodnica mea.

– Doriți niște safire, domnule Moyce? Știți, să se asorteze cu ochii, precizează bijutierul, cu un zâmbet admirativ.

– Dar nu sunt tocmai albaștri, nu-i așa? întrebă speculativ Ricky. Nu, am hotărât să luăm diamante. Ce zici, iubito? Probează câteva... uite, eu îl propun pe ăsta, adăugă, alegând un inel de platină cu un diamant fin și luându-i mâna, care era rece ca gheața. Poftim! Ce părere ai? Îți place?

Carla înghiți un nod dureros.

– Este... pare... prea scump, spuse ea rugător.

Ricky râse.

– O asemenea ocazie rareori se mai repetă – nu-i așa, domnule Presley? Pare puțin cam larg, dar poate revenim altă dată ca să ți-l mai ajusteze. Pentru moment, îl păstrăm. Du-te și stai jos acolo, iubito, până termin eu cu domnul Presley.

Bijutierul scrise discret un număr pe hârtie, iar Ricky dădu din cap. Completă un cec și-l împinse peste tejghea, după care o luă pe Carla de braț și ieșiră.

* * *

Carla știa că nu mai putea amâna scrisoarea pentru mama ei. Era posibil să fi văzut anunțurile din ziare, căci deși acestea ajungeau abia seara în localitatea îndepărtată unde locuiau socrii ei, puteau să le fi cumpărat pe drum, dacă porniseră deja spre casă.

Scrisoarea era scurtă și simplă, iar Carla spera doar ca mama ei să nu ajungă la Londra atât de repede încât s-o sune înainte de a o primi.

Dragii mei,

Vă trimit această scrisoare acasă și sper s-o primiți înainte de a vedea ziarele din Londra. M-am logodit cu Ricky Moyce. Totul s-a întâmplat foarte repede și am să vă spun mai mult când ne vedem. Mă bucur că bunica Dane se simte mai bine. Vă mulțumesc că ați sunat ca să mă anunțați. S-ar putea să mai stau aici câteva zile, dacă nu aveți nimic împotrivă. Bunica și Ricky vă trimit salutări.

Cu drag,

Carla

O reciti, simți tentația s-o rupă, dar în cele din urmă o puse în plic și alergă la poștă cu ea. Când o auzi căzând în cutia poștală, își dori din nou să n-o fi trimis – dar știa că acum era prea târziu.

* * *

Așa cum sperase, părinții ei ajunseseră la Londra prea târziu ca s-o deranjeze pe doamna Easton cu un telefon, și citiră scrisoarea a doua zi dimineața, la micul dejun.

După ce o termină, Laura i-o dădu lui Edward, fără o vorbă.

Citiseră cu uimire anunțul din *„The Times“,* pe care-l descoperise Laura mai întâi, în timp ce soțul ei era adâncit în știrile financiare.

– Edward! E vorba de Carla! Uită-te aici: Caroline Laura Dane, și Richard Moyce...

Edward citi în locul unde arăta vârful tremurător al degetului ei, apoi fluieră încet:

– Ca să vezi! Deci, de-asta s-a despărțit de tânărul Hanley. Tocmai cu Ricky, nici mai mult, nici mai puțin! râse el. Trebuie să recunosc că nu și-a pierdut vremea. De ce năzbâtii sunt în stare tinerii din ziua de azi!

– Ricky Moyce... Fără îndoială, din același motiv a și dat fuga la mama. Cred că ea și Ricky își scriau sau își telefonau, sau așa ceva, și deodată a ajuns la concluzia că pe el îl voia, nu pe Derek.

Totuși, mama Carlei se simțea cam rănită că ei nu i se spusese nimic.

Edward îi simți unda de tristețe din voce și o bătu ușor pe dosul mâinii.

– Nu pune la inimă, iubito. Știi, eu mă și bucur că e Ricky. Niciodată nu m-am dat în vânt după Derek Hanley. Nu era destul de stabil. Pe când Ricky... Mie-mi pare bine – ție nu, Laura? E serios, muncitor, și câștigă bine cu ferma, acum, de când e a lui. Mi-a povestit la petrecerea Carlei, și i-am putut da și eu unele sfaturi. E un om cu picioarele pe pământ și cu capul pe umeri, și-o să ajungă departe.

– Știu că așa e, și mie îmi place enorm, incomparabil mai mult decât Derek, dar... Cinstit, Edward, o vezi pe Carla soție de fermier?

Soțul ei zâmbi și redeschise *„Financial Times“*.

– Va învăța să se acomodeze, nu mă îndoiesc, și doar nu va trebui să mulgă vacile, sau așa ceva. În fond, ce știai tu despre legi și drept, când te-ai măritat cu mine? La o adică, ce știi acum despre ele?

Părea obosit, își spuse Laura. Muncea din răsputeri, iar în toamnă, când se deschideau iar tribunalele, îl așteptau alte și alte cazuri grele și îngrijorătoare.

– Hai să plecăm undeva, propuse ea dintr-o dată. Să avem o vacanță adevărată, numai noi doi!

Edward lăsă iar ziarul jos, privind-o pe Laura cu un zâmbet cam îndoielnic.

– Și Carla?

– Iubitule, are douăzeci și unu de ani și, teoretic cel puțin, e clar că este stăpână pe viața ei. S-o lăsăm acolo, la mama, acum că-l are și pe Ricky, și să mergem.

Ideea părea atrăgătoare. Era obosit, iar gândul unei vacanțe fără complicațiile și nevoile tinerei generații îl ispitea.

– În regulă. O a doua lună de miere, așadar? Unde?

– În Majorca. Sau la Capri. Știu că sună răsuflat, când toată lumea se duce acolo, dar ce contează? Chiar și în Majorca putem găsi un loc liniștit. Am să-l găsesc eu, tu doar fă rost de bani – cred că nu ți-e greu, așa-i?

Edward zâmbi.

– Da, nu mi-ar fi prea greu. Când îți propui să plecăm?

– Imediat. Îi vom telefona Carlei ca să-i spunem să rămână acolo, și putem lua avionul săptămâna viitoare.

Și astfel, când vorbi la telefon cu Carla, Laura fu mai preocupată de propriile lor planuri decât de surprinzătoarea logodnă. O asigură pe fiica ei că nu avea nici o obiecție, convinsă că era într-al nouălea cer.

Peste o săptămână, se aflau în Majorca, iar scrisorile pe care le primeau, trimise mai departe de Lucy Moran, le aduceau un șir întregi de felicitări din partea prietenilor Carlei. Cele mai multe păreau să conțină și o ușoară undă de ironie.

Capitolul 4

Vremea continua să fie frumoasă, iar Ricky muncea din greu, astfel că nu prea avea ocazia să-l vadă. Într-o duminică seară, chiar când soții Dane urmau să se întoarcă la Londra, Carla și doamna Easton auziră alarmate la radio că un avion din Majorca se prăbușise la aterizare. Majoritatea pasagerilor erau englezi, dar alte informații încă nu existau.

– Nici o grijă, draga mea, spuse doamna Easton, cam palidă. Nu putem fi siguri că erau în avion, dar poate aflăm ceva la telefon. A, uite-l pe Ricky! exclamă ea, auzind ușa din față deschizându-se. El va ști ce e de făcut, iar bărbații se descurcă întotdeauna mai bine la telefon.

Ricky preluă imediat problema și, după câteva încercări, reuși să afle că domnul și doamna Dane fuseseră într-adevăr pe lista pasagerilor, dar nu existau victime și în curând aveau să se comunice și alte detalii. În aceeași seară, fură informați

că deși doamna Dane era nevătămată, numele domnului Dane figura printre cele ale răniților, astfel încât fusese internat la un spital din Londra.

– Trebuie să mă duc la mămica, imediat! spuse Carla cu voce tremurătoare.

Doamna Easton, ușurată să afle că măcar fiica ei scăpase teafără, îi dădu dreptate, iar Ricky se oferi imediat s-o ducă el, cu mașina.

– Nu e nevoie, dacă afli la ce oră pleacă trenul și mă duci repede la gară ca să-l prind, refuză Carla, însă Ricky nici nu vru să audă.

– Ba am să te duc eu, duminica la ora asta nu ai șanse să prinzi o legătură rezonabilă. Margaret, după ce plecăm, încearcă s-o găsești pe mama ei la telefon și să-i spui că suntem pe drum, deși s-ar putea să fie încă la spital.

Carla nu se mai opuse, bucuroasă că problema se afla în mâinile unui om atât de capabil ca Ricky, iar doamna Easton le făcu în grabă ceva de mâncare, șoptindu-i lui Ricky că pusese în cafeaua Carlei și puțin somnifer. Prin urmare, Carla dormi aproape tot drumul, trezindu-se în zorii zilei, când mai aveau puțin până la destinație.

Între timp, doamna Easton reușise să ia legătura cu fiica ei. Deși se culcase, epuizată, Laura era încă trează și, auzind mașina, coborî în salon. Carla avu bucuria de a o găsi pe Lucy Moran așteptându-i, calmă și eficientă ca întotdeauna.

– O, Lucy, ce bine că ești aici! exclamă ea. Cum se simte? Mămico, iubita mea!

Laura o cuprinse în brațe, pe când Lucy aducea o farfurie cu sandvișuri și niște cafele.

– E rău, iubito, teamă mi-e, dar trăiește. Ricky, ai fost foarte bun că ai venit. Are leziuni multiple, care încă nu s-au putut diagnostica în totalitate, iar pe mine m-au trimis acasă, dar putem merge din nou acolo, dimineață. Rămâi la noi, Ricky, nu-i așa? Cred că Lucy a făcut pregătirile necesare.

Vorbea cam fără șir, vizibil afectată de șoc, iar Lucy o convinse să se ducă la culcare, după care îi conduse pe Ricky și Carla în camerele lor.

– N-o să moară, Lucy, nu-i așa? întrebă neliniștită fata.

– Mă rog din tot sufletul, draga mea, dar cum a spus și mama ta, e foarte grav. Acum, culcă-te și încearcă să dormi, căci mâine va avea nevoie de ajutor și sprijin.

– O, Lucy, ce binecuvântare ești pentru noi! Nici nu știu ce ne-am face fără tine!

– Îl ai pe domnul Moyce, îi reaminti cam prost dispusă Lucy, pe care niciodată n-o ceruse vreun bărbat în căsătorie.

– Da... Da, îl am, nu-i așa? răspunse Carla, care aproape uitase de Ricky și falsa lor logodnă.

Dar a doua zi dimineață, când fu nevoit să plece înapoi la fermă, Ricky îi dădu foarte clar de înțeles că nu exista nici o șansă ca el să uite.

– Am să mă întorc cât pot de curând, iubito, îi spuse el, conducând-o la mașina cu care aveau să plece la spital, iar dacă ai nevoie de mine înainte, e de-ajuns doar să-mi telefonezi sau să-mi trimiți o telegramă, și voi veni imediat.

Laura se agăță de el cu mai multă insistență decât Carla.

– Îți mulțumesc, dragul meu Ricky. Sunt atât de recunoscătoare că te avem alături, în asemenea momente. Ești reazemul și sprijinul nostru, la fel ca draga de Lucy. Carla te va suna diseară, ca să-ți dea veștile pe care le vom mai primi. Să te binecuvânteze Dumnezeu, Ricky.

* * *

Edward Dane era într-adevăr într-o stare foarte serioasă, fiind cel mai grav rănit dintre toți pasagerii. Avea ambele picioare zdrobite, dar medicii considerau că mai puteau fi recuperate, iar brațul stâng îi era de asemenea fracturat, însă cele mai grave vătămări le suferise la creier, aparatul acela minunat care-l adusese la un asemenea nivel al succesului și-i asigurase un loc de frunte printre cei mai prestigioși avocați.

Treptat, membrele lui au suferit mai multe intervenții chirurgicale, astfel că peste câteva săptămâni putea să umble din nou, deși încet și cu dificultate. Încă se mai afla în spitalul special pentru tratamentul leziunilor cerebrale, când îi vorbi pentru prima oară soției lui, arătând că era conștient de natura și gravitatea situației.

– Laura... iubito... nu mai pot gândi limpede. Totul e tulbure și cețos. Nici măcar nu-mi mai amintesc cazurile la care lucram. Nimic nu mai are sens. Îmi pierd mințile? Întreb, dar nimeni nu-mi spune. Mă tratează ca pe un copil,

liniștindu-mă cu tot felul de povești neconvingătoare. Tu mi-ai spune, Laura, nu-i așa? Mi-ai spune adevărul? Dacă n-am să mai pot munci, am dreptul să știu. E dreptul meu.

– Iubitule, cred că-ți faci griji fără rost. Ai fost grav rănit, cum bine știi, în primele două săptămâni nici măcar nu ne-ai recunoscut, pe Carla și pe mine! spuse ea, încercând să zâmbească, deși cuvintele lui o speriaseră.

Era una dintre zilele mai lucide ale lui Edward, căci în altele nu părea să știe cine era sau unde se afla, și o privea nedumerit, ca și cum ar fi așteptat-o politicos să se prezinte.

– N-ai să mă duci cu vorba, Laura, nu-i așa?

– În nici un caz, iubitule.

Peste câteva zile, Ricky veni și el la Londra să-l viziteze. Înainte de a merge împreună la spital, Carla găsi o ocazie de a-i vorbi între patru ochi.

– Ricky, n-ai să-l lași să vorbească despre noi, așa-i? Despre... despre problemele noastre, da? Nu-i putem spune care e adevărata situație. Încă se simte prea rău și l-ar tulbura. Cred că... că ne vom căsători.

– Știu, răspunse el cam posomorât, căci de fiecare dată când părea în deplinătatea facultăților mintale, Edward vorbea despre căsătoria lor cu o satisfacție vizibilă.

De cum îi văzu, întinse mâinile spre ei, pentru a-l lua pe fiecare de câte una, așa cum stăteau de-o parte și de alta a patului.

– Mă bucur că ai venit, Ricky, îl întâmpină el. Voiam să vă văd pe amândoi și să vorbim despre viitor – al vostru și... al

meu. Sunteți inteligenți și puteți privi adevărul în față, amândoi, iar eu îmi dau seama, de mult timp, că sunt terminat pe plan profesional.

Carla încercă să intervină.

– Nu, draga mea, nu protesta. Înțelegi, știu. N-am să-mi mai revin. Am reușit în fine să le smulg doctorilor părerea asta și nu-mi rămâne decât s-o accept. O parte a creierului meu a fost lezată iremediabil și, deși nu mai cred că am să-mi pierd mințile, am rămas fără acea parte esențială care mă ajuta să-mi câștig existența, deși s-ar putea să-mi găsesc o slujbă care să ne asigure un trai modest. Nu sunt un om bogat, deși oamenii cred, probabil, că sunt. Voi discuta cu tine între patru ochi despre afacerile mele, Ricky, dar până acum n-am economisit prea mult. Am trăit bine și, cum bine știi, draga mea Carla, niciodată nu v-am refuzat nimic, nici ție și nici mamei tale, căci nu părea să fie nevoie. Viitorul meu era sigur și ar fi trebuit să câștig din ce în ce mai mult, suficient ca să trăim amândoi confortabil și să vă dau și vouă o sumă considerabilă când vă căsătoreați, plus o moștenire substanțială la moartea mea, deși știu că tu, Ricky, n-ai fi vrut și n-ai fi avut nevoie de nici una. Dar acum totul s-a schimbat și trebuie să-mi adaptez viața la noile condiții. Te vei însura cu fiica unui om sărac, Ricky...

– Domnule Dane... vă rog... interveni Ricky, dar protestul îi fu înlăturat, cu un gest și un zâmbet.

– Nu vreau să spun, desigur, că fiica mea va veni la tine cu mâna goală, dar nu va avea prea mult. Iar acum lăsați-mă să vorbesc, întrucât pare să fie una dintre acele zile când pot

gândi coerent. Am discutat cu Laura și e de acord cu mine. Vrem să vă vedem căsătoriți, ca să nu mai avem grija Carlei. Ce ziceți?

Carla nu putu răspunde dar, după un moment de tăcere, Ricky vorbi ferm:

– Sunt gata să mă căsătoresc cu Carla oricând, domnule Dane.

Fata tresări, înăbușindu-și un suspin.

– Și n-ar... n-am putea... n-ar fi mai bine... să așteptăm... până te vindeci de tot, tăticule? întrebă ea cu voce tremurătoare.

– N-am să mă mai vindec complet niciodată, răspunse cu tristețe tatăl ei. Nu, vreau să vă căsătoriți cât mai curând, imediat ce plec de aici, ceea ce se va întâmpla destul de repede, căci nu au ce să-mi mai facă. Voi ține legătura cu sir Curtis Blane, dar mi-a spus că, dacă mă menajez, evitând tulburările și necazurile, nu există nici un motiv ca starea să mi se agraveze, deși nici nu se va mai ameliora. Iar acum, că mi-am luat toate astea de pe suflet, cum aranjăm? Nu e nevoie să mai așteptați. N-o să fie o nuntă mare, desigur, dar aș dori s-o sărbătorim în casa din Hampstead, înainte de a o scoate la vânzare pentru ca Laura și cu mine să ne mutăm într-o locuință mai liniștită, un sanatoriu eventual, până vom găsi o casă în care să ne trăim bătrânețile. Nu știu cum se potrivește totul cu planurile tale, Ricky, dar mă întrebam dacă peste o lună ar fi bine. La sfârșitul lui februarie, să zicem? Așa, ai timp destul să te pregătești?

– Da, răspunse calm Ricky, deși Carla trebuie să decidă, bineînțeles.

În mintea Carlei se repeta la nesfârșit o frază pe care o rostise tatăl ei.

„Evitând tulburările și necazurile", spusese – dar ea știa că încă o logodnă desfăcută le-ar fi adus pe amândouă, iar în timpul bolii tatăl ei se atașase și mai strâns de Ricky, privindu-l deja ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată. Era clar că niciodată nu și-ar fi putut dori alt ginere decât pe Ricky.

– Eu... da, am... o să vorbim despre asta... se bâlbâi ea, în timp ce o priveau, așteptându-i răspunsul.

Tatăl ei le strânse un moment mâinile laolaltă, apoi le dădu drumul.

– Sunt foarte obosit, spuse el. A fost un mare efort intelectual pentru mine, să știți – adăugă, cu un zâmbet ironic. Acum aș dori să dorm puțin, ca să fiu... *compos mentis,* diseară când va veni mama ta.

Și închise ochii, părând să adoarmă pe loc, cu chipul palid și tras.

Carla se aplecă să-l sărute, iar tatăl ei deschise o clipă ochii, zâmbindu-i, apoi îi închise din nou.

Ieșiră amândoi din salon, fără zgomot.

Nu vorbiră până ajunseră în mașina care-i adusese și cu care urma să vină și Laura, mai târziu. Paravanul de sticlă îi ferea de urechile șoferului.

Carla se aplecă puțin înainte, încordată și nervoasă.

– Ce-o să facem? întrebă ea.

– Nu prea avem de ales, nu-i așa?

Tonul lui Ricky era calm, chiar puțin indiferent.

– E îngrozitor, nici o clipă n-am vrut să iasă așa, dar... e atât de bolnav... iar medicii spun că n-are voie să se tulbure sau să se necăjească.

– Și atunci?

– Atunci, se pare că... trebuie să mergem până la capăt. Să ne căsătorim, vreau să spun.

– Întocmai, fu singurul lui răspuns, pe un ton ușor răstit din care nu se înțelegea mare lucru.

– Atunci, crezi că... la sfârșitul lui februarie?

– De ce nu? Poți fi gata până atunci?

Carla dădu din cap, fără să vorbească.

* * *

Trecură câteva zile, apoi săptămâni, iar timpul o purta pe Carla implacabil spre ziua straniei sale nunți. Era apatică, tăcută și închisă în sine. Ce importanță avea ce i se întâmpla?

Cu scurt timp înainte de nuntă, o experiență neașteptată îi produse un șoc, făcând-o să-și dea seama ce se întâmpla – căci îl întâlni pe Derek.

Tocmai intra în magazinul Harrods, iar el ieșea, și când portarul îi deschise Carlei ușa, se pomeniră față-n față.

– Carla!

– A, tu erai... Derek... murmură ea, roșind, apoi pălind din nou.

– Tocmai ai venit? întrebă Derek, deși se vedea limpede. Eu am cumpărat o mașină nouă de tuns iarba.

De parcă mult îi păsa ei ce căutase acolo!

– Nu vrei să bem împreună o cafea, sau ceva...? continuă el, în timp ce portarul continua să le țină ușa deschisă.

Carla dădu din cap, renunțând să mai intre.

– Un taxi, domnule? întrebă portarul.

– Nu... Nu, mulțumesc. Mergem doar vizavi.

Ca prin vis – sau ca într-un coșmar – Carla îl însoți până în ceainăria de peste drum, unde se așezară la o masă liberă.

Refuză să ia ceva de mâncare, așa că Derek comandă cafele și rămaseră uitându-se unul la altul peste masă – el încurcat și spășit, ea prefăcându-se indiferentă, deși inima îi bătea mai repede.

– Ce mai faci, Carla? întrebă el într-un târziu, vizibil stingherit.

– Bine. Și tu?

– Bine și eu... da... da, bine fac. A fost o surpriză, să te întâlnesc. Am... am auzit despre tatăl tău. Îmi pare foarte rău. Cum se mai simte?

– Mai bine. E tot la spital, dar va ieși în câteva zile. Mama mea îl duce la țară.

Vorbea mecanic, ca un automat, fără să se gândească la cuvintele pe care le rostea. Își scoase mănușile, netezindu-le pe masă, iar Derek îi văzu inelul în deget.

– Am auzit că te-ai logodit, Carla... Sper că vei fi foarte fericită.

– Și tu, Derek? Tu te-ai... căsătorit, deja? făcu ea un efort să-l întrebe.

– Nu, nu încă. Shirley e plecată. Avea nevoie de o vacanță... după...

Carla dădu din cap, cu indiferență. Ce-o interesa pe ea Shirley Dyxon? Dar o interesa, desigur, și simți un junghi ascuțit de durere.

Îl privi în ochi, cu o expresie mândră și sfidătoare.

– Eu am să mă mărit destul de curând. Chiar joia asta, de fapt.

– Serios? Ei, felicitări. Moyce e un tip extraordinar. Sper să fii fericită, Carla.

– Sunt sigură că voi fi. Acum cred că te las, adăugă ea, ridicându-se precipitat de la masă. Am multe lucruri de cumpărat... de făcut...

– Și cafeaua?

– Nu cred că o vreau.

Derek rămase cu privirea pe urmele ei, dar n-o urmă. Ce ghinion, să se întâlnească așa cu ea! Biata Carla... Oare chiar era atât de fericită, pe cât încercase să pară?

* * *

După discreta ceremonie civilă nu avu loc nici o recepție, iar Laura Dane așteptă ca mașina cu Carla și Ricky să plece, pentru a prinde trenul la gara Victoria, înainte de a-l urca pe Edward în automobilul care urma să-i ducă la locuința lor provizorie din centrul țării. Edward suportase bine ceremonia, dar Laura fusese mai preocupată de el decât de cei doi miri și-l privise neliniștită.

Călătoreau cu trenul și vaporul, Ricky temându-se ca avioanele să n-o streseze pe Carla după accidentul tatălui ei, așa că-și petrecură prima noapte în tren. În acea perioadă a anului, nu fusese greu să găsească două cușete alăturate la clasa întâi, cu ușă între ele, pe care Ricky nu încercase s-o deschidă, din fericire, până a doua zi dimineața, când ajunseră la Lugano, de unde luau vaporul.

– Văd că ești trează și te-ai și îmbrăcat, comentă el cu un zâmbet prietenos. Am aranjat să luăm prânzul la un hotel, gândindu-mă că ți-ar plăcea mai mult așa, și putem să aruncăm o privire prin Lugano, înainte de a traversa în Italia. N-ai mai fost aici, nu-i așa?

– Nu. Tu ai mai fost?

– Eu n-am călătorit nicăieri, îi răspunse el, zâmbind din nou. Știi italiana sau franceza, sau ce s-o fi vorbind pe aici?

– Puțin. Destul cât să mă descurc, dar majoritatea oamenilor din stațiunile turistice de pe continent vorbesc cât de cât engleza. N-au încotro, din moment ce noi nu le putem învăța toate limbile! Mă întreb dacă din aroganță, din neputință de a învăța sau doar de lene.

Conversând astfel de nimicuri își petrecură prima dimineață, iar până seara se cazară la hotelul de pe chei, la Menaggio, în două camere separate.

– Vorbim acum, sau mai târziu? întrebă el imediat ce liftierul le aduse bagajele și rămaseră singuri.

– Trebuie neapărat?

– Cred că da. Nu ți-e frică de mine, nu-i așa?

– Nu... sigur că nu mi-e frică. De ce mi-ar fi?

– Din nici un motiv anume. E ciudat, dacă stai să te gândești că acum sunt soțul tău, dar tot același Ricky am rămas, mă mai ții minte? Hai să fim cinstiți unul cu altul. Știu că nu ești îndrăgostită de mine, și deși eu te iubesc la nebunie, n-am să te grăbesc. Primul lucru pe care-l ai de făcut e să treci peste teama de căsnicia cu mine. Înțelegi la ce mă refer?

Cuvintele lui risipiseră deja tensiunea dintre ei, iar Ricky o văzu relaxându-se.

Carla dădu din cap, fără să poată răspunde.

– Hai să ieșim pentru câteva minute și să privim lacul, iar apoi vom merge la restaurant ca să mâncăm de cină, continuă el. Pentru tine nu e la fel de nou și interesant ca pentru mine, desigur, dar nu cred că ai mai fost vreodată la Lacul Como, nu-i așa? Chiar și seara, la o oră atât de târzie ca acum, este aproape ca în imaginile acelea colorate, nu-i așa?

Deschisese ușile care dădeau pe balcon, și rămaseră privind frumusețea ireală ca un vis a lacului, în înserarea care

îmblânzea până și contururile Bellagio-ului de pe malul celălalt, care vara forfotea de turiști, dar în această perioadă a anului era aproape gol.

Carla se înfioră, iar Ricky deveni dintr-o dată plin de solicitudine.

– Ți-e frig, iubito? Hai să intrăm. Trebuie să ne schimbăm pentru cină? Mi-am adus cu mine haine de seară, adăugă el, cu un mic zâmbet autoironic.

– Nu, n-aș crede, răspunse Carla În seara asta nu, și oricum, nu suntem în sezon.

Mai târziu, privind în urmă la acea scurtă săptămână de miere, avea să-și dea seama că fusese fericită, dar o mare parte din fericirea ei se datora faptului că Ricky se ținuse de cuvânt și nu încercase să și-o însușească până la capăt ca soție. Era același Ricky dintotdeauna, prietenul și camaradul ei, care în fiecare zi găsea noi lucruri de făcut și se bucura de ele, râzând fără nici o grijă, până când, dintr-o dată, Carla își dădea seama că era căsătorită cu Ricky, că viețile lor erau unite pentru totdeauna, și trebuia să-și împartă cu el destinul, acțiunile, până și gândurile.

* * *

Când, după o săptămână, se întoarseră la fermă, iar Ricky se adânci imediat în munca și responsabilitățile lui, iar ea ajunse să petreacă ore întregi singură, în fața tuturor obligațiilor de soție, Carla începu să se gândească serios la viitor.

– Aș mai ține-o un timp pe doamna Hirst, propusese Ricky. E obișnuită cu munca și cu preferințele mele, și îndrăznesc să spun că poate găsi o fată din sat care s-o ajute – dar, desigur, dacă vrei o schimbare...

– O, nu, Ricky! Și eu vreau să mai stea la noi! răspunsese Carla, alarmată.

Și fu ușurată să vadă că femeia aceea energică și competentă se bucura să rămână cu ei, deși constată că o trata mai mult ca pe o musafiră decât ca pe stăpâna casei, lăsând-o să facă numai treburi mărunte, ca aranjatul florilor și ștersul prafului, pe ici, pe colo.

– Întotdeauna m-am descurcat singură, doamnă Moyce, și ce-i o oră două-n plus, acolo, când n-am bărbat sau copii la care să mă-ntorc? Când îi duc micul dejun domnului Moyce, i-o nimica toată să vi-l aduc și pe-al dumneavoastră pe-o tavă, după care puteți să vă sculați când vreți, să vă faceți baia și așa mai departe, și până coborâți, totul în salon e gata și vă așteaptă.

– Dar nu sunt nici invalidă, nici neputincioasă, doamnă Hirst. Prefer să cobor o dată cu domnul Moyce, când vine la micul dejun, protestă ea.

Doamna Hirst, însă, era încăpățânată, deși într-un chip plăcut, și spuse că Ricky își lua micul dejun la ore din cele mai ciudate, și că era obișnuită cu tabieturile lui. I-ar fi fost mult mai comod să-i aducă micul dejun Carlei sus, pe o tavă – iar Carla fu nevoită să accepte, întrucât doamna Hirst era indispensabilă.

Totuși, începu curând să se sature de a fi doar o pasageră în viața agitată a unei ferme prospere, considerând că nu contribuia cu nimic la viața îmbelșugată pe care o trăia.

Într-un târziu, îi vorbi despre acest lucru lui Ricky, în timp ce stăteau seara în fața focului din salon. Ricky se relaxa după munca grea de peste zi, dar încă mai avea destule de făcut la mormanele de hârtii – în special formulare pentru stat.

– Nu-mi poți arăta să le rezolv eu? îl întrebă Carla. Habar n-am de nimic, dar sunt sigură că pot să învăț și oricum am atât de mult timp liber. Doamna Hirst nu-mi dă voie să fac nimic, și mă plictisesc.

Era sigură că lui Ricky nici măcar nu-i trecuse prin minte o asemenea idee.

– Serios? Chiar te plictisești, Carla? Dar ți-ai făcut o mulțime de prieteni.

– Știu, și toată lumea se poartă frumos cu mine. Oamenii mă vizitează, ies și eu, joc bridge, m-am înscris și în clubul local de golf, iar Institutul Femeilor m-a recrutat pentru tot felul de munci simple care n-au nici o importanță și care s-ar putea face și fără ajutorul meu, dar nu fac nimic important. Vreau să te ajut pe tine, Ricky. De ce nu mă lași?

În zâmbetul lui se văzu că era mișcat. Îi făcu loc la birou, în cămăruța mică și golașă pe care o numea „cabinet“, și începură să lucreze împreună. Fu surprins să vadă cât de

repede înțelegea, deși spunea că o mulțime din informațiile pe care trebuia să le raporteze la stat nu foloseau la nimic, lucru cu care Ricky era de acord.

– Ai s-ajungi o adevărată nevastă de fermier, îi zise el râzând, când terminară în timp record.

– În zilele noastre, un fermier are nevoie de o secretară, nu de o nevastă, replică ea.

Dar, când văzu o umbră trecându-i peste chip, își dori să fi formulat altfel fraza. Oare numai atâta avea să-i fie – o secretară și nimic mai mult?

Se gândi îndelung la acest lucru, pe când zăcea singură în patul cel mare din „camera cea bună". După un timp, se dădu jos din pat și deschise încet ușa. Pe sub cea de la camera lui Ricky se vedea lumină. Poate că și lui îi era greu să adoarmă și citea până târziu...

Dar, în timp ce stătea acolo nehotărâtă, ușa camerei lui se deschise pe neașteptate, iar Ricky apăru în cadrul ei și o văzu.

– Carla! exclamă el. S-a întâmplat ceva?

O clipă, Carla fu ispitită să spună că se ducea doar la baie, dar n-o făcu.

– Nu... Nu, nu-i nimic, răspunse ea cam zăpăcită. Nu... nu puteam dormi. Nici tu n-ai putut să adormi? Am... am văzut lumină pe sub ușă și...

– Du-te înapoi la culcare, draga mea. Ai să răcești, pe culoarul ăsta unde trage curentul. Eu cobor să-ți aduc ceva fierbinte de băut.

– Nu, Ricky... Nu... Mai bine... vino la mine în cameră... murmură Carla cu voce tremurătoare și, după un moment de ezitare, Ricky o urmă.

– Mai bine culcă-te la loc în pat... iubito. Am să te învelesc bine. Vrei o sticlă nouă cu apă fierbinte la picioare?

– Nu. Nu vreau... nimic... Sau, cel puțin... cred... că pe tine te vreau.

Și, fără să mai vadă nimic, se apropie de el, cuprinzându-i cu brațele și rezemându-și capul pe umărul lui.

Ricky șovăi un moment, după care nu-și mai putu stăpâni dorința și o strânse în brațe, cu putere.

– Vorbești serios, Carla? o întrebă el. Știi ce spui? Fiindcă, dacă te iau, va fi pentru totdeauna – îți dai seama de asta?

Carla dădu din cap, cu fața ascunsă lângă umărul lui.

– Da, știu. Știu cu adevărat și... o doresc și eu... pentru totdeauna, șopti.

Indiferent ce însemna asta pentru ea, Ricky nu putu să se mai abțină.

* * *

Era un amant focos, dar tandru, iar Carla, deși la început o chinuiseră frica și stânjeneala, se relaxase treptat în brațele lui, pentru a descoperi, spre rușinea ei nemărturisită, că era capabilă să reacționeze cu patimă și dorință.

– Iubito, mica mea iubire, soțioara mea, îi murmură el, iar aceste cuvinte îi readuseră în minte Carlei pasul irevocabil pe care-l făcuse. Da, acum era soția lui și cale de întoarcere nu mai exista, nici de scăpare. Era soția lui Ricky și...

Acest gând neașteptat îi invadă mintea și se retrase din brațele lui, cu un mic fior de spaimă.

– Ricky, nu cumva... oare n-am...

Râzând încet și cald, Ricky o strânse iar la piept și o sărută pe gât, pe pleoape, pe păr.

– Nu, iubito, nu încă. Am avut mare grijă. Dar într-o zi o s-o facem, da? Asta-mi doresc mai presus de orice, să am copii – copiii tăi.

– Da... răspunse ea nehotărâtă. Da... într-o zi... dar încă nu. Nu cred că un copil trebuie să vină pe lume din întâmplare. Se cuvine să fie dorit... plănuit și iubit chiar de la început și... încă nu sunt pregătită.

– Iubito, ai încredere în mine. Ești atât de tânără, dragostea mea, și avem timp destul. Și acum, dormi, mica mea iubire. N-am să rămân aici, ca să nu te deranjez dimineața.

Și, cu încă un sărut, stăruitor și plin de remușcare, plecă.

Capitolul 5

În săptămânile care au urmat, și în lunile verii, până spre toamnă, Carla și-a dat seama că se maturizase în sfârșit, lăsându-și în urmă pentru totdeauna copilăria iresponsabilă. Nu mai era capabilă de fapte necugetate ca aceea care o împinsese în această căsnicie nebunească și nechibzuită – nu mai era acea fată isterică și care nu gândea.

Tatăl ei își revenise în mare parte după accident, dar niciodată n-avea să mai poată munci, iar starea lui fizică era atât de neliniștitoare, încât se hotărâseră să părăsească Anglia, cu cețurile și frigurile ei, mutându-se în Elveția. Erau foarte mulțumiți s-o lase pe Carla cu soțul ei.

– Ce bine că te-ai măritat cu Ricky, îi spuse Laura Dane, când Carla le făcu o scurtă vizită în casa lor provizorie de la țară, pentru a-și lua rămas-bun. Nu te-am fi putut lăsa singură, iar la Edelbatz n-ar fi fost de tine. Lucy ne e acum indispensabilă așa că ar fi trebuit să căutăm o casă mai mare

decât cabana asta, și sunt atât de scumpe! Și-așa, abia vom reuși să încăpem – și nu vom primi pe nimeni în vizită, desigur!

– Dacă nu eram căsătorită, aș fi putut merge eu cu voi, în locul lui Lucy, răspunse Carla.

Mama ei zâmbi.

– Și ai fi făcut toate lucrurile pe care le face Lucy pentru tatăl tău? Mă crezi sau nu, acum traduce încă o dramă grecească antică – sau o fi latinească, poate? Nu știu, dar e ocupat și fericit ore întregi. Învață și alfabetul Braille, ca să poată transcrie cărți pentru orbi. O asemenea viață te-ar plictisi de moarte, dar îi sunt atât de recunoscătoare scumpei de Lucy.

– Nu ți-ai dat niciodată seama că e îndrăgostită de el? întrebă Carla, cu cruzime.

– Ba da, sigur că mi-am dat seama, dar ce importanță are? Bietul meu Edward a ajuns acum foarte departe de asemenea lucruri, și oricum sunt absolut sigură că niciodată nu s-ar fi uitat la Lucy, răspunse Laura, cu un oftat nostalgic. Și acum, ajută-mă să termin de împachetat cutia asta cu comorile noastre speciale pe care le luăm cu noi, după care tot ce rămâne se va putea vinde. Sigur nu vrei nimic, iubito?

– Absolut sigur, răspunse posomorâtă Carla, care nu dorea nici o amintire din fosta ei casă.

Se simțea mai singură și mai părăsită ca oricând, dar Laura era prea ocupată să se asigure de confortul soțului ei, ca să-i

acorde mai mult decât o atenție trecătoare. Călătoreau cu trenul și vaporul, mama ei refuzând să mai zboare, iar la despărțire o îmbrățișă scurt.

– Nu-ți face griji, iubito, spuse ea. Am să-ți trimit o telegramă imediat ce sosim și-am să te-anunț cum se simte și cum a suportat călătoria.

După plecarea lor, Laura se duse pentru o noapte la vechea casă, pentru a supraveghea scoaterea mobilei și a le-o da în primire proprietarilor. A doua zi, Ricky urma să vină s-o ia la fermă. Deși avea atât de multe de făcut, Carlei îi repugna să stea în casa pustie, așa că seara se duse la cinema, dar nu se putea concentra și plecă înainte de sfârșitul filmului. Chiar la ieșirea din cinematograf, se pomeni față-n față cu Derek Hanley.

Se opriră ca trăsniți, uitându-se unul la altul fără a le veni să creadă, până când pe chipurile surprinse le apărură zâmbete încurcate.

Derek vorbi primul.

– Ca să vezi, ce surpriză! Ce faci la Londra? Ești singură?

– Da, am... am venit să-mi iau rămas-bun de la părinții mei care au plecat să se stabilească în Elveția.

– Singură?

Carla dădu din cap, evitându-i privirea. Era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă.

– Soțul tău n-a venit cu tine? Ești singură la Londra? Când pleci înapoi?

– Mâine. Vine Ricky să mă ia, răspunse Carla, făcând un efort să-i pronunțe numele.

– Mâine? Atunci, ce-ar fi să iei cina cu mine? Shirley a plecat pentru câteva zile, așa că și eu sunt singur. Ce zici, Carla? De dragul vechilor vremuri?

Carla nu știa ce simțea, decât să ar fi dorit să nu se întâlnească. Nu putu decât să dea din cap, cu o mișcare amorțită, iar Derek opri un taxi.

– Unde-ai vrea să mergem? o întrebă el, după ce o ajută să se așeze.

– Oriunde. N-am nici o preferință.

– Știu eu un local mic și nu prea aglomerat, unde putem sta de vorbă.

– Trebuie să stăm de vorbă?

– Nu asta era ideea? În fond, nu ne-am mai văzut de cine știe când, și de-atunci ni s-au întâmplat tot felul de lucruri, declară el cu o veselie forțată. Știi, Carla, am fost atât de fericit când am auzit că te-ai măritat cu Moyce, mi-am dat seama că sufeream degeaba și te bucurai și tu că scăpaseși de logodnă. Cum am putut fi atât de proști, încât să ne logodim când fiecare dintre noi iubea pe altcineva?

– E neapărată nevoie să deshumăm cadavrul ca să ne uităm la el? întrebă răstit Carla. Nu arată prea bine, la atâta timp după moarte.

Derek râse.

– În regulă. Să-l lăsăm la locul lui, în mormânt. Despre ce vrei să vorbim în schimb? Despre tine? Despre mine? Despre partenerii noștri de viață?

– Ce face soția ta, Derek? întrebă ea, cu o voce cât putea de sigură.

– Foarte bine. E frumoasă ca întotdeauna – chiar mai frumoasă, acum, că e cu adevărat fericită.

– Abia v-ați căsătorit, iar ea a și plecat pentru câteva zile.

În vocea ei se simțea o undă de cinism, dar Derek nu făcu decât să râdă din nou.

– Avem o căsnicie modernă, fără să fim posesivi unul cu altul.

– Și îți convine?

– A, da! M-am maturizat, în sfârșit. La fel ca tine, nu-i așa?

Pentru prima oară, Carla se întoarse cu fața spre el.

– Ce te face să spui asta? Arăt chiar atât de bătrână?

– Bătrână nu, dar... mai așezată, ăsta cred că e cuvântul. La fel ca mine! Ai o anumită seninătate...

Carla numai senină nu se simțea. Fierbea pe dinăuntru, dar măcar îi păru bine că nu se observa.

– Și acum, ce facem? întrebă Derek când terminară masa, cu un brandy de care Carla abia se atinse.

– Păi, eu mă duc acasă, dacă se poate spune așa. E vraiște, și ar fi trebuit să-mi petrec seara făcând ordine. Mâine dimineață la nouă vin oamenii cu camionul.

– Am să vin și eu să te ajut.

– Dar e la mile întregi distanță, în plină pustietate. Dumnezeu știe cum am să ajung acolo la ora asta.

– Te duc eu.

– Cu ce? Nici un taxi nu merge atât de departe, nici dacă-i dai un bacșiș gras...

– Nu e nevoie. Putem lua unul până la mine acasă, unde am mașina în garaj. E aproape, un apartament în Hans Crescent, ajungem acolo cât ai clipi.

Dar, când coborâră din taxi, Carla îi refuză invitația în casă, preferând să aștepte pe trotuar până-și scotea mașina, deși știa că soția lui era plecată.

Peste câteva minute, Derek apăru la volanul unui Jaguar alb.

– E al tău? întrebă ea, urcând.

– Dar de nuntă de la Shirley. Îți place?

– Sigur că da. Cui nu i-ar plăcea?

– Vrei să conduci și tu, după ce ieșim din trafic?

– Dumnezeule, nu! E mult prea rapid și complicat pentru mine – o țărăncuță obișnuită să umble pe drumuri desfundate cu Fordul vechi care duce găinile și produsele la piață.

Derek era un șofer bun, și ajunseră la casa părăsită mult mai curând decât se așteptase Carla. Se simți datoare să-l invite la o cafea.

– Mă tem că n-am nimic altceva, se scuză ea, decât bere pentru oamenii de la mutări.

– Merge și o cafea.

O urmă în bucătăria dezafectată și o ajută să găsească o tigaie, în lipsa oricărui ibric, două cești desperecheate și o cutie în care mai era puțin nes.

Se apucară de făcut ordine, adunând diverse piese de argintărie într-o cutie pe care s-o depună în seiful băncii – „În caz că vom mai avea nevoie de ele“, spusese Laura – și îngrămădind toată mobila în câteva camere, iar când

terminară era trecut de miezul nopții, așa că se așezară, obosiți dar bine dispuși, în singura cameră rămasă locuibilă. Carla se trânti pe pat, iar Derek într-un fotoliu, cu picioarele pe un scaun.

– Singură n-ai fi reușit să termini la timp, spuse el.

– Probabil mama nu și-a dat seama cât de multe erau de făcut. Crezi că pot duce cutia cu argintărie la bancă?

– Desigur. O pun în portbagaj, și până mâine dimineață va fi în siguranță. Dar, ce zic eu, „mâine"? – azi! Știi cât e ceasul? Trecut de trei!

– Nu se poate!

Carla se ridică alarmată, dându-și la o parte din ochi părul răvășit.

– Cum Dumnezeu oi fi arătând? Am să mă culc imediat, și sper să mă trezesc înainte de a sosi oamenii.

Derek se ridică din fotoliu și veni să se așeze lângă ea pe pat, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri.

– Cum arăți? Ca o fetiță șleampătă, nespălată și complet adorabilă, spuse el – dar, de fapt, nu mai arăți deloc ca un copil.

Și, nelăsându-i timp să-i ghicească intenția, o cuprinse și cu brațul celălalt și o sărută.

O clipă, Carla rămase în brațele lui, simțind cum o inunda din nou vechea vrajă a dragostei lor. Apoi se smulse, deși mâinile lui continuau s-o țină de umeri.

– Nu, Derek! Nu! țipă ea cu voce înăbușită.

Derek râse încet.

– De ce nu, iubito? Te-am mai sărutat de multe ori.

– Nu mă mai săruta. Nu mai vreau. Acum... acum suntem căsătoriți... e altceva... îngăimă ea incoerent.

– Ce-i un sărut? Doar nu-ți propun să ne culcăm împreună, deși recunosc că mă tentează ideea – și-n fond, cine ar ști?

Carla nu-și putea da seama dacă vorbea serios sau nu, dar îl împinse atât de violent, încât Derek fu nevoit să-i dea drumul. Rămase ținându-se de tăblia patului, tremurând, albă ca varul la față.

– Derek, te rog, pleacă... Te rog...! se bâlbâi ea.

Ridicând din umeri, Derek râse iar.

– Cred că m-ai luat în serios. Nu eram serios, să știi, dar cu cea mai mică încurajare, poate-aș fi devenit! Ești mult mai atrăgătoare decât pe vremea când erai tânără și inocentă. Nu mai arăți ca o fetiță, ai devenit femeie. Mă întreb cum îți place viața conjugală. Aproape că-l invidiez.

– Am impresia că ai uitat de Shirley, replică ea, strângându-și buzele.

– Nu, n-am uitat-o și o iubesc foarte mult, dar în fond, n-am fost cât pe ce să ne căsătorim? Și țineam enorm la tine, și încă mai țin.

– Te-am rugat să pleci. Sunt foarte obosită. Îți mulțumesc că m-ai ajutat, Derek. Nu... nu ne vom mai întâlni... niciodată.

Și, întorcându-se, porni spre masa de toaletă, deși picioarele abia o mai ascultau.

– Și cutia cu argintărie?

– A... Las-o aici. Au s-o ia oamenii. Nu vreau decât să pleci.

Și rămase pe loc, ținându-se de marginile mesei de toaletă, fără a mai întoarce capul până când îl auzi deschizând ușa și ieșind. Mai auzi zgomotul făcut de cutia mare cu argintărie târâtă pe podea, apoi portbagajul mașinii, deschizându-se și închizându-se la loc.

Deci, îi făcea acest ultim serviciu. Sau era doar o scuză, ca să-i trimită recipisa de la bancă și să țină legătura cu ea?

* * *

A doua zi dimineață, Carla auzi mașina lui Ricky sosind în fața casei și, o clipă, fu recunoscătoare. Apoi își spuse că, dacă Ricky ar fi venit cu o seară înainte, ar fi găsit-o cu Derek, și că nu trebuia să afle niciodată. Gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla o făcu să se înfioare.

– Ne-a mai rămas ceva de făcut aici? o întrebă el. Oamenii par să fi terminat.

– Nu mai trebuie decât să le dăm banii pe care i-a lăsat mama pentru ei, răspunse ea vag. Sunt în poșeta mea... cinci lire, cred...

– Nici o grijă, îi plătesc eu.

După câteva minute, Ricky se întoarse.

– Au spus că trebuia să ducă o cutie cu argint la bancă. E pe listă, dar șeful de echipă spune că n-au găsit-o.

– A... Nu, e-n regulă. Am... am trimis-o ieri cu... un prieten.

– Vrei să semnezi pentru ea? Aici, pe lista lor. Sunt gata de plecare.

Cu mâna tremurându-i, Carla semnă, după care camionul plecă, lăsându-i singuri în casa plină de hârtii și resturi.

– Astea le lăsăm așa? întrebă Ricky, care avea pasiunea ordinii și a curățeniei.

– Au să trimită agenții pe cineva la curățenie. Trebuie să le lăsăm doar cheile.

– Atunci, să mergem, iubito. Cu cât închidem ușa în urma noastră mai repede, cu atât mai bine.

– Nici n-a fost vreodată casa mea, Ricky, spuse ea abătută. Nu vreau s-o mai văd.

– Sărăcuța de tine. Te înțeleg.

Dar Carla știa că n-o înțelegea deloc.

* * *

Când se trezi, era încă întuneric, dar Ricky stătea lângă pat, îmbrăcat și cu o expresie neliniștită. Carla își dădu seama că el o trezise.

– Ricky! Ce s-a întâmplat?

– Carla, iubito, îmi pare rău, dar cred că ar fi cazul să te îmbraci.

– De ce? E încă noapte.

– E cinci și ceva, dragostea mea, dar mi-a telefonat bunica, acum vreo oră, și m-am dus la ea să aștept până a venit doctorul. L-am lăsat să stea cu ea, până m-am întors aici să te aduc și pe tine.

Într-o clipă, Carla sări jos din pat și începu să se îmbrace.

– E grav, Ricky? Ce are?

– Nu sunt sigur, dar cred că e tromboză. S-ar putea să trebuiască să se interneze în spital, iar Ellgood a și dat telefon, când am plecat eu. Voia ca mai întâi să te vadă.

– O, Ricky, n-o să moară, nu-i așa?

– Sper că nu, scumpo, dar e foarte grav bolnavă. Uite-ți haina. Mai bine ia-o pe asta, de blană, afară e frig.

* * *

Când Carla intră în dormitorul bunicii ei, fu ușurată să-i audă vocea care insista, calmă, că mai întâi trebuia s-o vadă pe nepoata ei.

– O, bunico...! Draga mea bunică!

– Ei, nu te tulbura prea mult pentru mine, frumoaso. Vreau să ai grijă de Timmy și Bouncer, asta-i singura problemă. Doamna Norris o să-l ia pe Bouncer, dar pisicile au năravurile lor și cred că Timmy n-o să stea la ea, așa că vezi să aibă de mâncare, da? Eu s-ar putea să mă întorc... destul de curând... dar... respirația, știi... și am o durere...

– Nu cred că e bine să mai vorbiți, spuse medicul, în timp ce în cameră tocmai intrau brancardierii sosiți cu ambulanța.

– De ce-ați adus targa? exclamă cu efort doamna Easton. Dacă tot trebuie să... mă duc... am să merg... pe picioarele mele.

În cele din urmă, însă, ceda, deși bombănind, iar oamenii coborâră cu ea scara, în timp ce bătrâna insista că singură ar fi mers mai ușor.

– Să vin și eu cu voi, iubito? o întrebă Ricky pe Carla, în portiera deschisă a ambulanței.

– Nu, tu ai prea multe treburi, dar... să vii cât poți de curând, Ricky.

– Imediat ce am primul moment de răgaz, îi promise el, apoi o sărută.

În timp ce privea ambulanța plecând, simți o nemărginită părere de rău. Știa că doamna Easton era foarte grav bolnavă, și numai optimismul și curajul ei o mai țineau în viață. Ar fi fost o lovitură zdrobitoare pentru Carla, dacă murea atât de curând după ce plecaseră Laura și Edward. Poate, dacă ar fi avut un copil, i-ar fi fost mai ușor...?

Zâmbi. El și Carla puteau procrea o progenitură de hippy pletos și nespălat, la fel cum făcuseră alți părinți vrednici, spre decepția și furia lor.

Între timp, nu putea decât să muncească și să spere. Cea mai mare nădejde a lui era ca Laura să-l iubească toată viața și să fie fericită.

* * *

Doamna Easton rămase în spital șase săptămâni, după care insistă să se ducă acasă, iar Carla veni cu mașina s-o ia. O găsi veselă și vioaie, deși surorile insistaseră să se odihnească în pat, înaintea călătoriei.

Iar când Carla intră în salon, bătrâna se ridică în picioare, zâmbindu-i și făcându-i cu mâna, căzu în brațele surorii care o ajuta, și muri.

Decesul fusese subit – un stop cardiac – și deși toată lumea se așteptase, fu un șoc îngrozitor pentru Carla, care nu lipsi mult să cadă și ea de pe picioare. O instalară într-o rezervă și trimiseră după soțul ei. Unul dintre medici rămase cu ea, începând să-i pună tot felul de întrebări din care, la început, Carla nu înțelegea nimic.

– Mă simt foarte bine, îi spuse ea, după ce se opri din plâns. Nu sunt bolnavă. Niciodată n-am fost. Am suferit doar un șoc, atâta tot.

– Îmi pare foarte rău că a trebuit să vi se întâmple tocmai în situația în care vă aflați, spuse cu gravitate medicul.

Carla se ridică în capul oaselor, privindu-l cu ochi mari.

– Cum adică, în situația în care mă aflu?

– Știți, desigur, că sunteți însărcinată, nu-i așa?

Nevestele astea tinere! Parcă se spunea că, în zilele noastre, fetele știau totul!

Ochii Carlei aproape că săriră din orbite. Înghiți în sec, sufocată.

– Dar nu... nu se poate!

– Vă asigur că se poate, și că sunteți gravidă. Trebuie să știți că ați sărit peste un ciclu, poate chiar două. N-ați avut deloc grețuri matinale?

– Nu... adică... da... am avut o dată sau de două ori, dar nu le-am dat nici o atenție, pentru că eram atât de îngrijorată pentru bunica... doamna Easton... Nu se poate! O, Doamne, numai de n-ar fi adevărat!

Lacrimile care nu i se uscaseră de tot începură să-i curgă din nou, de astă dată pentru ea însăși. Nu putea să aibă un copil deja, pur și simplu nu putea! Trecuse prea puțin timp de la nuntă, sentimentele ei față de Ricky erau încă neclare...

– Nu-l pot avea! Trebuie să faceți ceva! Nu vreau să am un copil!

Cu răceală, medicul își desprinse brațul din mâna ei și o privi sever.

– Haideți, doamnă Moyce, doar știți foarte bine că nici eu și nici altcineva n-ar face asta. Trebuie să acceptați realitatea. Știu că sunteți foarte tulburată de moartea bunicii dumneavoastră, dar ea și-a trăit viața, pe când a dumneavoastră este abia la început. E foarte normal și firesc să aveți un copil...

– Ba nu e normal deloc... nu pot, nu-l vreau! strigă înnebunită Carla, printre suspine furioase. Dumneavoastră nu știți, nu înțelegeți...!

Doctorul Verne îl cunoștea pe Ricky de câțiva ani, dar pe soția lui o știa doar de când se internase doamna Easton în spital. Bietul Moyce, cu ce femeie se însurase!

Se pregăti să iasă, dezgustat.

– Am să vă trimit un sedativ, spuse el, și vă propun să încercați să vă reveniți până va ajunge aici soțul dumneavoastră.

După ce ieși, dădu instrucțiuni ca domnul Moyce să treacă pe la el imediat ce sosea.

– Cum se simte? Soția mea, vreau să zic, fu prima lui întrebare. Mă tem că a fost un mare șoc pentru ea. Era foarte atașată de doamna Easton.

Doctorul Verne îl privi cu gravitate, ezitând atât de mult încât Ricky se alarmă și mai tare.

– E doar un șoc, nu-i așa?

– Da. N-aveți nici un motiv de îngrijorare. I-am dat un sedativ ușor, dar... mai e și altceva ce-ar trebui să știți, domnule Moyce, și nu sunt eu cel mai potrivit care să vă anunțe dar... probabil nu știți că soția dumneavoastră este însărcinată? Nici chiar ea nu știa.

Un moment, Ricky rămase ca lovit de trăsnet. Apoi își dădu seama că era foarte posibil, și începu să se învinuiască singur pentru că fusese atât de neglijent. În sfârșit, nu-și putu stăpâni un mic fior de fericire.

– Eu, spuse el într-un târziu, trebuie să recunosc că nu m-am așteptat, deși ar fi trebuit să mă gândesc, desigur. Cum... cum a primit vestea?

– Destul de prost, teamă mi-e.

Totuși, doctorul preferă să nu-i spună despre izbucnirea ei isterică.

– Era foarte tulburată din cauza doamnei Easton, evident...

– Încă nu ne doream un copil. Soția mea e foarte tânără, și am considerat că mai avem timp destul până să ne întemeiem o familie, dar... în fine... dacă s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat, și nu mai putem face nimic, nu-i așa?

Apoi zâmbi, cu o veselie cam forțată.

– Pot s-o văd acum?

– Desigur. S-ar putea să fi adormit, însă, așa că n-o deranjați. Probabil se va simți mult mai bine când o să se trezească.

Și îl conduse până la ușa rezervei.

Carla încă nu adormise, iar Ricky îngenunche lângă pat, luându-i mâinile într-ale lui.

– Carla... iubita mea Carla, șopti el.

– Ai aflat, Ricky?

– Da. Mi-a spus doctorul Verne.

Văzându-i expresia din ochi și felul cum îi evita privirea, tăcu un moment, apoi spuse cu blândețe:

– Sper c-ai să te bucuri, iubito, deși încă nu voiam s-o facem. Te bucuri? Poți?

Carla întoarse capul.

– Cred că da, răspunse ea. Oricum, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-l nasc, nu-i așa? continuă ea, cu amărăciune. De bunica ai aflat?

– Da, iubito. A fost un șoc îngrozitor pentru tine și-mi pare atât de rău, atât pentru tine cât și pentru mine. Țineam foarte mult la ea.

Îi ținu un moment mâna într-ale lui, apoi îi dădu drumul, privindu-i expresia distrusă.

– Nu-ți dorești cu adevărat copilul, nu-i așa?

– Nu... nu atât de curând.

– Sau... nicicând? Spune-mi adevărul, Carla. Nu ți-ai dorit niciodată copii, așa e?

– „Niciodată“ e cam mult spus, răspunse ea încet. Poate că nu am instinct matern. N-am știut... nici n-am visat... Ai spus că vei avea grijă de mine, Ricky! izbucni ea, fără voie.

– Și n-am avut? Dar, iubito... asemenea lucruri se mai întâmplă, și nici nu știam că te va tulbura atât de mult. În fond, la nașterea copilului vom fi căsătoriți de aproape doi ani, și ne putem permite să angajăm pe cineva care să te ajute. Nu vei fi legată lângă el, ca atât de multe alte mame.

– Da, știu, știu... Te rog, n-o ține întruna numai cu asta. Nu mă ajuți cu nimic, spuse Carla și se întoarse cu fața la perete, rămânând astfel, cu ochii închiși, până îl auzi ieșind din încăpere.

* * *

– Carla! Ești acasă?

La auzul vocii vesele care o striga, Carla se duse în antreu, tocmai când vizitatoarea deschidea ușa și intra. N-o încuiau niciodată ziua, iar prietenii lui Ricky intrau de obicei fără să aștepte invitație specială.

– Bună, ce faci?

Și, fără a aștepta răspunsul, femeia continuă:

– Ricky-i pe-aici?

Carla n-o simpatizase niciodată pe Yvonne Weyland. În modul cel mai irațional, îi displăcea silueta ei ateltică, înaltă, îmbrăcată de obicei în pantaloni de călărie și jachetă de piele, peste un pulovăr galben strâmt care-i accentua formele bine făcute, contrastând cu părul ei negru și lucios. Fața îi strălucea de sănătate și, cu excepția rujului strident, nu era fardată.

– E pe-afară, pe undeva, răspunse scurt Carla. Vrei o cafea? Cred că doamna Hirst tocmai o pregătește.

– Nu, nu te deranja. Am să mă duc să-l caut, dacă-mi dai voie.

Și, fără să aștepte permisiunea pe care n-o ceruse decât formal, adăugă:

– Vreau să-mi aduc un cal în grajdul de-aici, dacă mai e loc.

Se apucase recent de împerecheri de cai și, cum grajdurile inițiale ale fermei erau acum nefolosite, se înțelesese cu Ricky să i le împrumute ei. Nu avea destul loc la ferma unde locuia cu părinții, iar dacă ar fi fost vorba de altcineva, Carla n-ar fi avut nimic împotrivă. Dar, fiind Yvonne Weyland, simțea o nemulțumire inexplicabilă.

După un timp, Ricky și Yvonne reveniră împreună, conversând și râzând.

– Du-te-n casă și stai de vorbă cu Carla, spuse el. Mai e cafea, doamnă Hirst?

Carla aranja fără rost florile, într-o vază din hol. Nu avea altceva de făcut.

Așezându-se pe un braț al fotoliului – poziție care-i displăcea enorm Carlei – și balansându-și picioarele lungi și armonios formate, Yvonne începu să continue discuția pe care o purtaseră înainte:

– High Dawn are reputația că procreează mânze de soi. Dar... o sută de lire sterline pentru o montă?

– Dă-mi voie să ți le împrumut eu, Vonnie, răspunse Ricky. Chiar dacă iapa ta fată un mânz, vei obține pentru el mult mai mult, dacă-i al lui High Dawn.

– Iar dacă e mânză și nu vreau s-o vând, ce fac? Nu, Ricky, dar îți mulțumesc oricum. Am să găsesc banii chiar dacă va trebui să umblu-n zdrențe tot anul viitor! Pune tava aici, doamnă Hirst. Să torn eu cafeaua, Carla?

– Nu, măcar atâta lucru pot să fac și eu, răspunse repezit Carla.

Ricky îi luă din mână cafetiera veche și grea, de ceramică.

– Nu cred că discuția noastră e prea interesantă pentru Carla, spuse el zâmbind.

Yvonne o privi cu dispreț vizibil.

– Uitasem. Nu călărești, nu-i așa?

– Nu călărește pe moment, preciză Ricky.

Râzând, Yvonne studie un moment silueta Carlei.

– Și pe-asta o uitasem. Mai dă-mi o ceașcă, vrei, Ricky? Doamna Hirst e o adevărată comoară la casa omului. Nu știu ce te-ai face fără ea.

Carla se înroși la față, aluzia fiind evidentă, dar Ricky se grăbi să-i ia apărarea.

– Sunt sigur că și Carla s-ar descurca, dacă n-ar avea încotro, dar din fericire nu e necesar. Mai vrei o cafea, draga mea? o întrebă, în timp ce-i oferea Yvonnei ceașca pe care i-o umpluse.

– Nu, mulțumesc. Pe mine vă rog să mă scuzați, am și alte treburi... fără nici o legătură cu caii, spuse Carla, lăsându-și ceașca pe masă și ieșind din cameră.

Nu avea nici o treabă anume, desigur, deși încerca să învețe să tricoteze. Îi lipsea tot mai mult bunica ei și se gândea cu câtă plăcere ar fi croșetat hăinuțele pentru copil.

Se gândi cu furie la privirea Yvonnei și tonul pe care o întrebase: „Nu călărești, nu-i așa?“, ca și cum oricine nu știa să călărească ar fi fost vrednic de dispreț. Pradă unui impuls, se duse la grajd, unde un lucrător de la fermă făcea curățenie.

– Poți să mi-o prinzi pe Blackie și să mi-o înșăuezi, Moon? îl întrebă ea.

Grăjdarul se scărpină în cap, cu îndoială.

– Stete-n padoc tătă vara, doamnă Moyce, și tare mi-i să nu fie cam nărăvașă.

– Bătrâna Blackie, nărăvașă? O să-i facă bine o partidă de călărie, răspunse Carla și intră în camera cu harnașamente ca să-și ia șaua, încruntânu-se când observă că peste tot se vedeau lucrurile Yvonnei.

Moon, privind-o fără convingere, ridică din umeri și ieși în padoc. Cu oarecari eforturi, reuși s-o prindă și s-o aducă pe iapa bătrână și grasă.

– Nu i-ar strica să deie jos oleacă din osânză, fu el de acord.

După ce protestă puțin, de formă, Blackie se liniști, iar Moon îi puse șaua și o ajută pe Carla să încalece.

În timp ce se îndepărta de fermă, pe drumul de țară, Carla știa că n-ar fi trebuit să călărească. Medicul o prevenise anume să n-o facă, și nu se simțea bine în șa, atât ea cât și Blackie fiind atât de voluminoase.

Întoarse iapa, cu gând să se întoarcă, însă chiar în acel moment la colțul drumului apăru un motociclist tânăr, conducând cu mare viteză, iar Blackie, speriindu-se, se cabră, azvârlind din copite, și sări peste o poartă, aruncând-o din șa pe Carla, care rămase prăbușită la pământ.

Tânărul de pe motocicletă opri și se apropie în fugă. Era alb la față și speriat. Privi în jur disperat, dar nu văzu pe nimeni, iar cea mai apropiată clădire se afla la o jumătate de milă distanță. Blackie se îndepărta peste câmpia, care aparținea fermei Moor și tocmai cotise spre padocul din spatele grajdurilor, când Ricky o văzu.

Se uită la ea neîncrezător, apoi alergă s-o prindă, iar la jumătatea distanței îl întâlni pe Moon, care venea în fugă din partea opusă.

În câteva cuvinte, printre gâfâieli, grăjdarul îi spuse ce se întâmplase, iar Ricky o luă la goană peste câmpie. Nu peste mult, îl văzu pe tânărul motociclist, care ajunsese la poartă și dădea din brațe, înnebunit.

Fără să-i ia în seamă explicațiile și scuzele, Ricky ajunse la Carla și o ridică în brațe. Nu părea să aibă nici o fractură, așa că o lăsă jos și-i spuse lui Moon:

– Du-te și adu o targă din alea pentru garduri – și, pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te! Trebuie s-o ducem cât mai repede înapoi în casă!

Când sosi medicul, Carla își revenise și, deși gemea de durere, părea nevătămată. Dar, peste o oră, două, pierdu copilul.

Capitolul 6

Carla și-a revenit repede și s-a pus curând pe picioare dar, deși Ricky continua s-o trateze cu blândețe și considerație, în atitudinea lui se simțea o răceală vizibilă, și nu se referea niciodată la copil. Acum dormea în al doilea dormitor, pe care-l folosise în primele lor săptămâni de căsnicie, și nu-și mai manifesta dorința să vină în camera ei – până într-o seară când, chinuită de singurătate și dorul de a-și relua viața amoroasă care, cu siguranță, fusese doar începutul unei legături mai profunde și mai de durată, Carla n-a mai putut răbda.

Era o seară rece și umedă de decembrie, iar Ricky și Carla urmăreau o piesă de teatru la televizor – una dintre acelea care, având un final deschis, lasă spectatorii pe gânduri.

Carla era exasperată.

– Ce crezi că s-a întâmplat? Ce-a putut să se întâmple? Și la sfârșit păreau la fel de încurcați ca la început. Parcă autorul, după ce a inventat o situație, s-a plictisit sau i-a fost lene s-o ducă până la capăt.

Ricky zâmbi. Piesa nu-i trezise în mod deosebit interesul.

– Tu ce crezi că s-ar fi putut întâmpla? Cum ai termina tu piesa?

– Nu știu... Un final fericit, cred, deși în viață nu se întâmplă întotdeauna așa. Poate că nu s-ar fi înțeles niciodată, și dramele ar fi continuat la nesfârșit; sau poate ar fi trebuit să intre altcineva în scenă, două sau mai multe personaje. E clar că ăștia doi n-ar fi putut-o duce niciodată la bun sfârșit, singuri.

Ricky nu răspunse, iar după un timp Carla se duse la culcare și rămase mult timp gândindu-se la propriile ei cuvinte și la tăcerea lui.

Dacă și el se gândea la același lucru în legătură cu căsnicia lor și la apariția altor parteneri?

Îi auzi pașii urcând scara, apoi oprindu-se un moment în dreptul ușii.

– Ricky? îl strigă ea încet.

O clipă, Ricky nu-i răspunse. Apoi apăru în ușă.

– Vrei ceva? o întrebă, cu glasul acela calm și rece cu care Carla se obișnuise, dându-i senzația că o năpădea un val de apă înghețată.

– Nu, răspunse ea cu voce surdă. Nu vreau nimic.

– Să-ți închid ușa? Trage curentul, de pe culoar.

– Da, închide-o.

Tonul Carlei devenise mai tăios și, un moment, Ricky ezită, parcă vrând să spună ceva. Apoi se retrase, închizând încet ușa în urma lui.

* * *

Peste câteva zile, Carla primi o scrisoare de la mama ei. Era lungă și dezlânată ca de obicei, afectuoasă dar impersonală, descriind în amănunt cum își petreceau timpul și ce progrese mai făcea Edward. La sfârșit, aproape într-un post scriptum, părea să-și fi amintit că-i scria propriei sale fiice, căci adăuga:

Ce-ar fi să veniți la noi de Crăciun, tu și Ricky? Hotelurile sunt pline cu turiști, deși încă nu prea e zăpadă, dar v-am putea înghesui un pat în camera de oaspeți. Lucy spune că nu vrea să se ducă acasă, altfel l-ați fi putut folosi pe al ei, care e destul de încăpător. Ne-ar plăcea mult să veniți, iar Edward a început iar să joace bridge.

Ricky îi scrisese doamnei Dane despre sarcina pe care o pierduse Carla, iar ea răspunsese cu compasiune, adăugând însă că mai era destul timp – iar în următoarea scrisoare nici nu mai adusese vorba.

– Ai vrea să mergi? o întrebă Ricky pe Carla, la micul dejun, după ce ea îi dăduse scrisoarea s-o citească.

– În Elveția? De Crăciun?

– Ar fi o schimbare binevenită pentru tine și ai putea să schiezi și să patinezi.

– Dar... singură, vrei să spui? N-ai veni și tu?

– N-aș putea să plec acum. Mai am de rezolvat multe lucruri.

Carla nu știa ce lucruri erau atât de urgente, dar înțelese că Ricky nu dorea s-o însoțească. Poate că și el își dăduse seama ce implica oferta camerei, și refuza o asemenea invitație. Dar era gata s-o lase să se ducă – singură. Ca să rămână liber cu Yvonne?

Smulse scrisoarea și o puse la loc în plic.

– Atunci, nu mă duc nici eu, declară ea.

– Draga mea, de ce să nu te duci? Ți-ar face bine să mai scapi de umezeala și ceața asta, și știu că-ți place schiul. Și nu mă lași singur... se va ocupa de mine doamna Hirst.

Ardea de nerăbdare s-o vadă plecând! Nu, n-avea să-l lase singur, atâta vreme cât era Yvonne prin preajmă.

Carla se ridică de la masă.

– Dacă nu poți veni și tu cu mine, nu mă duc, repetă ea și ieși din cameră.

* * *

Au petrecut un Crăciun destul de plăcut, în pofida ceții și a chiciurei, iar Carla a ajutat la decorarea bisericii, în timp ce Ricky, care nu făcea parte din cor dar avea un glas baritonal bun, s-a lăsat convins să cânte cu acea ocazie, la slujbele de Crăciun.

Cam după o săptămână, fermierii locali au organizat un bal pentru bătrâni, la care i-a ajutat și Carla. Încă mai avea de strâns, după petrecere, când Ricky vârî capul pe ușa sălii, ca s-o întrebe dacă era gata de plecare.

– Ia-o înainte, Ricky, îi spuse ea. Sunt o mulțime de farfurii împrumutate și multe alte lucruri de pus în ordine și împachetat. O să mă ducă cineva acasă cu mașina, când termin.

Ricky dădu din cap și plecă.

Dar toți ceilalți erau obosiți și preferară să lase restul pe a doua zi dimineața, așa că era abia ora nouă când Carla se urcă în mașina unei vecine. Se așteptaseră să termine abia peste cel puțin o oră.

Ceața se ridicase și era o seară frumoasă, luminată de lună. Carla îi mulțumi doamnei Waites și porni pe drumul spre fermă, savurând mirosul pământului înghețat și admirând frumusețea cerului spuzit de stele.

În ultima vreme, se simțise destul de fericită. De Crăciun, Ricky îi dăruise un fermecător colier cu acvamarine și o brățară din aceeași garnitură, iar ea îi dăduse un pulovăr de cașmir, în locul celui vechi și uzat, deși Ricky îi răspunsese, râzând, că avea să-l păstreze pentru „ocazii".

Atinse colierul cu degetul. Dragul de Ricky, ce frumos din partea lui! Și ce drăguț fusese să-i spună că era culoarea cea mai potrivită cu ochii ei, care erau mai degrabă cenușii decât albaștri.

Deodată, se opri, încremenind la vederea mașinii mici a Yvonnei, oprită în fața grajdurilor. Porni din nou, orbește, cu mișcări automate, și curând auzi un murmur de voci dintr-o boxă. În grajd ardea lumina, iar Carla distinse două siluete, stând una lângă alta.

Rămase afară, tăcută, nevăzută, privind cu atenție.

* * *

Ricky o depășise pe Yvonne cu mașina, și o salutase vesel, din mers, dar nu se așteptase ca ea să-l urmărească. Totuși, când ajunsese la fermă și-și introdusese mașina în garaj, o găsise așteptându-l.

– Bună, s-a întâmplat ceva?

– Nu. De ce crezi că ar trebui să se întâmple ceva, ca să-ți fac o vizită?

– La ora asta?

– E abia opt și ceva, râse Yvonne. Carla nu s-a întors cu tine?

– Nu, a mai rămas să strângă. Eu am preferat să vin acasă și să-mi odihnesc picioarele.

– Sărăcuțul de tine! Și uite că eu tot în picioare te țin!

Nu părea deloc hotărâtă să plece, iar Ricky nu prea voia s-o invite în casa goală, căci doamna Hirst și Myra plecaseră și ele la familiile lor.

– Ăă... ai venit cu vreo treabă anume, Yvonne? întrebă el, stânjenit.

– Da. Ca să văd dacă Moon a curățat grajdul pentru mâine, când îl aduc pe Diamond.

În timp ce vorbea, deschise partea de jos a ușii grajdului, aprinse lumina, apoi intră.

– E curat lună. Bun băiat, Moon ăsta. Mă bucur că mi l-ai delegat mie, ca grăjdar.

Ezitând, Ricky o urmă înăuntru. Nu putu rezista ispitei de a o privi. De obicei, purta haine de călărie, dar acum avea o rochie strâmtă de lână galbenă și o haină de blană descheiată. Strălucea ca o nestemată în lumina slabă a becului de pe perete, iar părul ciufulit de vânt îi încadra fața, accentuând efectul tenului trandafiriu pal ca petalele de magnolii, în timp ce ochii, cenușii și reci de obicei, erau acum luminoși, ca și cum înapoia lor s-ar fi aprins o lampă.

Era o femeie extrem de frumoasă, iar faptul că rămăsese nemăritată până la vârsta de douăzeci și șase de ani se datora în mare măsură efectului pe care-l producea asupra bărbaților, prin aerul ei rece, detașat și sigur pe sine. Dar în seara aceea, pentru Ricky, nu mai era rece – și nici sigură pe sine.

Îl privi și-i rosti numele încet, întrebător:

– Ricky?

Făcând un pas înapoi, Ricky își strânse pumnii pe lângă trup.

– Mai bine pleacă acum, murmură el cu glas răgușit.

Yvonne râse.

– Nu mi-ai făcut nici un cadou de Crăciun. Întotdeauna îmi dăruiai câte ceva, mai ții minte?

– Nu mai e aceeași situație. M-am căsătorit.

– Într-adevăr. Cu Carla. Ei bine, poți să-mi dai ceva care n-o să te coste nimic, fără ca ea să știe vreodată.

Și, înălțându-se pe vârfuri, îl cuprinse cu brațele după gât.

– Sărută-mă, Ricky, îi ceru ea în șoaptă.

Strângând-o la piept, Ricky îi atinse buzele, înnebunitor de ispititoare, cu ale lui. Desprinzându-și gura de a lui, Yvonne râse încet, triumfător.

– Așteaptă, îi spuse ea.

Și-și lăsă mantoul să alunece pe pardoseală, în timp ce-și desfăcea rapid fermoarul rochiei, lăsând-o și pe aceea să cadă.

Nici unul dintre ei nu visa că de afară, din întuneric, îi privea Carla; nici nu-i auziră geamătul înăbușit de durere care-i scăpă de pe buze, sau pașii, când o luă la fugă spre casă, unde se închise în camera ei, încuind ușa.

* * *

Dintr-o dată, venindu-și în fire la vederea Yvonnei în furoul ei galben, cu bretelele înguste alunecându-i de pe umeri, Ricky făcu un pas înapoi.

– Nu! strigă el. Nu! E o nebunie ce facem!

– O nebunie minunată, iubitule. Niciodată nu ți-am mai spus așa, atât de tare, nu? Iubitule – iubitul meu!

Ricky, însă, se retrase încă un pas, îngrozit de ceea ce fusese cât pe ce să facă.

– Ia-ți rochia pe tine – și blana. Trebuie să pleci. Știi bine că altfel nu se poate!

– De ce, Ricky? Te iubesc. Nu știai? Dintotdeauna te-am iubit, numai pe tine. De ce te-ai însurat cu ea, Ricky? Mi-ai frânt inima, iar ea nu te iubește. O știi și tu, nu-i așa? Renunță. Ia-mă pe mine, iubitule...

Torentul cuvintelor îi fu într-un târziu oprit de expresia lui, în care se amestecau oroarea, regretul și rușinea – rușine pentru amândoi.

– Yvonne... draga mea... începu el cu glas întretăiat.

Ea, însă, ridică mâna într-un gest de protest și râse aspru, cu un sunet sugrumat, ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns, deși ochii-i erau cu desăvârșire uscați.

– În regulă. Bietul Ricky, mai spuse, și se aplecă să-și ridice rochia și blana.

– Mă tem că nu e prea curat pe jos, spuse el, încercând să vorbească pe un ton normal.

– Atâta rău să fie. Ce contează sărmanul meu *amour propre?* râse ea din nou. Ești primul bărbat căruia m-am oferit vreodată, așa că și pentru mine a fost primul refuz – o experiență pentru care nu-ți mulțumesc!

– Yvonne...

– Scutește-mă, Ricky. Și nu uita să stingi lumina.

Și trecu pe lângă el, ieșind pe ușă.

* * *

În timp ce mergea spre stația de autobuz, și-n timp ce-l aștepta, inima Carlei se tânguia încontinuu: „O, bunico, bunico...!“ Niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de singură, de speriată și de deznădăjduită, dar nici prin minte nu-i trecea să se mai întoarcă. Îl pierduse pe Ricky – căci ce fericire ar mai fi putut-o aștepta lângă el, știind că pe Yvonne o dorea?

Se gândea la biletul pe care i-l lăsase, nu pe birou, unde l-ar fi găsit la amiază, când venea acasă să mănânce, ci pe masa de toaletă din camera lui. Îi spusese Myrei, când aceasta îi adusese micul dejun, că n-avea să vină la prânz acasă.

Biletul era scurt și nu trăda prin nimic în ce chinuri îl scrisese.

Dragă Ricky.

Plec. N-a ieșit nimic, așa-i? Te rog, nu încerca să mă găsești. Am bani destui și am să-ți mai scriu.

Carla.

Capitolul 7

În timp ce parcurgea anunțurile din ziar, cu slaba speranță de a-și găsi o slujbă, Carla văzu mesajul. Era publicat în rubrica „Disperare“ a paginilor de mică publicitate din *„The Times“.*

Carla. Te rog, dă-mi o veste. Mor de îngrijorare. R.

Își scosese verigheta și se cazase la un hotel ieftin, sub numele de „domnișoara Oliver“, alegându-l la întâmplare de pe un afiș de teatru. Trebuia să găsească un loc unde să se stabilească mai mult sau mai puțin permanent, dar deocamdată mergea și camera de hotel.

Se înscrisese la o școală de dactilografie, refuzând cursul complet, care includea și stenografia, dar acceptând un instructaj în arhivistică și muncă de birou, după care începuse căutarea dificilă a unei locuințe în apropierea școlii.

Făcuse o vizită la bancă, unde directorul fusese încântat s-o revadă, dar se arătase foarte îngrijorat auzind ce se întâmplase.

– Îmi promiteți solemn că nu veți spune nimănui unde locuiesc? îl întrebă Carla. Altfel, mă tem că va trebui să-mi retrag banii și hârtiile și să mi le depun la altă bancă.

– Evident, n-am dori să faceți asta, doamnă Moyce, răspunse directorul. Dar sunteți sigură că ați procedat bine, părăsindu-vă soțul?

– Absolut sigură. Vă rog, puteți să-mi dați cuvântul dumneavoastră de onoare?

– Nu am încotro, nu-i așa? Dar cred că ar trebui să luați măsuri ca soțul dumneavoastră să nu se adreseze poliției, altfel voi fi pus într-o situație dificilă.

– Să-i scriu, adică, și să-i spun că trăiesc? Oricum, știe că n-aș fi avut niciodată curajul să mă sinucid, spuse ea cu oarecare amărăciune.

– S-ar fi putut să suferiți și un accident.

– Da, într-adevăr... De fapt, i-am și spus că-i voi scrie, dar n-am să-l anunț unde sunt, desigur. Pot conta pe funcționarii dumneavoastră?

Era o sucursală mică, unde lucrau doar doi asistenți, iar după ce directorul o asigură că erau demni de încredere, semnă în registru cu noul ei nume, „C. Oliver“, și plecă având senzația că era o persoană cu totul nouă.

A doua zi începu cursul, într-o lume complet nouă, cu țăcănit de mașini de scris și trăncănit de limbi, cu fete în

majoritate mult mai tinere decât ea, care vorbeau cu accent cockney și cuvinte nefamiliare, iar în pauza de masă se înghesuiau în lacto-baruri să-și ia gustarea care avea să le țină până seara.

Carla, care nu cunoștea pe nimeni, rămăsese pe trotuar, privind neconsolată în jur, când o fată îi vorbi zâmbind, și recunoscu în ea o colegă de clasă, mai mare și mai tăcută, îmbrăcată într-o rochie maro cam ponosită și un mantou ieftin.

– Bună, o salută cam sfioasă fata.

– A... bună... Mă... mă uitam după un local unde să mănânc ceva.

– E unul acceptabil, după colț. Nu-i prea grozav, dar e ieftin și fără tonomat.

– N-ai putea... n-aș putea... să vin și eu cu tine?

– Atunci, să ne grăbim, altfel n-o să mai găsim locuri. Vino, o chemă fata cealaltă, și porniră grăbite spre bărulețul cam dărăpănat, unde avură norocul să vadă că tocmai se eliberaseră două locuri.

– Azi n-am mâncat nimic, așa că-mi iau ceva mai substanțial, explică fata cealaltă, când veni cu o tavă pe care adusese două castroane cu supă cam grasă, două farfurii cu iahnie de fasole și două prăjituri viu colorate, în coșulețe de carton. Îți convine și ție așa? Apropo, pe mine mă cheamă May Browner.

– Iar pe mine, C... Carol Oliver. Da, e foarte bine, mulțumesc, răspunse Carla, privind cam dezamăgită

mâncarea neapetisantă și gândindu-se inevitabil la prânzurile servite de doamna Hirst. Ai plătit consumația?

– Da, casa e la capătul tejghelei. Face o liră și nouă peni de persoană. Nu-i rău, la prețurile din ziua de azi, nu? Desigur, nu iau întotdeauna supă, dar la începutul săptămânii am bani. Vinerea, obișnuiesc să mănânc doar pâine și brânză! Lucrez la un cinematograf, seara și în după-amiezele de sâmbătă.

– Și toată ziua ești la școală? se miră Carla. Dar atunci, când mai ai timp și pentru tine?

Pe fața plăcută a lui May se ivi un zâmbet de scuză.

– Și dac-aș avea, ce-aș face cu el? Oricum, e numai pentru șase luni. Mama e cam invalidă, înțelegi, iar înainte, când lucram într-un magazin, mi-era într-adevăr greu, dar am avut un mare noroc. Am câștigat la loto! Nu milioane, desigur, dar aproape două sute de lire sterline! Așa că am hotărât să învăț stenografia și dactilografia și să-mi iau o slujbă mai bună.

– Eu fac numai dactilografie, spuse Carla rușinată. Sunt sigură că n-aș fi în stare să învăț stenografia.

– Mda... mă rog... există multe slujbe bune, desigur. Dar eu vreau să merg înainte. Știi, să mă aleg cu ceva de la viață. Pentru tine e altfel. Vreau să zic, tu ai să te măriți.

– N-aș crede, răspunse Carla, cu privirea în farfurie, roșind. Poate tu.

May râse.

– Eu? Păi, uită-te la mine! Am eu față să mă mărit? Și-n plus, n-aș putea-o lăsa singură pe mama – nu acum.

– Și sunteți numai voi două? Tată n-ai?

– Nu prea. A-ntins-o când s-a-mbolnăvit mama, și de-atunci nu știm pe unde mai umblă și nici nu ne pasă. Mai am un frate, pe Tom, dar și el s-a căsătorit și a plecat. Ei, cred că-i timpul să mergem. Vii înapoi la școală?

– Nu, eu mă duc acolo numai dimineața, iar în după-amiaza asta trebuie să-mi găsesc o cameră. Pe moment, stau într-un hotel.

– I-auzi! Pariez că te toacă de bani!

– Costă mai mult decât îmi pot permite, dar e numai pentru câteva zile. Cum crezi că aș putea găsi o cameră?

– N-ai casă?

– Nu... nu la Londra, răspunse Carla, roșind din nou. Doar până-mi găsesc o slujbă...

– Păi... mă gândesc... Noi avem camera lui Tom, și va trebui s-o închiriem. E mică, și nici casa nu-i prea grozavă, în Fulham e. Ce-ar fi să ne întâlnim la cinci, când ies, și dacă până atunci n-ai găsit nimic, vii s-o vezi, și măcar o noapte, două, tot poți să stai.

– O, crezi că s-ar putea? Ce bună ești! îi mulțumi Carla imediat.

– Nu e cine știe ce, să știi, dar mama și cu mine ne înțelegem bine. E o scumpă.

– Și tu la fel, May, răspunse Carla cu afecțiue.

Râzând, May roși și ea.

– Cred că și tu ești, Carol. Ei, atunci ne vedem la cinci, în față? Dacă prind repede loc în coada din stația de autobuz, îmi mai rămâne timp și pentru o gustare înainte să ajung la cinema.

* * *

Era o căsuță cu un antreu îngust, un salonaș, o bucătărioară și o baie în care nici măcar nu încăpea o cadă de proporții normale. Mai conținea două dormitoare, unul ocupat de May și mama ei, iar cel mai mic, cât o cămăruță, încă mai păstra urme ale prezenței lui Tom.

Dar cea mai puternică impresie i-o făcu doamna Browner, care era imobilizată într-un fotoliu rulant, dar îl manevra atât de abil prin spațiul strâmt al bucătăriei încât greu ți-ai fi putut da seama că era neputincioasă de la brâu în jos.

– May e o fată minunată, îi spuse ea Carlei. Tare-aș vrea să renunțe la cinematograful ăla, dar fără slujba ei n-am putea să ne descurcăm. Numai să termine mai repede cursul și să-și găsească un post mai acătării. Să-ți mai pun un sandviș, dragă? Am să mai pun și niște apă la fiert, pentru încă un ceai.

După aceea, spălară împreună vasele, doamna Browner explicându-i mândră și recunoscătoare cât o ajutase primăria să-i ușureze viața, instalând chiuveta mai jos și rearanjând dulapurile și rafturile ca să-i fie accesibile.

– Văd că vă descurcați de minune, comentă Carla. Dintotdeauna ați fost... așa?

– A, nu, dragă, numai de vreo șapte ani. Polio, înțelegi... Cât despre minuni, există o mulțime de oameni care-o duc mult mai rău decât mine. Pune farfuriile pe raft, dragă. Aici

am cam terminat. Mă tem că încă nu e gata camera, dar am să fac puțină ordine și văd că nu ți-ai adus multe bagaje.

Și astfel, Carla se instalase în căsuța familiei Browner.

Deplângând în taină pierderea lui Ricky, își dădea în sfârșit seama cât de mult îl iubea, dar era convinsă că altceva n-ar fi putut să facă pentru fericirea lui. Îi trimisese o scurtă scrisoare, doar de câteva rânduri, fără adresă și pusă la poștă din alt cartier al Londrei, spunându-i doar că era bine și nu voia s-o caute.

N-am să mă mai întorc, Ricky, și știu că așa e cel mai bine pentru amândoi, își încheiase ea scrisoarea.

Îi mai scrisese și mamei sale, rugând-o să nu-i spună lui Edward că-l părăsise pe Ricky, ceea ce Laura acceptase imediat. Era supărată pe Carla, părând să considere că nu avusese nici un motiv să-l părăsească.

Deși citea zilnic anunțurile din *„The Times",* apelul lui nu se mai repetă, iar Carla încercă să-și oțelească inima. Era clar că Ricky acceptase situația și nu mai încerca s-o găsească.

* * *

Într-o zi, Carla îi arătă lui May un anunț că se căuta o fată cu studii medii pentru slujba de secretară la o „firmă cu un singur patron". Nu se cereau cunoștințe de stenografie, iar leafa de început nu era prea mare, dar erau sugerate „posibilități".

– Posibilități pentru ce? întrebă May.

Carla chicoti.

– Ei, nu cred că se dedă la sporturi de noapte, sau că ți-ar pretinde-o, pentru șase lire sterline pe săptămână! Am să mă prezint. Măcar pot să-i arunc o privire acelui „singur patron" – dacă-mi răspunde la cerere, desigur!

Scrise la adresa unei căsuțe poștale și primi un răspuns bătut la mașină cu multe greșeli, de la o adresă din Bedford Row, invitând-o la o întrevedere. Lui May nu-i plăcea ideea, dar Carla insistă și se duse veselă la întâlnire.

După ce urcă o mulțime de trepte, îl văzu pentru prima oară pe Francis Leed. Nu știa la ce se așteptase, dar în nici un caz la bărbatul liniștit și cărunt care părea mult mai emoționat decât ea.

– A... domnișoara Oliver... da... Ați... ați avut amabilitatea să-mi scrieți, nu? Nu mi-au scris multe persoane, și nu... și oricum, nu corespundeau cerințelor. Sigur, cred că șase lire sterline pe săptămână e cam puțin, în zilele noastre, adăugă el pe un ton de scuză. Dar nu... nu erau în stare nici măcar să scrie o scrisoare, și... și...

Carla îi zâmbi, pentru a-l ajuta să se mai calmeze.

– S-ar putea ca eu să nu fiu capabilă nici măcar de atât, domnule Leed.

– Francis, insistă el. Mereu... toată lumea îmi spune așa. Totuși, cred că... pentru început...

– Pentru început, dacă mi-ați spune ceva despre slujbă, mai întâi? propuse ea, pe un ton încurajator. Pot să stau jos?

– O, desigur, desigur... Mă scuzați... se repezi el să elibereze de cărți și hârtii un scaun. Înțelegeți, n-am mai luat nici un interviu până acum, și am fost cam surprins... Nu mă așteptam la o persoană ca dumneavoastră.

Carla era intrigată și interesată, mai ales când Francis Leed începu să-i vorbească despre el însuși și viața lui, fără să se refere cu nimic la calitățile ei pentru funcția respectivă.

Îi spuse că avusese o mică școală pregătitoare pentru băieți, pe care o condusese cu ajutorul soției și al câtorva angajați.

– Era o femeie minunată... minunată. Studiase la Cambridge și era mult mai calificată decât mine. Iar apoi... a murit...

Un moment, pe chip i se așternu o umbră.

– A fost îngrozitor, de nedescris. Sunt doi ani de-atunci, dar fără ea n-am putut să mai continuu. Fără ea, școala s-a degradat, și în cele din urmă a trebuit să vând ce mai rămăsese.

Carla nu spuse nimic. Era prea mișcată de nefericirea lui vizibilă și nu părea să fie nimic de comentat.

După o pauză, Francis continuă:

– Unele dintre manuale le scrisesem singur. Cele obișnuite păreau să omită esențialul și să includă tot felul de chestiuni inutile, ceea ce e doar o pierdere de timp și energie. M-am gândit să continuu cu ele, dar nu prea am succes. Trebuie să concureze cu cele cunoscute, și au o concepție nouă. Nu pot concura cu multe dintre aceste idei noi pe care le

experimentează autoritățile din învățământ și care nu fac decât să zăpăcească de cap elevii. Uitați, de exemplu, ideile astea noi și fanteziste pentru învățarea limbii franceze...

Carla se uita prin jur, observând biroul plin de hârtii, mașina de scris veche, cărțile împrăștiate peste tot, iar în mijlocul lor, omul acela cu chipul trist și îngrijorat care părea să aibă cel puțin cincizeci de ani, deși urma să afle că nu avea decât patruzeci și trei.

– Dar, de ce vă spun toate astea? se întrerupse el la un moment dat. Cred că vă plictisesc.

– Ei, zâmbi Carla, îmi dau seama că aveți nevoie de cineva, dar pentru ce anume?

– Ca să țină biroul ăsta în ordine, să-mi scrie scrisori, să-mi bată la mașină cărțile, dacă se descurcă printre toate corecturile și modificările mele. Trebuie să mi le public singur, pentru că nu mi le primește nimeni, dar nu le pot trimite la tipografie în halul ăsta, explică el, arătându-i un mic manual cu marginile filelor pline de adnotări, în scrisul lui mărunt, aproape ilizibil. Știți să bateți la mașină, nu-i așa, domnișoară... ăă... domnișoară Oliver?

– Da, dar nu și să stenografiez.

– Nici n-aș putea dicta! strigă el îngrozit. Nu că ar fi nevoie. Credeți că ați putea veni, fie și doar pentru o săptămână, două, ca să facem puțină ordine?

Carla râse.

– Aveți nevoie de cineva, cu siguranță! Când doriți să încep? Acum?

– Știți că nu vă pot plăti mai mult de șase lire sterline pe săptămână, dar vă puteți stabili singură programul. Apropo, e și un telefon, pe-aici pe undeva, continuă el, privind în jur cam dezorientat, dar nu-l folosesc niciodată. Nu le pot suferi, prefer să scriu scrisori, deși le detest și pe acelea. Ethne – răposata mea soție – se ocupa de ele.

Carla își scoase haina și se uită după un cuier în care s-o agațe, dar fu nevoită să se rezemneze cu clanța ușii unui dulap.

– Cu ce să încep? întrebă ea veselă.

– Vreți să spuneți că acceptați? Chiar de acum?

– S-ar putea să nu fiu prea grozavă, dar de ce să nu încerc, măcar? râse Carla.

Capitolul 8

Pe la sfârșitul lunii septembrie, Carla avea senzația că-l cunoștea pe Francis Leed și lucra pentru el de ani de zile, deși se angajase abia în martie. Părea să înțeleagă gândirea copiilor la un nivel pe care cărțile cunoscute de ea nu-l atingeau, iar Carla era sigură că majorității copiilor le-ar fi plăcut umorul strecurat pe ici, pe colo, care pe ea o făcea să chicotească în timp ce bătea textele la mașină.

Totuși, „Cărțile lui Leed pentru neștiutori", cum le numea el, nu erau privite prea bine, cu excepția directorilor de la școlile mici care aveau cu adevărat vocație și umor, dar cu toate acestea Francis reușea să trăiască din beneficiile obținute, să-și țină firma pe picioare și să-și plătească „asistenta" pe care nici unul dintre ei n-o învrednicea cu titlul de secretară.

Într-o zi, Francis primi pe neașteptate un cec de zece guinee, pentru un articol publicat într-o revistă, de care

uitase. De regulă, Carla ținea evidența acestor lucruri, și se îngrijea ca el să-și primească banii, dar articolul fusese scris înaintea angajării ei.

– Mă simt ca și cum aș fi primit un cadou, sau aș fi câștigat la loterie, spuse el, bucuros ca un copil. Hai să ieșim diseară împreună și să-l cheltuim. La un restaurant. Se mai poate mânca o cină cu zece lire sterline în zilele noastre?

– Zece lire sterline pentru o cină! Sper că da, doar dacă nu cumva îți propui să mergem la Ritz și să comandăm caviar și șampanie – deși n-am fost niciodată acolo și n-am idee cât costă.

– Am s-o întreb pe proprietăreasa mea, doamna Johnson. Circulă destul de mult, și ne va recomanda un local potrivit. Dă o fugă până la bancă și încasează cecul, apoi du-te acasă și schimbă-te, după care treci pe la mine să mă iei. Sau preferi să vin eu să te iau de-acasă?

Carla nu voia ca May să-l vadă, căci ar fi avut o părere foarte îndoielnică despre un patron care-i plătea doar șase lire sterline pe săptămână, dar își permitea s-o ducă seara la restaurant.

– Nu, mai bine trec eu pe la tine. Spune-mi adresa exactă, știu că e undeva în Kensington.

Era una dintre casele vechi și înalte, cu terase, care încă nu fuseseră transformate în vile cu apartamente, așa că avea doar o sonerie. Îi deschise doamna Johnson, proprietăreasa.

– Îl caut pe domnul Leed, spuse sfioasă Carla.

– A, da. Intrați, intrați. Sunteți domnișoara pe care o așteaptă, nu?

În acel moment, Francis apăru pe scara cu mochetă curată și bine întreținută, iar doamna Johnson se retrase, deși cam fără tragere de inimă.

– Intră să bei ceva mai întâi, o invită el, și o conduse într-o cameră de la etajul întâi. Pot să-ți iau haina?

Își făcu de lucru cu sticlele și paharele care fuseseră pregătite pe o tavă.

– Știi multe despre mine, Carol, dar eu nu știu despre tine aproape nimic.

– Într-adevăr.

Răspunsul ei lipsit de orice echivoc îi spunea clar că nu era treaba lui. Spre ușurarea Carlei, Francis nu mai insistă. Era genul de om pe care ar fi fost dezolată să-l mintă.

– Nu știu ce-ți place să bei, așa că am cumpărat gin, whisky și vin de Xeres.

– Numai pentru mine? Ne putem permite? râse ea. Ce te-a apucat să iei gin?

Francis o privi cam încurcat.

– Mă tem că nu m-am gândit, dar o pot trimite pe doamna Johnson până la colț...

– Mai bine nu, ar crede că punem de-o orgie! Beau un pahar de vin. Tu ce iei?

– Scotch, cred, deși nu e tocmai genul meu. Îl țineam pentru părinții băieților, dar de asta se ocupa Ethne.

Carla observă că acum putea rosti numele soției lui fără să mai fie marcat de durere.

– Sper că-ți place? întrebă el neliniștit, în timp ce-i aducea paharul de cristal fin. L-am lăsat pe vânzătorul de vinuri să aleagă.

– E delicios, dar eu nu sunt o cunoscătoare, spuse ea, sorbind, în timp ce Francis își turna un pahar mic de scotch.

Delicat, Francis căută alt subiect de conversație, până fură gata să plece.

– Aștepți aici până aduc un taxi? o întrebă, când ajunseră pe trotuar. S-ar putea să trebuiască să mă duc până pe strada alăturată.

În timp ce aștepta, Carla nu știa că era observată cu interes de ochii curioși ai cuiva care o recunoscuse.

* * *

Trudi Welling se învârti prin marchiză, studiind ostentativ numerele de lângă numele participanților la expoziția de brânzeturi, până-l văzu pe Ricky intrând să vadă dacă totul era în ordine pentru vernisajul de a doua zi. Era singur, iar Trudy se apropie de el cu un zâmbet slugarnic.

– Expoziția dumneavoastră de brânzeturi e extraordinară, domnule Moyce, nu-i așa? comentă ea. O adevărată noutate pentru noi.

Tare ar mai fi vrut să i se adreseze pe numele de botez, dar n-o făcuse niciodată.

– Brânzeturile astea mici vor avea piață bună de desfacere, după ce vor ajunge cunoscute, spuse el. Nu mă aștept să primesc nici un premiu pentru ele, dar am considerat că era bine să le arăt, din moment ce Florrie Pride a fost cu ideea. Știți, ea le-a făcut.

– Aveți mare noroc cu Florrie, nu-i așa? Vreau să zic... în fine, majoritatea fermierilor trebuie să se bazeze pe soțiile lor pentru activitatea de lăptărie și lactate, dar pe doamna Moyce n-o interesează asemenea lucruri, nu-i așa? Apropo, am văzut-o ieri. Mă dusesem până la Londra.

Ricky, care începuse să se îndepărteze, se întoarse și o privi tăios.

– Ați *văzut-o* pe soția mea, domnișoară Welling? întrebă el, fără să-și poată ascunde surprinderea.

– Da, nu-i așa că e o coincidență extraordinară? Închipuiți-vă, câți oameni sunt în Londra, și tocmai pe doamna Moyce s-o văd! Era în Kensington. Eu așteptam autobuzul, când deodată am zărit-o pe cealaltă parte a străzii. Ea aștepta un taxi, desigur, adăugă Trudy Welling cu un zâmbet răutăcios, dar până să traversez strada și să-i vorbesc, a venit un gentleman cu taxiul și a luat-o. Era foarte elegant, în costum de seară, iar ea purta blana de hermină!

Ricky simți că-i venea rău. Deși pălise, își păstră glasul sub control și răspunse absolut calm:

– Da, soția mea stă la niște prieteni. Acum, dacă mă scuzați, mai am de rezolvat câteva treburi... A, Florrie! exclamă el, văzând-o pe lăptăreasă, care tocmai intra în cort, și profită de ocazie să scape.

Nu știa dacă domnișoara Welling avea vreun plan cu el, dar o cunoștea ca pe o femeie cu limba periculoasă. Totuși, nu credea că inventase povestea. Își dorea s-o fi putut întreba mai multe detalii – în ce loc anume din Kensington o văzuse, ce vârstă avea bărbatul, cum arăta și așa mai departe, dar știa că n-ar fi putut-o face.

Într-o zi, două, povestea avea să facă ocolul satului, își spuse el, furios. Existau una sau două femei bune și generoase cărora le-ar fi putut spune adevărul, contând pe discreția lor, dar Trudi Welling nu se număra în nici un caz printre ele.

Nu rămase mult timp în această stare de incertitudine, căci în seara următoare, după vernisajul Expoziției de Flori, Yvonne Weyland – căreia i se trezise interesul pentru horticultură pentru că le putea vinde bălegar cultivatorilor – plecă împreună cu el, spunând:

– Mor să beau ceva, și toți sunt la local, cu neveste cu tot.

Ricky nu era prea mulțumit, dar nu putea s-o refuze, iar Yvonne, după ce se așeză la masă cu un pahar de whisky în mână, remarcă nonșalant:

– Am auzit că a văzut-o cineva pe Carla la Londra.

– De unde-ai auzit? întrebă el, încruntat.

– A, tot târgul vorbește. Cel puțin două, trei persoane mi-au spus.

– Trudi Welling, cred.

– De la ea a pornit? Dacă da, nu mă mir că s-a dus buhul atât de repede. Cine-a văzut-o, Trudi?

– Da.

– Bietul Ricky, ți-a turnat gaz peste foc, așa-i? Ce-ai să faci acum? Înțeleg că a fost văzută cu un bărbat, știai?

– Nu. Nu, nu știam dar... se pot face tot felul de presupuneri.

– Nu vrei să te lași păgubaș nici acum, Ricky, când știe toată lumea?

– Nici nu știu ce-am să fac, răspunse el iritat. Și aș prefera ca lumea să-și vadă de treburile ei.

– Inclusiv eu?

– Mă rog... nu, nu neapărat. Tu mi-ești prietenă.

– N-am ascuns niciodată faptul că aș dori să fiu mult mai mult. Găsește-o, Ricky. Divorțează de ea. Ce altă soluție ți-a mai rămas, acum când știi?

– Tocmai asta e – că *nu* știu. Nu știu nimic precis. E firesc să aibă prieteni, și de ce aș presupune că, dacă iese seara cu un bărbat în oraș, trăiește cu el? Și oricum, n-o pot găsi, știi bine asta.

– Ai mai primit vești de la ea în ultima vreme?

– Nu, dar... te superi dacă nu mai discutăm despre subiectul ăsta, Yvonne?

– Iubitule, tot va trebui să privești cândva adevărul în față, dacă nu vrei să fii privit ca un soț nătărău căruia nu-i pasă de ce se ține nevastă-sa.

– Yvonne, te rog, încetează.

Înălțând din umeri, Yvonne se ridică, punându-și pe masă paharul gol.

– Ei, îți mulțumesc că mi-ai salvat viața. Ne vedem mâine, mai spuse ea, și plecă.

După plecarea ei, Ricky începu să se plimbe prin cameră, pradă chinurilor. Îi era dor s-o revadă pe Carla, fie și numai pentru a privi în ochii ei limpezi și a vedea acolo adevărul – adevărul că nu mai dorea nimic de la el, numai libertatea, pentru a putea trăi cu alt bărbat. O iubea îndeajuns ca să i-o dăruiască, dar voia s-o audă din gura ei.

Însă ce putea face? Cum s-o găsească? Și cum s-o anunțe că era dispus să renunțe la ea pentru totdeauna, dacă în acest fel o putea face fericită?

Capitolul 9

Era din nou Crăciunul, dar Carlei nu-i stătea inima la festivități și la plăcerea cumpărăturilor. Vizitele tot mai frecvente pe care le făcea acasă la Francis, sub privirile zâmbitor-aprobatoare ale doamnei Johnson, începeau s-o irite. Nu făceau decât să asculte muzică clasică, din iubita lui colecție de discuri, dar doamna Johnson, care era trecută de șaizeci de ani și manifesta un interes aproape matern față de Francis, o numea acum „copila mea“ și părea convinsă că între ei era mai mult decât o relație profesională, oricât de prietenoasă.

Carla își terminase lucrul pentru ziua respectivă și mâzgălea distrată pe o foaie de hârtie, cu gândul la ale ei, desenând niște personaje amuzante și agitate, în tot felul de situații fantastice. Încă se mai frământa astfel, când Francis intră, văzu că avea mantoul pe ea și aprinse focul.

– Dumnezeule, Carol, aici e un frig de crapă pietrele! De ce stai cu focul stins și haina pe tine, nu știi ce ger e afară? Brrr! se cutremură el. Ce făceai? o întrebă, aplecându-se peste birou să vadă.

Carla râse.

– Îmi pierd vremea, teamă mi-e.

Vru să facă ghemotoc hârtia cu mâzgăleli, dar Francis o opri, privind atent.

– Dar sunt niște desene foarte reușite! exclamă el. Foarte, foarte reușite! N-aveam idee că știi și să desenezi, printre celelalte talente ale tale ascunse!

– Nici nu știu să desenez! protestă Carla. Astea nu-s decât niște mâzgălituri.

– Sunt minunate. Au haz, viață și dinamism, și în același timp sunt simple, fără linii sau detalii de prisos.

Se aplecă să mai aleagă din coșul de gunoi câteva hârtii cu desene asemănătoare și le studie cu un interes crescând.

– De ce nu ți-ai folosit niciodată talentul ăsta? Știi că e un talent, nu?

– Talent, mâzgăliturile mele?

– Sigur că da! Stai o clipă... Ia să vedem, unde... unde-o fi...? începu el să caute, ridicând-o neceremonios de pe scaun ca să se uite printr-un sertar al biroului.

Conținea un teanc de manuscrise vechi, cărora Carla nu le aruncase decât o singură privire, în treacăt. Francis avea multe asemenea texte, în majoritate încercări de manuale pe care le abandonase, dar n-o lăsa totuși să le arunce.

După ce cotrobăi destul de mult printre ele, scoase un vraf de coli prinse cu o agrafă.

– Le-am găsit. Ia uită-te la astea. Ethne le-a scris. Știi, soția mea... A murit de cancer. Biata Ethne...

Tăcu un moment, pradă unei amintiri încă dureroase, dar pe care timpul o mai atenuase.

– Sunt niște povestioare, nu foarte educative, dar accesibile chiar și pentru copiii foarte mici. Îți mai amintești poveștile lui Kipling? o întrebă el, chicotind. Nu se compară cu ele, desigur, dar cred că le avea în minte când le-a scris. De asemenea, s-ar putea să conțină și o aluzie malițioasă la cei care amână la nesfârșit, căci personajul principal din cele mai multe este un anumit Domn Fac-Chiar-Acum, iar un altul, Domnul Las-pe-Mâine, dă mereu de tot felul de necazuri.

Carla se aplecă peste umărul lui Francis, citind câteva paragrafe din textul scris de mână, mărunt și îngrijit, și râse împreună cu el.

– Parcă-i și vezi, nu-i așa? comentă ea. Eu îi văd deja în minte.

Francis se ridică de pe scaun, o așeză în locul lui aproape cu forța și-i puse hârtiile în față.

– Poftim! Asta e sarcina ta – sau măcar o parte din ea – de-acum încolo.

Nedumerită, Carla ridică ochii spre el.

– Nu înțeleg...

– Cum nu înțelegi? Chiar tu ai spus că, citind despre ei, puteai să-i și vezi în minte. Ei bine, ajută-i și pe cititori să le vadă, și mai ales pe cei adulți, părinții, unchii și mătușile, nu numai pe copiii care oricum au o imaginație la fel de vie ca a

ta. Ce păcat că am pierdut piața de Crăciun, când se cumpără mii de cărți pentru copii, mii și mii! Totuși, în curând vor veni Paștile, care par să fi devenit mai mult o afacere comercială decât comemorarea morții și a învierii lui Christos – altă orgie de cheltuieli pentru oamenii care nu știu ce se face cu banii, și pentru copiii care deja au prea multe. Poftim. Ia-le. Sunt ale tale! Fă cu ele ce vrei.

Și, luând hârtiile, i le îndesă în mâini.

– Ce păcat că Ethne n-a apucat să te vadă venind să-i desăvârșești opera – sau poate că te vede, poate că tocmai ea ți-a inspirat acele „mâzgăliturи", cum le numeai tu, și pe mine să-ți descopăr talentul? Aproape c-o văd, cu zâmbetul ei înțelept, dând din cap... Nu ți-am arătat niciodată portretul ei, nu-i așa? Stai să ți-l arăt.

Deschise un sertăraș pe care-l ținea tot timpul încuiat, și scoase câteva scrisori și fotografii, începând să caute printre ele.

În majoritate, fotografiile erau instantanee și grupuri de elevi, iar Carla studie trăsăturile femeii pe care Francis o iubise atât de mult. Nu avea o frumusețe clasică, era înaltă, slabă și unghiulară, cu păr rar, strâns sever la spate într-un coc de modă veche, și nu încercase să-și înfrumusețeze trăsăturile neregulate, probabil nici măcar cu ajutorul fardurilor; dar emana un anume calm, o mare seninătate, care i se vedea în ochii liniștiți, în poziția gurii, fermă dar nu aspră, în umorul zâmbetului ce se vedea în unele dintre fotografii.

– Pot înțelege de ce ai iubit-o atât de mult, spuse încet Carla, înapoindu-i fotografiile.

Francis le privi pe rând. Acum zâmbea și el, iar regretul dinapoia zâmbetului nu mai era dureros.

– Da, am fost foarte fericiți. Era o ființă minunată, o soție minunată, și o mare parte din minunăția ei era aceea că mă iubea pe mine.

Carla simți un nod în gât.

– Te aștepți să fiu surprinsă de asta? întrebă ea încet.

– Nu știu. Sunt un om atât de obișnuit, nici pe departe la fel de inteligent cum era ea, și după moartea ei viața mea s-a împotmolit îngrozitor, până când ai apărut tu.

Carla nu știu ce să răspundă, dar era tot mai convinsă că, indiferent ce se întâmpla, n-ar fi putut să-l părăsească niciodată.

Dacă ideea lui cu desenele ascundea anumite posibilități? Dacă, adăugându-le povestirilor lui Ethne, putea câștiga bani pentru el?

– Chiar crezi c-aș fi în stare să le fac? întrebă ea, după o pauză.

– Desenele, vrei să spui? Sigur că da.

Și, strângând repede fotografiile, Francis le puse la loc în sertar, fără ca de această dată să-l mai încuie.

Sărmana Ethne, își spuse Carla. Oare urma să fie uitată, sau devenise doar o amintire tandră și care nu mai producea dureri?

– Iar acum, ia-le pe astea cu tine, sau stai aici dacă vrei – dar cred că la tine acasă e mult mai cald și mai comod!

La ea acasă!

Dintr-o dată, Carla avu viziunea insuportabilă a salonului de la Moor Farm, cu focul de bușteni arzând în cămin, draperiile trase și Ricky, în papucii lui vechi și comozi, cu o pisică torcându-i pe genunchi și câinii înghesuiți strâns la picioarele lui.

Întoarse privirea, orbește, alungând vedenia cu un gest scurt și brutal al mâinilor, în timp ce punea hârtiile la loc în sertar și-l închidea.

– Nu, n-am să le iau. Aștept până mâine, spuse ea.

– Vii să bei o cafea cu mine? Sau să mâncăm ceva? Crăciunul bate la ușă.

Nu voia să rămână singură cu gândurile ei, nici n-avea chef de pregătirile vesele ale lui May, cu vâscul și ghirlandele de hârtie, dar nu putea acccepta nici ca Francis să-și cheltuiască banii pentru ea.

– Numai dacă primești să plătim ca olandezii, spuse ea.

Francis, însă, respinse indignat ideea.

– Nu m-am coborât chiar până acolo.

– Atunci, doar la o ceainărie, insistă Carla.

Nu se simțiră bine decât când ajunseră la subiectul desenelor. Discutară despre publicarea noilor povestiri ilustrate, hotărând ca, întrucât Francis n-avea idee ce putea

face cu ele, să le propună unui agent. Numele autoarei avea să fie doar „Ethne“, dar Francis insistă ca pe pagina de titlu să se scrie: „Povestiri de Ethne, ilustrații de Carol“.

* * *

Spre bucuria lor, John Blott, agentul, fu entuziasmat de cele câteva povestiri pe care le aleseseră pentru a forma o cărticică. Piața cărților pentru copii era activă tot timpul, mai ales dacă erau amuzante și ilustrate simplu.

Acționă rapid și găsi foarte curând un editor dispus să cumpere cartea, iar prima ediție, la un preț modest, apăru înainte de Paști. Beneficie de vreo două cronici favorabile și câteva critici pe care le considerară meritate și le luară în serios. Francis încercă s-o convingă să ia ea toate drepturile de autor, spunând că în lipsa ei acestea nici n-ar fi existat, și discutară în contradictoriu ore întregi până când Carla accceptă un procentaj pe care-l considera mai mult decât generos.

– Hai să mergem undeva și să sărbătorim! îi propuse el. Mai bine o sun pe doamna Johnson să-i spun să taie vițelul cel gras, deși ăla am impresia că era pentru întoarcerea fiului risipitor, parcă...

Și întinse mâna spre telefon.

După ce mâncară bunătățile cu care-i așteptase doamna Johnson, Francis îi pregăti Carlei fotoliul ei special.

– Televizor, muzică, sau stăm doar de vorbă? o întrebă el.

– Muzică, cred...

Se temea să stea de vorbă, dar după un concert de Beethoven și un cântec de leagăn nostalgic de Brahms, Francis închise aparatul și veni spre ea cu o expresie neobișnuită pe față.

– Vreau să te întreb ceva, spus el. Te măriți cu mine, Carol?

Carlei i se tăie respirația și se ridică pe jumătate de pe scaun. Apoi se așeză la loc, privindu-l lung.

– Vrei... nu crezi... aș zice că e un moment când pot spune cu adevărat: „M-ai luat pe neașteptate." Chiar voiai să mă ceri în... în...

– Da. În căsătorie. S-ar putea ca pentru tine să fie ceva neașteptat, dar eu mă gândesc de mult timp la asta. Sunt conștient de dezavantaje, care sunt toate de partea ta. N-am prea mulți bani, sunt mult mai bătrân decât tine, am mai fost căsătorit și mi-am iubit mult soția. Dar ceea ce simt pentru tine e cu totul altceva. Înțelegi, Ethne era atât de puternică, nu în sens fizic mă refer, desigur, spre sfârșit. Era... sigură pe sine, și n-o spun în sens rău. Nu avea nevoie de nimic de la mine. Ba chiar, ea avea grijă de mine, în cea mai mare parte a timpului! Și nu era niciodată tristă, cum cred că ești tu uneori, sau însingurată...

Carla îl ascultase nefericită, îngrozită nu de ceea ce spunea, nici măcar de faptul că o ceruse în căsătorie.

– O, Francis, te rog... te rog! Nu știam. Ar fi trebuit să-ți spun. Chiar de când am venit prima oară ar fi trebuit să-ți spun. Înțelegi... dragul meu Francis... sunt deja căsătorită.

Francis tăcu un moment, iar când vorbi din nou, de pe față îi dispăruse toată însuflețirea, deși încercă să zâmbească.

– Cred că ar fi trebuit să ghicesc. Trebuia să știu că o fată ca tine nu poate rămâne nemăritată până la... Câți ani ai? Douăzeci și trei?

– Aproape douăzeci și patru, răspunse ea mecanic. O, Francis, iartă-mă, iartă-mă! N-aș fi vrut să te rănesc pentru nimic în lume!

Zâmbetul lui deveni mai trist.

– N-am de ce să te iert, draga mea, decât că ești atât de dulce și fermecătoare. Poți suporta să-mi spui ce s-a întâmplat? Nu mai trăiești cu el?

– Nu. L-am părăsit. Nu el m-a părăsit pe mine. N-a făcut nimic, de fapt. Pur și simplu... prefera pe altcineva.

O privi neîncrezător.

– A preferat pe altcineva? În locul tău, Carol? Te-a avut, și n-a vrut să te păstreze pentru totdeauna?

Carla încercă să zâmbească, dar ochii-i erau plini de lacrimi.

– Îți mulțumesc că spui asta, Francis, și că o gândești. Totul e atât de încurcat... Când ne-am căsătorit... eu i-am cerut să mă ia de soție. Da, așa a fost. Nu-l iubeam, dar credeam că mă iubea el pe mine și am fost absolut sinceră cu el – i-am spus că nu-l iubeam, vreau să zic. Știu că n-are nici un sens, dar nu-ți pot explica, nu acum, nu încă... Am fost foate fericiți, și am

început să mă îndrăgostesc de el. Era atât de bun, atât de blând... N-am crezut niciodată... nici n-am visat... că se putea schimba și el, la fel ca mine... până când am descoperit că exista altcineva. Întotdeauna ne promiseserăm unul altuia că nu vom încerca să ne ținem cu forța dacă se întâmpla asta, dar cumva n-am putut să cred că Ricky... că Ricky...

Cuvintele ei întretăiate se opriră, iar Francis văzu că abia își stăpânea lacrimile.

– Așa că l-ai părăsit ca să-i redai libertatea? încheie el cu blândețe.

Carla dădu din cap.

– N-ai încercat să lupți pentru el?

– Ce rost ar fi avut, când știam că o iubea pe cealaltă? Când am văzut cu ochii mei? N-ar fi desfăcut niciodată căsnicia, știam asta. Dar n-aș fi putut încerca să-l țin cu forța, doar printr-o căsnicie fără conținut, cel puțin din partea mea, când el o iubea pe alta. Așa că... l-am părăsit.

Singurătatea, nefericirea, lacrimile – toate erau cuprinse în aceste trei cuvinte. Francis nu putea decât să le ghicească, dar în piept i se frângea inima de milă.

– Și el te-a lăsat să pleci?

În glas i se simțea disprețul la adresa soțului ei.

– N-a avut încotro. Nu i-am spus niciodată unde m-am dus, cum m-ar putea găsi, deși i-am trimis scrisori, ca să nu se ducă la poliție. Dacă... dacă nu vrea să aștepte cei trei ani impuși de lege ca să divorțeze, mă poate anunța cumva. Aș înțelege.

Poate da un anunț în ziar. A și făcut-o o dată, chiar după ce-l părăsisem, dar n-am răspuns, și de-atunci n-a mai încercat. Poate că vrea să aștepte cei trei ani. Nu știu.

– Dar tu, Carol? Cu tine cum rămâne?

Obosită, Carla întoarse capul în altă parte.

– N-are nici o importanță.

– Ba eu cred că are foarte mare importanță. Vei aștepta să treacă cei trei ani, îi vei irosi în singurătate, așteptând doar să te elibereze ca să-i faci o plăcere? Ai putea să înaintezi tu acțiunea de divorț, și să te eliberezi.

– Nu, n-aș putea să fac asta. Niciodată n-aș putea-o face. Trebuie să se întâmple așa cum vrea Ricky.

Francis tăcu, revoltat de supunerea ei, regretându-i profund slăbiciunea – deși știa că nu din slăbiciune o făcea. Vedea clar că încă îl mai iubea pe soțul ei.

– Și mama ta, Carol? Tatăl tău? Ei unde sunt?

– Nici ei nu știu tot ce s-a întâmplat. I-am scris mamei și i-am spus că l-am părăsit pe Ricky, dar nu și unde locuiesc. Tatăl meu a suferit un accident grav, într-o prăbușire de avion, și nu și-a mai revenit niciodată. Cred că nu știe despre mine, sunt sigură că mama nu i-a spus. Acum sunt în Elveția. Dacă m-aș fi dus acolo, sau dacă le spuneam unde sunt, ar fi trebuit să afle și tatăl meu, sau mama ar fi venit să încerce să mă împace cu Ricky, dar la ce-ar fi folosit?

– Deci, de-asta ești singură? Biata mea Carol, sărăcuța de tine...

– O, Francis! exclamă ea, cu lacrimile izbucnindu-i năvalnic, întinzând brațele spre el ca un copil speriat. Francis știa că nu era decât atât, dar o strânse la piept cu blândețe, mângâind-o pe păr și calmând-o cu cuvintele pe care i le-ar fi spus unui copil.

– Gata, gata, dragostea mea, micuța mea... Plângi cât vrei, dacă te ușurează. Cu Francis ești în siguranță, în deplină siguranță.

Când îi secară lacrimile, Carla ridică fața spre el, cu un zâmbet palid, de scuză.

– Ce proastă sunt... Îmi plâng singură de milă, după ceva ce nu pot avea. Îți mulțumesc că ai fost atât de bun cu mine.

Îl sărută scurt pe obraz, înainte de a se desprinde de el, scoțându-și batista pentru a-și șterge lacrimile de pe față.

– Du-te în cealaltă cameră, draga mea, dacă vrei să te aranjezi, deși acolo nu prea ai ce să folosești. Gata cu lacrimile?

– Da, am terminat, mi le-am vărsat pe toate. Cred că era să te înec.

Și, cu încă o încercare vitejească de a zâmbi, traversă camera și intră în dormitor, prin ușile pliante demodate, rămase din perioada victoriană.

* * *

După ce se spălă, își pudră fața și se pieptănă, Carla reveni în salon.

Francis îi aruncă o privire și zâmbi.

– E totul gata? întrebă el. Cred că putem bea o cafea, ce zici?

Sună după doamna Johnson – dar nu primi nici un răspuns, semn că probabil plecase.

– Când e plecată, trebuie să mă duc la bucătărie și să mi-o fac singur. N-o să se supere. Nimeni din casă nu are voie să-i încalce domeniul, dar eu sunt privilegiat, nu știu din ce motiv.

– Pot veni să te ajut? întrebă Carla, bucuroasă să risipească tensiunea care încă mai exista între ei.

– Bineînțeles! Știu unde sunt toate și am primit de multe ori instrucțiuni cum să procedez, dar cafeaua mea nu reușește niciodată la fel de bine ca a doamnei Johnson.

O conduse la parter, în bucătăria de modă veche, imaculat de curată, unde scoase o cutie de cafea, un ibric și un filtru.

În timp ce așteptau ca apa să dea în clocot, îi vorbi despre ceilalți locatari. Mai erau numai trei, un cuplu de vârstă medie care lucra la Serviciul Civil și locuia la etajul doi, și un custode de muzeu, la etajul trei. Francis era singurul care stătea cu pensiune, ceilalți având bucătării proprii și purtându-și singuri de grijă.

Astfel, conversând despre lucruri lipsite de importanță, reușiră să se mai destindă, iar când urcară înapoi la etaj cu cafeaua, situația revenise la normal, cel puțin în aparență.

Dar Carla trebuia să știe ce avea să se întâmple și, înainte de a pleca, îl întrebă cu o voce ezitantă:

– Francis, oare... n-ai vrea... n-ar fi mai bine să plec de la tine?

– Să pleci? De ce?

Zâmbea, vorbindu-i pe tonul lui obișnuit, iar inima Carlei tresări de recunoștință.

– Păi, mă gândeam că poate...

– Că poate de-acum încolo situația dintre noi se va schimba? Nu, draga mea. Sunt bărbat, am primit răspunsul, îl accept și te asigur că n-ai nici un motiv să te simți stânjenită. N-am să te bat la cap. Un singur lucru vreau să mai spun înainte de a închide subiectul – și anume ca, dacă vreodată vei fi liberă, să-mi spui, ca să te pot întreba dacă sentimentele tale față de mine s-au schimbat cumva. Ale mele pentru tine nu se vor schimba. Ai s-o faci?

– Da. Da, Francis, am s-o fac, dar...

O opri, cu un nou zâmbet, îi luă mâna și i-o strânse o clipă.

– Nu. Fără nici un „dar". Spune-mi și atât.

Câteva momente, Carla își lăsă mâna într-a lui.

– Ești atât de bun, Francis, atât de înțelegător... Ești tot ce și-ar putea dori o femeie.

– Dar lipsește scânteia – lucrul esențial? În regulă, draga mea. Înțeleg. N-o să-ți fie frig în autobuz, pe drumul spre casă? Să-ți chem un taxi?

– Dumnezeule mare, nu! râse cam tremurător Carla. Încă nu suntem milionari.

Așa că Francis o conduse în stație și așteptă până când autobuzul se pierdu în lungul străzii.

Capitolul 10

Francis se ținu de cuvânt și, în zilele următoare, nu se mai referi prin nimic la acel episod din viețile lor.

În primul rând, erau foarte ocupați. Succesul Carlei cu povestirile Ethnei atraseră mai multe întrebări din partea revistelor și oamenilor care aveau nevoie de un ilustrator, iar Francis avu un succes neașteptat cu cartea în care Carla adăugase micile ei desene. Recunoscând vechi prieteni din cărțile lor de povești care apăreau în primele manuale de școală, micii începători le savurau cu încântare, iar lui Francis i se ceru ca, după „Figurile sunt distractive", să urmeze „Cuvintele sunt distractive", astfel că personajele Carlei, Domnul Fac-Chiar-Acum și Domnul Las-pe-Mâine deveniră membri ai familiei.

Carla fu invitată să apară într-o emisiune de la televiziune, dar refuză invitația, de teama publicității. Francis nu insistă. Știa de ce se temea cel mai tare.

Luna iunie sosi din nou și, o dată cu ea, ziua de naștere a Carlei, care împlini douăzeci și patru de ani.

Francis o invită la cină, într-un restaurant unde puteau să danseze. A doua zi dimineață, Carla ajunse prima la birou și, luând numărul din ajun al ziarului *„The Times“,* aruncă o privire absentă la rubrica de anunțuri personale. Încetase de mult să mai aștepte un mesaj de la Ricky, dar părea să-și fi amintit că fusese ziua ei de naștere.

Ochii i se luminară la vederea unui anunț. Nu menționa ziua ei, dar nu încăpea nici o îndoială că îi era destinat.

Carla. Tata grav bolnav, are nevoie de tine. Te rog, comunică. R.

Tremurând, ridică receptorul și ceru să i se facă legătura. Francis intră în timp ce aștepta, iar Carla îi arătă anunțul din ziar.

Auzi vocea lui Joan Trevor.

– Joan? întrebă ea. Vreau să vorbesc cu domnul Moyce. E acolo?

– Cred că tocmai vine. Cine întreabă? se interesă Joan, care n-o recunoscuse, căci vocea îi tremura.

– Eu sunt, doamna Moyce. Spune-i să se grăbească, te rog.

În clipa următoare, în aparat se auzi glasul lui Ricky.

– Carla? Ai văzut ziarul?

– Da, dar abia acum. Ce face tatăl meu, Ricky? Unde e? Trebuie să mă duc la el.

– E la clinica din Elveția. Știi unde anume?

– Da. E chiar atât de grav? Moare, Ricky? insistă ea, cu vocea frântă. Mai pot ajunge la timp?

– Mama ta mi-a telefonat acum două zile și a spus că s-ar putea să mai trăiască o săptămână sau două, dar nu mai mult de atât. Vei lua avionul, desigur. Vrei să vin și eu cu tine, Carla?

– Nu. Te rog, nici să nu te gândești. Prefer să mă duc singură. Plec chiar acum la aeroport. Dar mai întâi am să-i trimit o telegramă mamei.

Și închise, aproape fără să-și dea seama că, după atâtea luni, auzise pentru prima dată glasul lui Ricky.

Francis ascultase convorbirea, îngrijorat.

– Te duci în Elveția?

– Da, trebuie.

– Sigur că trebuie. Scrie telegrama, și am să i-o trimit eu mamei tale, după ce-ți rezerv locul la avion. Tu du-te acasă, ia-ți lucrurile și vino înapoi. Ai pașaport?

– Da. Cred că mai e valabil.

Și începu să scrie grăbită telegrama.

* * *

În perioada aceea a anului, majoritatea locurilor erau ocupate, dar Francis găsi două bilete la un avion cu escală la Paris.

– Două bilete, Francis?

– Doar nu crezi că te-aș fi lăsat să pleci singură – doar dacă n-aș fi avut încotro?

– O, Francis... nici nu știu ce să-ți spun, decât că sunt foarte recunoscătoare.

Nu știa ce avea să creadă mama ei văzând-o cu un bărbat străin, dar se bucura prea mult că nu călătorea singură ca să-i mai pese de asta. Francis era un tovarăș de drum excelent, și în aceeași seară aterizară la Zürich. Doamna Dane trimisese o mașină la aeroport, iar șoferul îi înmână un bilet prin care-i spunea să se ducă direct la clinică.

O soră o conduse în rezerva tatălui ei.

– Nu veți sta mult, doamnă Moyce, nu-i așa? o preveni ea. Se simte foarte rău și orice tulburare, cea mai mică emoție...

Carla dădu din cap.

– Da, știu. Înțeleg.

Dar, când îl văzu, se opri cu mâna la buze, pentru a-și stăpâni un țipăt.

Nu l-ar fi recunoscut. Omul acela slab, cu obrajii supți și părul rar și alb ca zăpada, era un străin. Zăcea cu ochii închiși, fără să se miște.

Încet, ca și cum până și acel efort ar fi fost prea mare pentru el, bolnavul deschise ochii și o văzu. Ușoara contracție a feței lui păru un zâmbet, dar Carla nici măcar nu era sigură dacă o recunoștea.

– O, tăticule... tăticul meu iubit! spuse ea cu voce frântă, îngenunchind lângă pat și acoperindu-i cu sărutări mâna slabă și palidă.

Cealaltă mână a lui dibui fără vlagă până-i atinse părul și rămase acolo, dar Edward Dane nu scoase nici o vorbă.

După câteva clipe, sora îi puse o mână pe umăr, cu blândețe.

– Cred că e mai bine să plecați, acum. Îl puteți vedea din nou, mâine dimineață.

Carla se ridică în picioare, albă la față, cu ochii uscați, pradă unei triste prea cumplite pentru lacrimi. Întâlni privirea acuzatoare a mamei sale și-și dădu seama că și ea se schimbase mult. Era slabă și îmbătrânită, nu se fardase, iar în păr îi apăruseră șuvițe argintii.

– Mai bine du-te la hotel, acum. Dacă e nevoie de tine, au să te cheme.

– Dar tu, mamă...?

– Eu am o cameră aici. Nu l-am părăsit nici o clipă, și n-am s-o fac.

– O să... o să moară?

– Da.

– Mamă, n-am putut veni mai devreme. Până în dimineața asta, n-am știut nimic, insistă disperată Carla, dar Laura nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii ei duri, acuzatori, înainte de a reveni în rezervă, închizând ușa.

* * *

Francis o aștepta în holul hotelului Altof, care găzduia în primul rând vizitatori ai clinicii – o cabană de modă veche, cu camere mici și pereți subțiri de scânduri, și mobilă simplă dar adecvată. El și Carla primiseră două camere alăturate, care comunicau printr-o ușă.

– Îți sunt atât de recunoscătoare, Francis...

Recunoștință? Nu asta ar fi vrut. Nici nu îndrăznea să se întrebe ce dorea. Îi spusese că lui îi lipsea, pentru ea, scânteia. Știa că așa era.

– Noapte bună, draga mea, îi ură el. Încearcă să dormi. Eu sunt în camera de alături. Să las ușa deschisă?

– Da, te rog, las-o deschisă.

Spre dimineață, pe Francis îl trezi din somn un zgomot violent și neașteptat în cameră și, ridicându-se în capul oaselor, văzu surprins un bărbat care-l privea amenințător, strigând la el:

– Ce naiba cauți aici?

Francis îl privi buimăcit, clipind din ochi.

– Și eu te-aș putea întreba același lucru, spuse el.

Dar, în același moment, în ușa dintre camere apăru Carla, transfigurată la față de uimire, rezemându-se cu mâna de tocul ușii.

– Ricky! Tu, aici? Când ai venit?

– Cu următorul avion, după tine. Mi-au spus de la clinică unde stai. Cine dracu-i ăsta și ce caută aici, în camera ta?

Niciodată nu-l mai văzuse atât de furios – și, în chip ciudat, acest lucru o mai liniști.

– Este Francis Leed, și nu e în camera mea.

– E ca și cum ar fi, ușa e deschisă! Îmi dai și mie o explicație, sau nu e nevoie?

– Mai bine vino în camera mea, și încearcă să te stăpânești... Nu, Francis, tu rămâi aici.

După ce Ricky o urmă în cameră, Carla închise ușa, dar glasurile continuară să li se audă prin peretele subțire de scânduri.

– Va să zică, despre asta era vorba! Cine-i individul?

– Ți-am spus. E Francis Leed, și lucrez pentru el.

– Și altceva, ce mai faci pentru el? întrebă Ricky, pe un ton furios.

– Nimic. Absolut nimic altceva.

Tonul Carlei era rece și mândru, dar Ricky mormăi, nevenindu-i s-o creadă:

– Atunci, ce caută aici?

– A venit cu mine ca să nu călătoresc singură. Nu mă crezi, Ricky?

– Nu – de ce te-aș crede?

– Fiindcă nu te-am mințit niciodată, îi răspunse ea cu voce sigură.

– Și de ce ai vrut să divorțezi de mine – ca să te măriți cu el? întrebă Ricky cu o strâmbătură?

Rănită în adâncul inimii de neîncrederea lui, Carla răspunse:

– Da, pentru asta. Până atunci, e hotărât nici să nu se atingă de mine.

– De ce, ca s-o facă pe gentlemanul? Ei bine, eu nu sunt un gentleman. Sunt doar un fermier de rând, și măritându-te cu mine, te-ai coborât la nivelul meu. O să facem cum vreau eu. N-ai decât să-ți asumi toată vina.

– Și cu Yvonne cum rămâne? se răsti Carla.

Ricky o privi cu ochi mari.

– Cu Yvonne? întrebă el, stupefiat. De Yvonne Weyland vorbești?

– Mai cunoști și alte Yvonne?

În acel moment, se auzi o bătaie insistentă în ușă.

– Frau Moyce! Frau Moyce! Ați primit un mesaj! De la clinică!

Tatăl ei! Scena cu Ricky o făcuse să uite!

Alergă la ușă. O chemau de urgență, așa că începu să se îmbrace în grabă.

– Tatăl meu... spuse ea cu voce gâtuită. Au trimis după mine. E pe moarte.

* * *

Când ieșiră din rezervă, Carla avea obrajii uzi de lacrimi și trecu pe lângă Ricky fără să-l vadă, dar fața Laurei arăta ca o mască a durerii împietrite, cenușie și cu ochii uscați.

– Să te duc la hotel? o întrebă Ricky, cu blândețe.

– Nu. Am o cameră aici, și voi rămâne până-l... până-l vor lua. Și-a lăsat trupul prin testament pentru cercetări medicale. N-am să-l mai văd.

O soră îi aduse un calmant și un pahar cu apă, după care Laura se așeză pe un scaun, cu capul rezemat de perete și ochii închiși.

– Mai puteți sta cu ea un timp? îl întrebă sora, într-o engleză imperfectă.

Ricky dădu din cap și se așeză lângă Laura, unde stătu până când văzu că, într-un târziu, adormise.

Atunci ieși pe vârfuri și-i spuse unei surori că avea să se întoarcă în curând, iar dacă Laura se trezea și întreba de el, să-i telefoneze imediat la hotel.

Trebuia să lămurească lucrurile.

Dar, când ajunse la hotel, Carla plecase.

Ricky era în dilemă. N-o putea lăsa pe doamna Dane singură, iar între timp Carla îl avea pe „individul acela“ care să se ocupe de ea. Acest gând îl înverșuna și mai mult.

* * *

În drum spre Zürich, Francis îi spuse Carlei că auzise discuția din camera ei.

– N-am vrut să trag cu urechea, dar pereții erau atât de subțiri, încât auzeam oricum. Și era de o importanță vitală.

– Nu face nimic. Mă bucur că ai auzit.

– Carol, trebuie să te întreb un lucru. Ai vorbit serios când i-ai spus soțului tău că vrei să divorțezi ca să te măriți cu mine?

Carla tăcu atât de mult timp, încât Francis începu să-și piardă toate speranțele – dar, când îi răspunse, cu o voce calmă și stăpână pe sine, i le deșteptă din nou.

– Da, Francis, am vorbit serios. Nimeni n-a fost vreodată atât de bun cu mine, și nu numai acum, ci tot timpul de când te cunosc. Numai că...

– Da, iubito? o încurajă el cu blândețe.

– Numai că nu tocmai în felul cum a vrut Ricky să se întâmple. Noi doi n-am făcut nimic rău, nimic pentru care ar fi putut divorța de mine, și nu vreau să te pun în postura unui om vinovat.

– Nu m-ar deranja cu nimic, dacă asta ar însemna să te am.

– Pe mine da, n-ar fi drept, când vinovatul este Ricky. Ricky și Yvonne Weyland, rosti ea cu dispreț numele. Dintotdeauna l-a dorit. Ei bine, acum n-are decât să și-l păstreze, dar va trebui să plătească prețul.

Francis îi privi ochii scăpărători, pieptul care palpita ușor, gura strânsă cu dispreț – și își dădu seama, în adâncul inimii, că oricât de mult ar fi iubit-o, niciodată n-avea să fie în întregime a lui. Încă îl mai iubea pe Ricky – și avea să-l iubească toată viața.

* * *

Casa era mai mare decât se așteptase Francis, confortabilă și bine întreținută, dar arăta clar ca un cămin care n-avea o stăpână, nici o viață proprie.

– Domnul Moyce e plecat, dar trebuie să sosească din minut în minut, îi spuse doamna Hirst. Doriți să-l așteptați?

Francis acceptă, și intră în camera care o cunoscuse pe Carol – Carol a lui – pe vremea când se numise Carla.

– Vă așteaptă un domn, îl anunță doamna Hirst pe Ricky când veni la masă. N-a spus cum îl cheamă.

Ricky îmbătrânise. Nu mai zâmbea aproape deloc. Muncea mai mult decât oricare dintre oamenii lui, și visa numai la Carla – mereu la Carla...

Se spălă pe mâini și se duse să-l întâlnească pe Francis Leed.

Îl văzuse numai o dată, dar îl recunoscu imediat.

– Dumneata? întrebă el pe un ton agresiv. Ce dorești?

– Vreau să vă vorbesc, domnule Moyce.

– Despre ce?

– Despre... Carla.

Era prima dată când o numea astfel. Părea să-i fi devenit deja inaccesibilă.

– N-am nimic de discutat cu dumneata despre soția mea.

– Ba eu cred că ai, iar eu am multe să-ți spun. Putem sta jos?

Ricky arătă cu capul spre un scaun, dar rămase în picioare, iar Francis se așeză, căci genunchii îi tremurau.

– Ei? întrebă repezit Ricky. Zi ce ai de zis și pe urmă pleacă. Sunt ocupat.

– Nu cred că va dura prea mult. Am venit să ți-o dau înapoi, deși n-a fost niciodată a mea. Întotdeauna a fost a dumitale – și încă mai este.

Ricky tăcu, iar Francis continuă, după o scurtă pauză:

– A renunțat la procesul de divorț.

– N-ar fi avut nici un temei.

– Ea crede că ar fi avut. E prea mândră, prea cinstită, ca să rămână cu un bărbat care dorește altă femeie.

– N-am dorit niciodată altă femeie, iar cât despre mândrie... și eu sunt un om mândru.

– Și vreți să lăsați mândria să vă distrugă viețile și fericirea? întrebă Francis cu curaj.

Pentru prima dată, Ricky îl privi cu alți ochi.

– Dumneata ce rol joci în toată povestea asta? îl întrebă el, rece.

– O iubesc, și aș face tot ce-mi stă în putere s-o știu fericită. Dar, orice-ai crede, ea nu mă iubește și nici nu m-a iubit vreodată. Dumneata o iubești? încheie el, categoric.

– Da, răspunse Ricky cu glas greu. O iubesc.

– Atunci du-te la ea, cheam-o înapoi, târăște-te în genunchi dacă altfel nu se poate, fiindcă ai un mare avantaj față de mine – te iubește.

– Nu știu nici acum unde e, replică Ricky, mândru în continuare, deși fermitatea începea să-i slăbească.

– Am scris aici adresa redacției mele, spuse Francis, punând o hârtie pe masă.

Mâna îi tremura, căci știa că prin acel gest o pierdea pentru totdeauna pe Carla.

– Bună ziua, domnule Moyce.

Și ieși, cu capul sus, alb la față și fără să clipească – la fel cum atâția aristocrați francezi păsiseră pe scările eșafodului, spre ghilotină. Avea și el mândria lui – mândria de a renunța la ceva mai prețios decât însăși viața.

* * *

A doua zi dimineață, Carla tocmai făcea ordine într-un dosar, punând deoparte hârtiile vechi, când auzi ușa deschizându-se și ridică privirea, cu un zâmbet așteptându-se să-l vadă pe Francis. În clipa următoare, hârtiile îi căzură din mâini și se rezemă de perete, albă la față.

– Ricky!

Vocea abia i se auzea.

Ricky închise ușa în urma lui, apoi străbătu încăperea și-i puse mâinile pe umeri, la vederea ei uitând de toate discursurile repetate cu atâta grijă.

– Carla, vino acasă. Te rog, întoarce-te acasă, la mine.

Rămaseră privindu-se în ochi. Nu schimbară nici o întrebare, nici o explicație. Aveau timp destul pentru acestea, mai târziu.

Acum, n-aveau răgaz decât pentru iubire.

Încet, brațele Carlei se înălțară până când îl cuprinseră după umeri, iar un suspin cutremurător, ca și cum s-ar fi deschis niște zăgazuri să lase liber un torent, îi cuprinse pe amândoi.

– Da, Ricky, fu singurul ei răspuns. Da.

Sfârșit